

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐẠI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Coi mọi sự trò đùa ! Đạp tất cả dưới chân !

Trong buổi phỏng vấn ngày 25 tháng 6 năm 1946, Hồ Chí Minh đã trả lời đảng viên Xã hội Daniel Guérin về cái chết của ông Tạ Thu Thâu (bị thủ tiêu theo lệnh của Hồ) như sau: «Đó là một nhà ái quốc và chúng tôi thương khóc ông... Nhưng tất cả những ai không theo con đường tôi đã vạch đều sẽ bị đạp tan tiêu diệt».

Con đường của Hồ Chí Minh và của đảng CSVN là con đường quyền lực độc tài, không có cộng tác, không có đối lập, không có nhân nhượng. Tất cả phải ở dưới tay đảng, phải làm công cụ cho đảng, phải lót đường cho đảng đến chiến thắng vinh quang, đến uy quyền tuyệt đối, đến thống trị muôn đời; dù đó là tổ quốc, dù đó là nhân dân, dù đó là tôn giáo, dù đó là pháp luật; dẫu phải thí sinh mạng dân thường và binh sĩ, dẫu phải phé tài năng nhân sĩ và trí thức, dẫu phải chà đạp quốc pháp và công pháp, dẫu phải hủy bỏ đạo đức và văn hóa, dẫu phải chịu căm ghét và khinh bỉ của mọi người, dẫu phải nhượng đất liền hải đảo cho quân xâm lược... Nghĩa là Cộng sản VN coi mọi chuyện như trò đùa và sẵn sàng đạp bỏ tất cả dưới chân, để giữ cho ngai vàng mình kiên vững.

Cả lịch sử dài của đảng từ năm 1930 đến nay đã chứng minh điều đó. Để thu tóm mọi đất đai vào tay mình và tiêu diệt mọi ảnh hưởng bên ngoài mình, đảng đã chà đạp sinh mạng của trên dưới nửa triệu đồng bào miền Bắc (trong đó đa phần là nông dân tài giỏi và nhân sĩ uy tín) qua cuộc Cải cách ruộng đất. Để thu tóm mọi nhân tâm vào tay mình và tiêu diệt mọi đầu óc mình không kiểm soát được, đảng đã tiến hành đấu tố nhóm Nhân văn Giai phẩm, qua đó chà đạp hàng ngàn tinh hoa trí tuệ và triết hạ tinh thần bất khuất của sĩ phu Dân tộc. Trong cuộc chiến tranh Đông Dương lần thứ nhất và lần thứ hai, đảng đã sẵn sàng bán đứng hải đảo quan yếu của Tổ quốc để nhận viện trợ từ đại đồng chí phương Bắc, kẻ thù truyền kiếp của dân tộc, đã nướng quân một cách vô tội vạ theo chiến thuật biến người, đã thí hàng triệu sinh mạng binh sĩ và thường dân như kiểu đánh bạc không sợ tiền hết, đã phá hủy vô số làng mạc thị trấn qua chiến dịch «tiêu thổ kháng chiến» để đạt chiến thắng cho kỳ được, đã giết chết hoặc chôn sống hàng vạn thường dân vô tội và chà đạp truyền thống linh thiêng ngày Tết dân tộc để uy danh vang lừng.

Năm 1975, cuộc chiến tranh xâm lược kết thúc, đảng lại hủy diệt nền kinh tế vững chắc và tiến bộ với bao doanh nhân tài giỏi và chịu khó của miền Nam qua chính sách «cải tạo công thương nghiệp», chỉ vì muốn bần cùng hóa nhân dân cho dễ cai trị; đảng lại phé bỏ vô số tài năng và thiên chí của hàng triệu quân cán chính Việt Nam Cộng Hòa, chỉ vì lo sợ quyền lực bị sẽ chia hay sút mẻ. Đến năm 1982, dẫu ký kết hai Công ước Liên hiệp quốc về Nhân quyền, đảng chỉ coi đó là trò che mắt quốc tế và sẵn sàng chà đạp nó không thương tiếc tại quốc nội (như sẽ thấy dưới đây). Bản Hiến pháp 1946 được coi là tiền bối (nhờ lúc đó có các đảng phái quốc gia đã bị đảng mau chóng thay thế bằng những bản Hiến pháp ngày càng củng cố ách độc tài của đảng (1959, 1980, 1992) và ngày càng đi mọi dân quyền và nhân quyền dưới chân đảng.

Việc chà đạp tất cả dưới chân đi song song với việc coi mọi sự là trò đùa. • Trò đùa trong việc phát triển kinh tế nông nghiệp, như tịch thu triệt để mọi ruộng đất của nhân dân và mọi tài nguyên của đất nước vào tay đảng như kẻ quản lý và sở hữu bất tài và tham lam mà vẫn tuyên bố đó là điều kiện cần thiết để «sản xuất lớn xã hội chủ nghĩa», để nông dân no ấm sang giàu, hằng hái trồng trọt... Thực tế ra sao về số phận nông dân, tình trạng đất canh tác và hiệu quả nền kinh tế thì ai cũng thấy rõ. Dù nay đảng mỹ dục bằng cách tăng thời hạn thuê đất từ 20 lên 50 năm thì đó cũng chỉ là chuyên khói hải, chẳng đi tới đâu. • Trò đùa trong giáo dục đào tạo, như chủ trương thực hiện «mơ ước tốt bậc của bác Hồ» là «ai cũng được đi học», nhưng lại huấn luyện giáo viên hồng hơn chuyên, biên soạn sách giáo khoa kiểu độc quyền và đầy sai lạc, thu học phí cao ngất trời và phụ phí vô số kể khiến hàng trăm ngàn học sinh bỏ học hay sinh viên thi đậu không thể nhập học, khiến sinh viên ra trường phải đào tạo lại từ đầu; chủ trương kế hoạch «trăm năm trồng người» nhưng lại giáo dục sự gian trá và thói bạo tàn, đầu óc nô lệ thay tinh thần độc lập, lòng tôn phục bác đảng như đạo đức nhân văn và bản lãnh chính trị; chủ trương vươn tới tầm cao trí tuệ thế giới nhưng lại quy định chức danh «giáo sư» không cần biết ngoại ngữ, lại để cho nạn học giả và bằng giả lan tràn, thậm chí từ các trường đại học, lại tạo những điều kiện ngặt nghèo khiến VN chẳng có mấy bằng phát minh quốc tế (năm 2010 : 5 bằng sáng chế đăng ký tại Mỹ, năm 2011 là zéro bằng). • Trò đùa trong an sinh xã hội như bần cùng hóa nhân dân khiến thiếu nữ phải đi lấy chồng ở những quốc gia giàu có, thanh niên phải ra ngoại quốc làm việc, để rồi hầu hết bị trở thành tình nô hay lao nô mà chẳng mấy cơ quan ngoại giao của nhà nước can thiệp cứu vớt. Nạn công nhân nô lệ Mã Lai, Đài Loan từ lâu và tại Nga gần đây (trong hai công ty Vinastar và Victoria) đã cho thấy đảng chơi trò đem con bỏ chợ, coi số phận công dân như bọt bèo. • Trò đùa với sinh mạng nhân dân: như tiến hành khai thác bauxite ở Tây Nguyên bất chấp việc người sắc tộc bị xáo trộn cuộc sống, đánh mất văn hóa, việc bom bìn đả treo trên đầu hàng triệu con người ở đồng bằng Nam bộ, việc Tàu cộng ếm quân ở yếu huyệt của Tổ quốc để chờ cơ hội xâm lăng.... như tiến hành dự án nhà máy điện nguyên tử Ninh Thuận dẫu thiếu tài chánh, chẳng đủ chuyên viên, không có lượng tâm nghề nghiệp, dẫu các đối tác ngoại quốc mang tiếng tham nhũng, vô trách nhiệm và từng gây tai nạn chết người tại quốc gia họ, dẫu thế giới đã dần dần từ bỏ kỹ thuật hết sức nguy hiểm và tốn kém này... như tiến hành xây dựng hàng trăm đập thủy điện khắp cả nước, đặc biệt ở miền Trung, tạo hạn hán cho các cánh đồng, lũ lụt cho vùng dân cư, treo trên đầu nhân dân những quả bom nước chẳng biết khi nào nổ. Thủy điện Sông Tranh 2 đang làm cho hàng chục ngàn dân khổ đốn, ăn không ngon ngủ không yên, chẳng biết tiêu tan sản nghiệp và tiêu từng mạng sống lúc nào, thế mà nhà cầm quyền vẫn cứ mắng trách dân kém hiểu biết, vẫn cứ trấn an dân là mọi sự đều an toàn, chẳng đưa ra phương án nào cho dân bớt sợ. • Và quan trọng hơn hết là trò đùa với số phận dân tộc: dẫu biết

**GIẢI NHÂN QUYỀN
VIỆT NAM 2008
GIẢI TRUYỀN THÔNG
LIÊN MẠNG 2011**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01** ► **Coi mọi sự trò đùa ! Đạp tất cả dưới chân !**
- Trg 03** ► **Báo cáo đặc biệt: Việt Nam thu hẹp tự do báo chí mặc dù... -Ủy ban Bảo vệ Ký giả.**
- Trg 07** ► **Chào mừng tù nhân chính trị chiến thắng trở về và tuyên bố.. -Khởi 8406.**
- Trg 08** ► **Kháng nghị thư phản đối các chính sách vô nhân đạo và xóa.. -HT Thích Không Tánh.**
- Trg 09** ► **Các thư hiệp thông với HT Không Tánh và chùa Liên Trì. -3 tôn giáo tại Việt Nam.**
- Trg 12** ► **Thư ngõ xin cầu nguyện và lên tiếng đòi tự do cho các... -Thân nhân 17 thanh niên.**
- Trg 13** ► **Phơi bày sự thật về cuộc "Đại cách mạng Văn hóa". -46 ông ThànhĐô TrưngKhánh**
- Trg 16** ► **Đừng đi Mỹ, một quốc gia ngu ngốc và lạc hậu. -Vô danh mạng Sina Weibo.**
- Trg 19** ► **Những dòng sông tranh đấu. -Thơ Điếu Cày Nguyễn Văn Hải**
- Trg 20** ► **Một vài bình luận phân tích Văn bản 7169-VPTT. -Nguyễn Nghĩa.**
- Trg 22** ► **Cảm - đẹp, có được không? -Song Chi.**
- Trg 23** ► **Bản lên tiếng chung về trường hợp nhà báo Hoàng Khương. -Các bloggers và nhà báo tự do.**
- Trg 24** ► **Cuộc chiến giữa thiện và ác. -Ngô Nhân Dụng.**
- Trg 26** ► **Còn ai mơ hồ gì về nhà nước Cộng sản VN nữa hay không? -Song Chi.**
- Trg 27** ► **Khí súng đạn kết hợp với sợ hãi và ngu xuẩn. -Lê Diễn Đức.**
- Trg 28** ► **VN sửa luật đất. "Văn sở hữu toàn dân". -Nguyễn Thị Thanh Tuyền.**
- Trg 29** ► **Xưởng may đen VN tại Nga: Địa ngục trần gian. -Tú Anh, RFI.**
- Trg 30** ► **Sau hơn 9 giờ quan sát công an ở Bạc Liêu. -Lm An Thanh.**

**CỰC LỰC PHẢN ĐỐI PHIÊN
TÒA BẮT CÔNG GIAN TRÁ XỬ
CÁC THÀNH VIÊN CÂU LẠC
BỘ NHÀ BÁO TỰ DO**

Đại Hán Bắc triều không bao giờ bỏ mộng thôn tính Việt Nam, rồi đang tiến hành kế hoạch xâm lấn và xâm nhập ngày càng lộ liễu trắng trợn, cho tàu quân sự trá hình tung hoành trên biển Đông, gây đủ chuyện xung đột, thế mà đảng vẫn cứ tìm cách bang giao theo kiểu chur hâu, vẫn khư khư giữ chặt trên đầu vòng kim cô «16 chữ vàng, 4 chữ tốt», vẫn cứ tổ chức lễ tri ân quân xâm lược, vẫn cứ chủ trương «lực lượng quốc phòng không tham gia giải quyết xung đột», chỉ “bảo vệ chủ quyền lãnh thổ bằng biện pháp hòa bình” và khăng khăng bám riết «kim chỉ nam “Độc lập dân tộc gắn liền với CNXH”, bảo vệ vững chắc chế độ XHCN mới giữ được độc lập chủ quyền” (Nguyễn Chí Vịnh) để rồi trấn áp không nương tay tất cả những công dân cảnh báo hiểm họa Tàu xâm lược.

• Phiên tòa hôm 24-09 xử ba thành viên câu lạc bộ Nhà báo Tự do tại Sài Gòn chính là hành động mới trong chính sách trấn áp đó, đồng thời cũng là một trong những cao đỉnh của thái độ coi mọi sự chỉ là trò đùa và chà đạp dưới chân tất cả.

Bất chấp khuyến cáo của nhiều chính phủ, cảnh báo của nhiều cơ quan nhân quyền quốc tế, phản đối của vô số công dân và tổ chức đấu tranh cho dân chủ từ khắp thế giới (với hơn 24 ngàn chữ ký) lẫn trong quốc nội, nhà cầm quyền CS vẫn tiến hành phiên xử 3 nhà dân báo ái quốc sau 3 lần trì hoãn (mà một lần dối trá rằng do luật sư yêu cầu) và xử theo điều 88 bộ luật hình sự với khoản 2 là khoản trọng tội. Bất chấp tuyên bố «phiên xử công khai» và dự tính sẽ kéo dài 2 ngày, tòa án đã tiến hành trong vòng bí mật. Thân nhân các bị can vốn có quyền lợi và nghĩa vụ tham dự phiên tòa đều chẳng được mời, trái lại còn bị bắt nhốt khi đến nơi xét xử thân nhân họ. Về nhân chứng thì chỉ có 3 trên 10, song tất cả những kẻ này đều làm chứng chống lại ông Nguyễn Văn Hải. Cả 5 luật sư đều bị giới hạn phần bào chữa, còn các bị cáo thường xuyên bị cắt lời, thậm chí bị thu nhỏ âm thanh để các dự thính viên quốc tế chẳng thể nghe được. Viên chánh án tên Vũ Phi Long đã cho rằng các bị cáo «đưa lên internet những bài viết bôi xấu lãnh đạo, công kích đảng và phá hoại niềm tin của nhân dân vào nhà nước» song chẳng nêu ra được những bằng chứng nào có sức thuyết phục. Rốt cuộc luật sư nói luật sư nghe, còn tòa cứ tuyên phạt theo bản án bổ tui sẵn : 12 năm và 10 năm cho hai con người bắt khuất yêu nước và 4 năm cho kẻ tố ra «ăn năn hối lỗi». Mọi sự chỉ diễn ra trong khoảng 4 giờ đồng hồ. Đến khi bản tin được phát trên đài truyền hình toàn quốc, người ta chỉ thấy khuôn mặt và dáng điệu rất can trường của các bị can song chẳng nghe được lời phát biểu đanh thép nào của họ (y như trong mọi bản tin về các vụ án chính trị khác).

Nhưng bên ngoài tòa thì quả là một sự náo loạn chưa từng có. Cả ngàn cộng an phong tỏa mọi ngã đường vào tòa, phá sóng điện thoại, ngăn chặn hơn 100 bằng hữu của các bị cáo, bắt một số vào đồn giam nhốt, lột áo có hàng chữ ủng hộ, cướp điện thoại lẫn tiền bạc, thậm chí đánh đập tàn nhẫn (blogger Nguyễn Hoàng Vi là thí dụ). Nhà văn Phạm Đình Trọng may mắn lọt vào sân tòa nhưng rồi không chịu rời khỏi đó khi công an đuổi thì sau đấy đã bị chõ vào đồn thẩm vấn liên tục rồi áp giải về nhà như một tội phạm. Tội đình của màn kịch bi hài này là lời của viên công an phó đồn phường 6 quận 3, hăm dọa bề cổ vợ con anh Điếu Cày và văng tục vào mặt họ, một lời văng tục đã đi vào lịch sử như thông điệp của đảng gửi tới toàn dân và khiến tên trung tá công an còn đồ trở thành điển hình và biểu tượng của chế độ. Phiên tòa lịch sử này đã được tặng những lời lẽ chưa từng thấy : trò hề công lý, sự trả thù mất trí, khí súng đạn kết hợp cùng ngu dốt và sợ hãi, những súc thị thối cả vạt, những con đười ươi khoác veston, những kẻ có bộ não và ruột già cùng một chức năng, một lũ chó săn đầu trâu mặt ngựa trấn áp dân lành yêu nước!!!

Các lãnh đạo Ba Đình tưởng chơi trò «coi mọi chuyện như trò đùa, chà đạp tất cả dưới chân» này sẽ giúp họ tồn tại mãi trên ngai vàng làm bằng xương trắng và sơn máu đỏ được sao???

BAN BIÊN TẬP

Tính đăng trong hai tiếng Tự Do (Babui-DCVonline.net)

BÁO CÁO ĐẶC BIỆT CỦA ỦY BAN BẢO VỆ KÝ GIẢ

Việt Nam thu hẹp tự do báo chí mặc dù có mở cửa về kinh tế

.....Shawn W. Crispin CPJ 19-09-2012.....

Khi công an VN bắt giữ blogger Nguyễn Văn Hải lần đầu trong năm 2008, họ nói với gia đình là để bảo vệ ông khỏi các nhân viên bí mật của Trung Quốc (TQ) đang giận dữ vì báo cáo của ông. Ông Hải, rộng rãi được biết đến bởi tên blog của mình, **Điều Cày** (ông điều của nông dân), đã viết về các cuộc biểu tình địa phương phản đối TQ –những sự kiện hiếm hoi như vậy bị báo chí chính thống nhà nước kiểm duyệt– và viết các bài bình luận chỉ trích TQ tuyên bố chủ quyền biển đảo đang tranh chấp với VN.

“Họ nói rằng nếu họ không bắt cha tôi đúng lúc thì sẽ làm phật lòng TQ và sẽ bắt đầu một cuộc chiến tranh và sau đó chúng ta sẽ mất lãnh thổ nhiều hơn”, **Ng. Trí Dũng**, con trai của ông Hải cho biết trong một cuộc phỏng vấn gần đây với CPJ “Điều này rõ ràng là không đúng sự thật”.

Bốn năm sau, mặc dù đã hoàn thành bản án 30 tháng tù về cáo tội trốn thuế, ông Hải tiếp tục sống mòn mỏi trong tù khi chính quyền truy tố một tội mới về chống nhà nước cùng với hai blogger khác, họ cùng nhau sáng lập Câu lạc bộ Nhà Báo Tự Do, một trang web chuyên tải những bài báo chỉ trích mối quan hệ giữa VN với TQ. Ông Hải và các đồng bị cáo là **Tạ Phong Tân** và **Phan Thanh Hải** đang chờ ra tòa trong khả năng bị kết án lên đến 20 năm tù giam mỗi người. Người mẹ của cô Tân, bà **Đặng Thị Kim Liêng**, tự thiêu vào tháng 7 trong một cuộc phản kháng mạnh mẽ và qua đời để phản đối các hành động của chính quyền trong sự vụ.

Về phần mình, Dũng đã phải đối mặt với quấy rối dữ dội và dai dẳng của chính quyền khi anh vận động đòi thả cha mình. Dũng cho biết, các nhân viên an ninh đã hỏi lảng giềng và các bạn cùng lớp đại học liệu họ có nghe anh nói bất cứ điều gì chống lại nhà nước. Khi không có nhân chứng nào có thể tìm ra, anh cho biết, các an ninh đã ngăn chặn anh ta tham dự cuộc thi cuối cùng của anh trong kỳ thi nhận bằng cấp.

Đi lại và thông tin liên lạc của Dũng cũng bị giám sát chặt chẽ. Trong một cuộc họp ngày 26-6 với CPJ, một an ninh mặc thường phục bước vào phòng riêng tách biệt trong

một quán cà phê ở hẻm sau, nơi mà cuộc phỏng vấn đang diễn ra và nghe trộm các cuộc thảo luận. “Đây là những gì xảy ra với chúng tôi, chúng tôi không bao giờ biết người ngẫu nhiên đó có thực sự là một nhân viên chính phủ (CP) hay không”, Dũng cho biết trong một email tiếp theo sau khi cắt ngắn cuộc gặp mặt đó. “Chúng tôi là những tù nhân của CP chúng tôi... Họ cố gắng phá tan tất cả những người đấu tranh cho quyền của mình hoặc nói lên ý kiến của mình”.

CP VN do đảng CS thống trị duy trì một số biện pháp kiểm soát truyền thông chặt chẽ và khắc nghiệt nhất trong tất cả các nước của châu Á, ngay cả khi nó biểu trưng cho một quốc gia có nền kinh tế mở. Thông qua các chính sách tự do hóa kinh tế, bắt đầu với các cải cách theo hướng thị trường giữa thập niên 80 và lên đến đỉnh điểm khi gia nhập Tổ chức Thương mại Thế giới năm 2007, các nhà lãnh đạo đất nước đã đưa nước họ hòa vào cộng đồng toàn cầu. Chính quyền Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đã cố gắng tận dụng môi trường tự do hóa thương mại để có một vai trò toàn cầu nổi bật hơn, trong đó bao gồm việc nhắm tới một chỗ trong Hội đồng Nhân quyền LHQ vào năm 2014. CP của ông cũng đã tìm cách làm sâu sắc thêm quan hệ quân sự và lãnh vực khác với Hoa Kỳ như là một cách để đa dạng hóa các quan hệ đối ngoại và đối trọng với hình ảnh khu vực ngày càng lớn mạnh của TQ.

Trong khi VN phải duy trì một mức độ nhất định của sự cởi mở, bao gồm cả cơ sở hạ tầng thông tin liên lạc, khi hội nhập vào nền kinh tế toàn cầu, chính quyền đồng thời tấn công chống lại các nhà báo độc lập và những nhà bất đồng chính kiến, những người sử dụng phương tiện kỹ thuật số. Oán hận từ dân chúng ngày càng tăng vì nhà nước hỗ trợ chiếm đoạt đất đai, nhận thức rằng CP đã nhượng lãnh thổ và đã nhượng bộ bất lợi so với TQ, và bây giờ, dấu hiệu của suy thoái kinh tế đều được loan tải phê phán rất nhiều trong các blog độc lập. Các bài viết này, bị cấm trong các phương tiện truyền thông nhà nước kiểm soát, đã thách thức

vai diễn của đảng CS như là người bảo vệ duy nhất vì lợi ích quốc gia, một loại văn tường thuật đã tồn tại kể từ khi giữ quyền lực và thống nhất đất nước vào năm 1975.

Đối lại mối đe dọa nhận thức, chính quyền Thủ tướng Dũng của đã tung ra một chiến dịch đàn áp khác nghiệt người bất đồng chính kiến, một chiến dịch sách nhiễu và hăm dọa kể từ năm 2009 đã dẫn đến việc cầm tù những người bất đồng chính kiến, hoạt động tôn giáo, và các blogger độc lập, nhiều người ủng hộ tích cực dân chủ đa nguyên, nhân quyền và trách nhiệm lớn hơn của CP. Với ít nhất 14 nhà báo phía sau song sắt, VN là cai ngục tồi tệ thứ hai ở châu Á đối với báo giới, chỉ sau TQ, theo CPJ nghiên cứu. Nhiều người trong số những kẻ bị giam giữ đã bị buộc tội hoặc bị kết án về tội chống nhà nước liên quan đến bài viết trên blog của họ. Các nhà chức trách cũng đã tăng cường giám sát Internet và lọc lựa và áp đặt áp lực nhiều hơn trên các phương tiện truyền thông chính thống vốn bị kìm nén từ lâu. Các cuộc nổi dậy Mùa xuân Ả Rập lật đổ chế độ chuyên quyền ở Trung Đông và Bắc Phi đã tạo ra sự mở rộng gần đây về các chủ đề tin tức bị kiểm duyệt, theo nhà báo và biên tập viên của địa phương.

Các nhà báo trực tuyến là đặc biệt dễ bị tổn thương. Định cho các đạo luật mơ hồ chống nhà nước mà CP sử dụng để đe dọa người bất đồng chính kiến, đó là Điều 79 và Điều 88 của Bộ luật Hình sự, các luật mới đã được ban hành đặc biệt nhằm kiểm chế các blogger, theo nhà báo địa phương và nghiên cứu CPJ. Một nghị định CP đã có hiệu lực vào tháng 2 năm 2011 khiến các blogger chịu nhiều hạn chế pháp lý được sử dụng để kiểm soát, kiểm duyệt, và xử phạt các phương tiện truyền thông chính thống. Một dự thảo Nghị định CP về các dịch vụ Internet, bây giờ đang rà soát lần thứ ba, nhằm mục đích gia cố những hạn chế bằng cách làm thành bất hợp pháp nếu trong tình trạng ẩn danh online và buộc các công ty Internet hợp tác với chính quyền trong việc thực thi nhiều điều hạn chế trong các quyền tự do ngôn luận.

CPJ tiến hành phỏng vấn 32 blogger, phóng viên và biên tập viên (BTV) –cả bên trong và bên ngoài nước– phát hiện ra rằng CP của ông Dũng đã đàn áp quy mô hơn ở cả hai phương tiện truyền thông cũ và mới. Nhiều người đã nói chuyện với CPJ với điều kiện giấu tên vì sợ bị trả thù nếu tên của họ xuất hiện trong một

bài báo chỉ trích CP. Một số blogger độc lập từ chối gặp trực tiếp do lo ngại cho an ninh cá nhân. Văn phòng của Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đã không trả lời theo văn bản yêu cầu của CPJ đề lấy ý kiến cho báo cáo này.

Khóa tay phương tiện truyền thông chính thống

Tất cả các ấn phẩm thông tin ở VN được sở hữu và kiểm soát bởi CP. Có khoảng 800 tờ báo lưu hành trên khắp nước, trong đó có một chục hay như vậy phát hành toàn quốc. Ấn phẩm thường được liên kết với các tổ chức, cơ quan do đảng CS lập ra, trong khi tin tức và bài bình luận thường thiên lệch để thúc đẩy chương trình nghị sự phe nhóm tương ứng hoặc lấy điểm để chống lại các đối thủ trong nội bộ đảng, đặc biệt là trong thời gian sắp Đại hội đảng CS tổ chức 5 năm một lần.

Tất cả các biên tập viên hàng đầu được bổ nhiệm bởi CP và phải là thành viên mang thẻ đảng. Các biên tập viên được triệu tập họp thường xuyên, thường được tổ chức vào các buổi sáng thứ ba, với cán bộ Ban Tuyên giáo Trung ương (BTG TU), người thiết lập chương trình nghị sự tin tức hàng tuần cho họ, thường là một lịch trình chần chừ với các cuộc họp và các sự kiện nghi thức. Theo các nhà báo địa phương, tại cùng cuộc họp kín này, chính quyền xem xét tin báo của tuần trước, khiên trách BTV viên cho phép công bố tin tức hay bài bình luận được xem như lạc đường lối của đảng.

CP không công nhận duy trì một danh sách đen chính thức về các nhà báo địa phương đã coi thường chỉ thị của BTGTU hoặc những người được cho là có quan hệ với những người bất đồng chính kiến. Tuy nhiên, các nhà báo nói với CPJ nhấn mạnh rằng một danh sách như vậy có tồn tại. Một phóng viên cho biết cô tin rằng cô bị liệt vào danh sách đen trong năm 2009 sau khi bị công an giam giữ và thẩm vấn về các bài viết về tranh chấp lãnh thổ của VN với TQ trên blog của mình, một vấn đề mà CP xem là nhạy cảm. Kể từ đó, cô nói, CP đã liên tục từ chối yêu cầu phỏng vấn và ngăn cấm cô tham dự các hội nghị quốc tế và hội nghị thương đỉnh.

Theo biên tập viên và phóng viên quen thuộc với đường lối của BTG TU, chủ đề bị cấm bao gồm hoạt động của các nhà bất đồng chính kiến và hoạt động chính trị, quan chức cấp cao tham nhũng, chia rẽ phe phái bên trong đảng CS, vấn đề nhân quyền, phản đối hay cảm tính chống TQ, và đề cập đến bất kỳ sự khác biệt dân

tộc khi đất nước chia thành vùng miền Nam Bắc, trong số những cái khác. Khi tăng trưởng kinh tế gần đây đã bắt đầu chậm lại, danh sách các chủ đề cấm kỵ đã được mở rộng, bao gồm những lời chỉ trích về quản lý kinh tế của CP, tranh chấp đất đai giữa CP và các cộng đồng địa phương, và các giao dịch kinh doanh của cô con gái của thủ tướng, họ nói.

Một trường hợp trọng điểm: Một phóng viên của tờ báo Tuổi Trẻ tại Tp. Hồ Chí Minh cho biết BTGTU gần đây đã gọi đến văn phòng của họ yêu cầu ngừng đăng tải một loạt phóng sự và bài xã luận đặt nghi vấn tại sao tỷ lệ thuế thu nhập ở VN cao hơn so với những nước láng giềng giàu có hơn. Mặc dù Tuổi Trẻ đã chuẩn bị sẵn sàng để đăng tải một số phóng sự bổ sung về vấn đề này, nhưng loạt phóng sự cũng đã bị dừng đột ngột, phóng viên nói. "Vào buổi sáng, bạn khởi sự cho một bài, buổi chiều, bạn được bảo dừng lại" phóng viên yêu cầu giấu tên cho biết, "Nó đôi khi khiến cho bạn vung tay lên và nói "Tôi không muốn làm công việc này nữa".

Ngay cả với những nguyên tắc nghiêm ngặt tại chỗ, các phóng viên nói với CPJ rằng sự đi lại, các cuộc nói chuyện điện thoại, và các hoạt động trực tuyến đều bị giám sát chặt chẽ. Một phóng viên cung cấp tin cho báo đài địa phương cho biết ông vẫn có bốn điện thoại di động riêng biệt, ba cái đăng ký trong tên của người khác, để trốn tránh nghe trộm của CP, đặc biệt là thông tin liên lạc với các đại sứ quán nước ngoài và các nhà bất đồng chính kiến địa phương. Ông nói ông thường gọi đến các nguồn tin匿名 cảm từ nơi cách xa văn phòng tin tức của mình để tránh GPS có thể xác định vị trí của ông.

Một số phóng viên báo chí chính thống nói với CPJ rằng họ trước đó có duy trì blog độc lập bên ngoài trụ sở báo của họ, nơi mà họ đăng tải các tài liệu mà các tờ báo của họ duyệt bỏ hoặc đăng ý kiến chỉ trích về việc tờ báo đưa tin sai lệch các sự kiện. Tuy nhiên, khi CP cải tiến và tăng cường giám trên thế giới blog, nhiều người cho biết họ đã đóng cửa blog của họ, hoặc là dưới áp lực trực tiếp của CP hoặc vì lo ngại họ có thể bị sa thải nếu phát hiện làm đêm ngoài giờ như một blogger ẩn danh.

Huỳnh Ngọc Chênh, biên tập viên thâm niên đã nghỉ hưu tại báo Thanh Niên, cho biết ông đã buộc phải đóng cửa blog cá nhân của mình dưới áp lực nặng nề của CP sau khi ông đăng tải một số vấn đề nhạy cảm, bao gồm cả những gì ông phân loại như là "thất bại của hệ thống

chính trị". Chênh cho biết kể từ khi nghỉ hưu, ông đã khởi động lại blog của mình và bây giờ thường xuyên có các bài viết về các chủ đề còn lại mà các phương tiện truyền thông chính thống không khai thác.

"Tại VN, có rất nhiều vấn đề không đúng như tham nhũng, các vấn đề xã hội, vấn đề chính trị mà các nhà báo không được phép viết về nó". Chênh, người viết blog dưới tên thật của mình nói: "Là một nhà báo, đã có những điều tôi muốn viết và xuất bản nhưng không thể. Như một blogger tôi viết về những điều tôi thấy và đưa ra ý kiến của tôi". Ông nói rằng ông đã không phải đối mặt với bất kỳ hậu quả nào cho blog của mình và kiên quyết rằng tên ông được nêu ra trong báo cáo này.

Mặc dù không phải chịu các cuộc họp kiểm duyệt hàng tuần của BTG TU, các phóng viên quốc tế có trụ sở tại VN phải đối mặt với một loạt các hạn chế khác nhau. CA theo dõi các hoạt động báo chí của họ thông qua yêu cầu các "cuộc họp cà phê" thân mật với các trợ lý tin tức địa phương của họ. Tất cả các văn phòng tin tức của nước ngoài đã được cấp phép được yêu cầu phải thuê trợ lý địa phương, mặc dù các trợ lý không được phép làm thông tin báo chí.

Trong một cuộc họp gần đây, cảnh sát truy vấn các trợ lý tin tức của một tờ báo lớn của phương Tây về lý do tại sao phóng viên của họ gặp gỡ một nhà báo địa phương có tên trong "danh sách đen", cô nói, các an ninh mặc thường phục đã giám sát chặt chẽ đi đứng của các phóng viên quốc tế. Một trợ lý tin tức khác của một cơ quan thông tấn quốc tế cho biết ông thường có thể biết được cuộc điện thoại nào của văn phòng ông đã bị nghe trộm bởi những vấn đề mà nhân viên an ninh hỏi trong "cuộc họp cà phê" hàng tuần với họ.

Các phóng viên quốc tế làm việc tại VN buộc phải tái gia hạn visa mỗi 6 tháng, một hệ thống khuyến khích tự mình kiểm duyệt mình dành cho những ai muốn duy trì vị trí của họ ở trong quốc gia này, theo chánh văn phòng của một cơ quan thông tấn quốc tế nói với điều kiện giấu tên. Sau khi một phóng viên báo cáo về nhà nước đàn áp những người bất đồng chính kiến và các blogger độc lập, chính quyền rút ngắn thời gian gia hạn visa đến ba tháng và yêu cầu CP xem xét bài báo gần đây nhất của ông, trường văn phòng nói với CPJ.

Nhà báo nước ngoài cũng phải nhận được sự cho phép của Bộ Ngoại giao nếu đưa tin ở bên ngoài thủ đô Hà Nội. Các phóng viên nói với

CPJ về yêu cầu kêu ca rằng các đơn xin thường mất vài tuần, thậm chí hàng tháng để được xử lý và các tin nóng mà họ muốn đưa đã qua đời vào thời điểm mà họ nhận được giấy phép đi lại. Trong khi đó những phóng viên đi dù [thời gian tác nghiệp bó hẹp, không rành địa bàn - ND] bắt buộc phải thuê một người hướng dẫn do CP chỉ định với chi phí tiền đồng tương đương 200 USD mỗi ngày, một sự sắp đặt giám sát để hạn chế khả năng các phóng viên vô tư phỏng vấn các nguồn độc lập.

Một không gian mờ mà đóng

Blogger VN phát triển mạnh vào đầu và giữa thập niên 2000, phần lớn là không bị quấy rối pháp lý hoặc giám sát. Yahoo 360° đã nổi lên như là sân chơi blog ưa thích của đất nước, và đỉnh cao của nó ước tính có khoảng 2 triệu blog. Trong khi hầu hết những blog này đều thiên về phản ảnh lối sống hơn là tin tức, thì cũng có một lượng tối thiểu chủ chốt tập trung vào các vấn đề chính trị, kinh tế và xã hội, bao gồm cả các bài bình luận phê bình các chính sách của CP, dự án, và nhân cách mà có thể đã bị kiểm duyệt trên các tờ báo chính thống.

Cuối năm 2007, các blogger đã tìm thấy lý do chung trong phản ứng khập khiễng của CP đối với việc TQ lập ra một tỉnh mới trên quần đảo Hoàng Sa, một vùng biển đảo mà VN đã tuyên bố chủ quyền về mặt lịch sử. Các blogger yêu nước online tổ chức một loạt các cuộc phản đối chống TQ trong năm 2007 và 2008, các cuộc biểu tình này nhanh chóng bị CP dập tắt để tránh phật lòng người láng giềng phương bắc. Nhiều người đã bị giam giữ, thẩm vấn, và nếu bị coi là cầm đầu các cuộc biểu tình thì bị tổng giam vì chống nhà nước hay các cáo buộc tùy tiện khác, theo kế lại từ các blogger, nhà báo và các nhà hoạt động bị bắt trong các vụ đàn áp này.

Một phong trào tương tự đã khuấy động trên mạng trong năm 2009 phản đối TQ khai thác bauxite. Trong khi truyền thông chính thống theo chỉ thị phải tán dương mặt kinh tế của dự án, theo nhà báo địa phương, các blogger chỉ trích nó trên nhiều trận tuyến, bao gồm khả năng tác động xấu đến môi trường, kế hoạch của Bắc Kinh du nhập hàng ngàn công dân của họ hơn là thuê công nhân địa phương VN, và cổ phần cá nhân trị giá hàng triệu đôla bị cho là của Thủ tướng Dũng.

"Sau những cuộc phản đối, CP đã đo được tầm ảnh hưởng của các blog lên đời sống chính trị tại VN", một trong những blogger bị tạm giữ trong

cuộc đàn áp năm 2009 cho biết". Bây giờ họ xem các blog như là một cái gì đó rất nguy hiểm, một cái gì đó họ cần phải kiểm soát... Họ xem các blogger như các thế lực thù địch".

Đến giữa năm 2009, Yahoo đóng cửa sân chơi 360°, làm phân mảnh những gì đã được một cộng đồng trực tuyến gắn kết và biệt lập. Một số blogger, những người đã nói chuyện với CPJ cho biết họ tin rằng CP gây sức ép Yahoo để đình chỉ dịch vụ bởi vì các máy chủ của nó được lưu trữ bên ngoài của đất nước, việc này đã cung cấp thêm một lớp bảo mật cho các blogger ẩn danh. Đại diện Yahoo đã liên tục từ chối suy đoán như vậy, và lưu ý rằng công ty không tiếp tục dịch vụ toàn cầu, không chỉ ở VN, do người dùng suy giảm.

Các nhà chức trách đã nắm chặt họ trong thế giới blog, mặc dù kiểm soát Internet của VN vẫn còn thiếu tinh tinh vì như Great Firewall của TQ. Các blogger đã nói với CPJ cho biết họ thường xuyên phá vòng ngăn chặn do CP chủ quản đối các trang web và các mạng truyền thông xã hội bằng cách sử dụng máy chủ proxy và công nghệ đảo vòng khác. Nhiều người nói họ sử dụng Face book như là sân chơi blog ưa thích, một phần vì công ty có trụ sở tại Hoa Kỳ không duy trì một văn phòng trong nước và do đó có lẽ không phải chịu áp lực của CP để tiết lộ địa chỉ IP của người sử dụng.

Các nhà chức trách đang làm việc để lấp những khoảng trống này. Các biện pháp gần đây nhằm mục đích kiểm chế quyền tự do Internet bao gồm tăng cường giám sát các blog, luật mới cấm đăng các thông tin được xem như mối đe dọa cho an ninh hay thống nhất quốc gia, và việc triển khai cái gọi là "Hồng vệ binh" – loại quan chức an ninh khi lên mạng như là người dùng Internet bình thường nhưng gay gắt chỉ trích và sách nhiễu các blogger đã nhắm trước, theo các cuộc phỏng vấn của CPJ. Một dự thảo nghị định CP mới nhằm buộc các công ty Internet nước ngoài như Facebook và Google hợp tác với chính quyền và yêu cầu họ đặt trụ sở hoặc chỉ định đại diện tại VN (Chỉ Yahoo hiện đang duy trì một văn phòng trong nước).

Nếu nghị định được ban hành, nó sẽ làm cho một loạt các trung gian, bao gồm cả các nhà cung cấp dịch vụ Internet (ISP), các mạng truyền thông xã hội, diễn đàn trao đổi thảo luận, và blog cá nhân chịu trách nhiệm pháp lý đối với hành vi vi phạm. Nó cũng sẽ yêu cầu tất cả các công ty liên quan đến Internet có trụ sở tại VN đặt máy

chủ của họ ở trong nước, một yêu cầu mà các blogger ẩn danh và dùng nickname sợ hãi sẽ gây nguy hiểm cho sự an toàn địa chỉ IP của họ.

Blogger cố gắng lấp đầy khoảng cách.

Trịnh Kim Tiến, một blogger 22 tuổi, là một trong những mục tiêu bị quấy rối. Trong năm qua, cô đã duy trì một blog trên Facebook công khai các trường hợp cảnh sát lạm dụng quyền lực. Cô ấy nói với CPJ cô đã viết blog đăng tin về các vấn đề công lý và sự lạm dụng của quan chức sau khi cha cô đã bị liệt và chết lúc bị cảnh sát giam giữ và đánh đập vì vi phạm giao thông nhỏ.

Tiến cho biết bài viết của mình phơi bày chuyện phía sau hậu trường, nơi mà công an đã thoát khỏi vòng công lý trong việc lạm dụng ở phạm vi cả nước. "Trong những năm gần đây, đã có nhiều cái chết bí ẩn trong đồn cảnh sát," cô nói với CPJ trong một cuộc gặp tại một quán cà phê bí mật ở Hà Nội, "Họ cho rằng nhiều người tự tử."

Phán quyết của tòa án sơ thẩm trong trường hợp của cha cô chỉ ra rằng ông đã chết vô tình trong khi bị giam giữ. Phiên tòa phúc thẩm đã trì hoãn đưa ra một phán quyết tiếp theo cả ba lần, nó chứng tỏ, cô tin rằng, sự công khai viết blog của mình đã tạo ra. Cảnh sát đã phủ nhận việc làm sai trái trong vụ án.

Tuy nhiên những mục chỉ trích đã đi kèm với trả giá cá nhân cao. Kể từ khi cô bắt đầu viết blog, Tiến cho biết cô đã nhận được các cuộc gọi điện thoại và tin nhắn đe dọa từ những điện thoại sử dụng SIM không thể truy được. Cô cho biết những vị khách vô danh cũng thường xuyên để lại tin nhắn thô lỗ trên trang Facebook của cô và rằng địa chỉ, số điện thoại, và email liên lạc của cô gần đây đã được đăng trên một trang web địa phương được biết đến bởi các dịch vụ mại dâm.

"Họ làm bất cứ điều gì họ có thể để làm nhục và bôi nhọ tôi", cô Tiến ví sự sách nhiễu như "tra tấn linh hồn và tinh thần" và quy kết cho các quan chức cảnh sát xấu xa. "Tôi sẽ tiếp tục viết và tiếp tục đấu tranh cho dù không biết họ sẽ làm gì với tôi".

Đối với các blogger khác, sự áp bức được công khai hơn. Năm ngoái, chính quyền giam giữ theo tội chống nhà nước đối với 4 blogger làm việc cho Dòng Chúa Cứu Thế, một trang tin tức trực tuyến Công giáo đưa tin các vấn đề tôn giáo và xã hội, có trụ sở là một Nhà thờ ở Tp HCM. Là một tổ chức tôn giáo, Dòng Chúa Cứu Thế bắt đầu xuất bản những cuốn

sách nhỏ vào năm 1935, một thời gian lâu trước khi đảng CSVN cầm quyền, bản tin Dòng CCT hoạt động bên ngoài các chỉ đạo kiểm duyệt của BTGTU' và dựa trên một mạng lưới các công dân làm báo cung cấp hầu hết các nội dung tin tức của nó.

"Chúng tôi có các phóng viên của chúng tôi, nhưng chúng tôi cũng công bố thông tin từ người dân nếu chúng tôi cảm thấy chúng tôi có thể nói một cái gì đó thay mặt cho họ", ông **Đinh Hữu Thoại**, một linh mục giúp biên tập các tin tức và trang blog, "Chúng tôi đại diện cho những người không có tiếng nói".

Các blogger bị giam giữ, bao gồm cả biên tập viên **Paulus Lê Văn Sơn**, cho đăng tất cả các mục chỉ trích những chủ trương của CP nhằm tịch thu đất đai của Giáo hội Công giáo. Gần một năm sau khi họ bị bắt, cả bốn vẫn đang bị giam giữ mà không xét xử. Theo một biên tập viên trang tin Dòng Chúa Cứu Thế yêu cầu giấu tên, nói rằng những nguồn đóng góp khác đã chịu áp lực bởi cảnh sát yêu cầu ngừng cung cấp tin cho trang web, bao gồm cả những người đã báo cáo về tranh chấp đất đai giữa giáo hội và nhà nước.

"Chúng tôi được tự do cầu nguyện, rao giảng, và viết blog trong khu vực nhà thờ, nhưng một khi chúng tôi mạo hiểm ra khỏi căn cứ này, chúng tôi có thể bị quấy rối và bắt giữ", một nữ biên tập viên cho biết, "Tin tức trang web Dòng Chúa Cứu Thế bị chặn ở VN và các trang web mirror [*phiên bản copy từ trang web gốc, có nội dung tương tự nhưng hosting khác - ND*] của nó đều bị các "cuộc tấn công từ chối dịch vụ".

Các tín hiệu hỗn độn cho giới truyền thông.

Trong khi đàn áp công khai biểu hiện cho thấy một mối nguy hiểm rõ ràng đối với tất cả các nhà báo, một số nhà quan sát độc lập có cảm giác về tính bất nhất trong chính sách truyền thông của CP.

Geoffrey Cain, một nhà nghiên cứu, người đã tìm kiếm để xác định mô hình kiểm duyệt báo chí của VN, nói với CPJ rằng các cuộc phỏng vấn ông tiến hành với các phóng viên địa phương đã gợi ý rằng quyền tự do báo chí đã nằm trong dòng "xoắn đi xuống" từ năm 2006, cái năm mà 2 phóng viên địa phương đã làm bùng nổ vụ bê bối cấp cao tại Bộ Giao thông vận tải, được gọi là PMU-18, và sau đó đã bị kết án tù vì "lợi dụng các quyền tự do dân chủ."

Tuy nhiên, Cain tin rằng lãnh đạo đảng Cộng gần đây đã cho phép thêm nguồn báo cáo về tham nhũng

ở cấp địa phương – một thực tế được ông mô tả như "sự kiểm duyệt không đầy đủ có chủ ý" – như là cách để kỷ luật và làm nhục công bộc cấp tỉnh và quan chức cảnh sát ngoài tầm với của TƯ đảng. Các nhà báo địa phương cho biết họ tin rằng việc gia tăng cạnh tranh giữa các phe phái bên trong đảng CS cũng tạo ra tính khó lường trong quyết định về phương tiện truyền thông.

"Ranh giới kiểm duyệt đã trở nên quá mù mịt, và những an ninh luôn luôn canh chừng các phóng viên, một loại hiệu ứng vọng gác" [*Loại nhà giam tròn, có vọng gác ở giữa để giám sát mọi tù nhân chung quanh, nhưng tù nhân không biết - ND*]. Cain nói trong thư trao đổi với CPJ, "Có vẻ như càng ngày càng ít đi mỗi tương quan giữa các chủ đề thông tin, mức độ biên tập chỉnh sửa, và liệu có hay không việc họ sẽ gặp rắc rối. Đảng sử dụng tính khó lường để giữ họ luôn luôn cảnh giác".

Điều đó hợp với biểu hiện kiểm duyệt online của CP vốn có vẻ như thất thường. Giống như báo chí chính thống, ba công ty cung cấp dịch vụ Internet chính của VN được kiểm soát bởi các phe phái khác nhau nội bộ đảng CS. Các blogger địa phương lưu ý rằng trong khi một số trang web và các phương tiện truyền thông xã hội bị chặn ở một công ty cung cấp này, nó thường lại mở được ở một công ty khác, một sự phân ánh có thể do đấu đá nội bộ. Một trợ lý tin tức địa phương cho một tờ báo phương Tây lưu ý rằng khi CP công bố chủ quyền của mình trong vùng biển Đông vào tháng sáu – loại công bố nhạy cảm, xem xét việc TQ tuyên bố tranh giành chủ quyền các đảo – thì trang web của Quốc hội cho đăng tải các quy định của pháp luật về chủ quyền đã bị chặn ở 1 công ty cung cấp này nhưng đã mở được ở 2 công ty khác.

Các blogger địa phương cũng tin rằng CP đặt tường lửa rải rác trên các phương tiện truyền thông xã hội, các trang web, bao gồm Face book, để ngăn chặn các nhóm có xu hướng chính trị hợp nhất online.

Một mặt CP áp đặt các hạn chế mới về các blogger, thì mặt khác một số quan chức cá nhân đang bắt đầu đi theo người khác trong giới blog sôi động của đất nước. **Dan Lam Bao**, một blog tiếng Việt có tiếng của tập thể, đăng tải những bài phê phán và xã luận từ khoảng 20 công tác viên ẩn danh trong nước, trang blog có 150,000 người xem mỗi ngày chỉ sau hai năm phổ biến, theo một trong những biên tập viên của trang web với yêu cầu giấu tên.

Biên tập viên này nói rằng blog đã cho công bố một loạt các báo cáo không do yêu cầu từ một nguồn tin giấu tên trong Tổng cục Tình báo quân đội của CP, nó trưng ra tài liệu nội bộ bị rò rỉ phê bình đánh giá các hoạt động của Đại sứ quán và Phòng Thương mại Hoa Kỳ tại nước này. Các báo cáo khác cùng một nguồn đã cung cấp chi tiết bí mật giữa Bộ ngoại giao TQ và đại sứ VN tại Bắc Kinh. Mặc dù vậy, cộng tác viên bí mật vẫn phải đối mặt với sự quấy rối, chẳng hạn như lệnh cấm xuất cảnh gần đây áp dụng đối với một blogger người đã cố gắng rời khỏi đất nước cho buổi hội thảo đào tạo an toàn mạng.

Những tín hiệu hỗn độn làm kéo dài bầu không khí sợ hãi đã khiến cánh báo giới đứng ngồi không yên. "Thật khó để biết đâu là lần mức, bởi ngay cả đảng CS dường như cũng không biết những gì họ đang làm", một phóng viên báo Pháp Luật viết blog dưới một bút danh và gộp gở CPJ tại một quán cà phê bí mật tại Hà Nội. "Chúng tôi không biết làm thế nào để bảo vệ mình. Đó là một nỗi sợ hãi lớn đã ngăn cản chúng tôi nêu lên tiếng nói của chúng tôi... Ngay cả tại thời điểm này, tôi không chắc chắn nếu chúng ta đang bị nghe trộm. Ở VN, bạn không bao giờ biết".

Shawn W. Crispin là Đại diện cấp cao của CPJ, khu vực Đông Nam Châu Á. có trụ sở tại Bangkok.

Khuyến cáo của CPJ gửi CP Việt Nam:

- Phóng thích tất cả các nhà báo bị cầm tù ngay lập tức và vô điều kiện. CPJ nghiên cứu ngày 01-09-2012 cho thấy rằng ít nhất 14 nhà báo đã bị giam cầm trong nước.
- Thực hiện cải cách để đưa luật pháp và thực tiễn của VN phù hợp với các tiêu chuẩn quốc tế về tự do báo chí và tự do ngôn luận. Chấm dứt ngay lập tức tất cả các kiểm duyệt nhà nước về báo chí và các ấn phẩm khác.
- Dừng ngay việc giam giữ tùy tiện, giám sát và sách nhiễu các nhà báo.
- Bộ Nghị định CP đang thảo về các dịch vụ Internet, theo đó nó sẽ làm cho ai online ẩn danh trở nên bất hợp pháp và yêu cầu các công ty Internet nước ngoài đặt máy chủ tại VN. Bãi bỏ luật hiện hành và các chính sách hạn chế tự do Internet.
- Bãi bỏ hoặc sửa đổi tất cả các luật chống nhà nước, bao gồm các Điều 79 và Điều 88 của bộ luật Hình sự, hình sự hóa "tuyên truyền" chống lại nhà nước. Những điều luật này

được sử dụng thường xuyên để đe dọa, bỏ tù các nhà báo.

- Mở cửa cho phép các phóng viên quốc tế vào tất cả các khu vực của đất nước. Chấm dứt gây sức ép với các trợ lý tin tức địa phương cho các hãng tin nước ngoài trong việc yêu cầu họ cung cấp thông tin về kế hoạch báo cáo, các cuộc hẹn của cơ quan mình, và các nguồn.

- Ngưng lại việc CP độc quyền các phương tiện truyền thông in ấn và phát sóng, và cho phép thành lập báo chí tư nhân độc lập, đài phát thanh, và các kênh tin tức truyền hình.

Liên minh châu Âu và Hoa Kỳ:

- Nhấn mạnh rằng mối quan hệ chính trị và kinh tế trong tương lai phụ thuộc vào việc VN thể hiện cam kết lớn hơn để cởi mở chính trị và chứng minh có tiến bộ về tự do báo chí và tự do Internet.

- Yêu cầu thả các nhà báo bị cầm tù như một điều kiện ưu tiên cho việc tăng cường quan hệ ngoại giao, chiến lược, và thương mại với VN, kể cả thông qua các hiệp định thương mại mới và đầu tư.

- Trong trường hợp của Hoa Kỳ, nhấn mạnh vào những điều kiện như vậy trước khi cho phép VN tham gia Hiệp định Đối tác Kinh tế Chiến lược xuyên Thái Bình Dương (TPP). Tương tự như vậy, Hoa Kỳ cần phải từ chối yêu cầu của VN để trở thành người hưởng lợi theo chương trình miễn thuế của Hệ thống Ưu đãi Phổ cập (GSP) cho đến khi chứng minh được tình trạng tự do báo chí đã được cải thiện đáng kể.

Các nước thành viên LHQ:

- Nhấn mạnh rằng VN cần phóng thích tất cả các nhà báo bị bắt giam và đòi hỏi sự tiến bộ rõ ràng về tự do báo chí như là một điều kiện để chấp thuận nỗ lực của họ đạt một ghế trong Hội đồng Nhân quyền (HĐNQ) LHQ vào năm 2014.

Các thành viên HĐNQ LHQ:

- Hãy xem xét thông qua một nghị quyết kêu gọi VN cải thiện hồ sơ tự do báo chí và tự do Internet nghèo nàn của họ và dừng lại việc bỏ tù liên tục các nhà báo.

Các công ty công nghệ và Internet quốc tế:

- Từ chối thực hiện theo các quy định hạn chế trong dự thảo Nghị định CP về các dịch vụ Internet. Quy định này sẽ yêu cầu các công ty liên quan đến Internet đặt các máy chủ và cử người đại diện công ty tại VN. Các công ty có thể tiếp tục lưu trữ các dịch vụ bên ngoài VN, các CP của các quốc gia có giao dịch với VN có thể thách thức sự kiểm duyệt các

trang web nước ngoài theo các điều khoản tự do thương mại.

- Khẳng định tất cả các khoản đầu tư trong tương lai và chuyển giao công nghệ vào VN tùy thuộc vào sự tiến bộ về tình hình tự do báo chí và Internet. Hãy xem xét thu hẹp lại hoặc đóng cửa văn phòng đại diện hiện tại và các cơ sở sản xuất có mặt tại VN cho đến khi tiến bộ như vậy được thực hiện.

- Đối thoại với các nhà báo địa phương và các blogger để đảm bảo quốc tế chấp nhận bảo vệ sự ẩn danh và an ninh cho người sử dụng.

Source: <http://www.cpj.org/>

tranh nhằm dân chủ hóa đất nước. Sự nghiệp chính nghĩa đó nhất định sẽ thắng lợi hoàn toàn!

Kính thưa đồng bào và quý vị,

Điều 88 BLHS nói trên là một điều khoản với những lời lẽ rất chung chung và mơ hồ. Nó vi phạm chính Hiến pháp của cái gọi là “Nước CHXHCN Việt Nam” và tất nhiên, lại càng vi phạm nghiêm trọng các quyền tự do căn bản của con người, theo những quy định của công pháp quốc tế. Chính vì vậy nó đã trở thành một công cụ nham hiểm, tàn ác và hèn hạ mà Nhà cầm

KHÔI 8406 chào mừng các tù nhân chính trị chiến thắng trở về và tuyên bố về điều 88 Bộ luật Hình sựViệt Nam - Hải ngoại 23-09-2012.....

Kính gửi:

- Toàn thể Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước.

- Các chính phủ dân chủ, các tổ chức nhân quyền và cộng đồng thế giới tiến bộ.

Trong các ngày 10, 11 và 18-9-2012 vừa qua, 3 tù nhân chính trị là 2 anh Nguyễn Văn Túc, Phạm Văn Trội và chị Phạm Thanh Nghiênn đã về lại gia đình từ nhà ngục nhỏ của chế độ lao tù Cộng sản bất công và khắc nghiệt. Trước đó, ngày 12-01-2012, luật sư Trần Quốc Hiến, rồi ngày 05-05-2012, ký giả Trương Minh Đức cũng đã được trả tự do. Cả 5 người -thành viên Khối 8406- đều đã phải trải qua từ 4 đến 5 năm giam cầm và rồi cũng sẽ chịu từ 3 đến 4 năm quản chế do bị Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam kết tội theo điều 88 Bộ luật Hình sự hiện hành của họ.

Nhân dịp này, Khối 8406 xin nhiệt liệt hoan hô và chào mừng các anh, chị thành viên đã bắt khuất kiên vững trong lao tù để nay chiến thắng trở về với gia đình, với Khối 8406 và với phong trào dân chủ Việt Nam! Sự hy sinh và lòng can đảm của các anh, chị là vô cùng ý nghĩa, nêu cao tấm gương và góp phần xứng đáng vào sự nghiệp đấu

quyền Cộng sản thường xuyên sử dụng để kết tội hàng ngàn công dân Việt Nam yêu nước, mỗi khi họ dám công khai và dũng cảm cất lên tiếng nói độc lập và trung thực của mình về bộ mặt chế độ, thực trạng xã hội và hiện tình đất nước.

Xã hội và đất nước Việt Nam ngày càng lâm nguy do dã tâm Hán hóa càng lúc càng trắng trợn của lũ giặc ngoại xâm phương Bắc và do sự tàn phá khốc liệt của lũ giặc nội xâm bất tài và tham nhũng, ác với dân và hèn với giặc! Thế nhưng, bất cứ ai, dù là người Việt Nam hay người ngoại quốc, nếu sử dụng các quyền tự do của mình để lên tiếng về những nguy cơ trên, thì đều bị bộ máy công an và bộ máy tuyên truyền Cộng sản quy chụp và kết tội là “các thế lực thù địch đang mưu toan lật đổ chính quyền nhân dân và phá hoại khối đại đoàn kết dân tộc”!?! Có thể khẳng định rằng: không một sự phi báng sự thật và công lý nào có thể sánh bằng cái luận điệu dối trá, phản động và phản dân chủ này của Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam! Nó che giấu một âm mưu đê hèn và thâm độc là muốn trói tay, bịt miệng mọi người Việt Nam yêu nước và thân hữu quốc tế dân chủ để đảng được

tự do tung hoành quyền lực, tự do tham nhũng bóc lột và tự do buôn dân bán nước!

Kính thưa đồng bào và quý vị,

Vào sáng ngày thứ hai 24-09-2012 tới đây, Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam sẽ đưa 3 thành viên của Câu lạc bộ Nhà báo tự do là các anh: Nguyễn Văn Hải (Điều Cày), Phan Thanh Hải (Anh Ba Sài Gòn) và chị Tạ Phong Tần ra cái gọi là “Tòa án nhân dân Tp. Hồ Chí Minh” để xử theo khoản 2 điều 88 của Bộ luật Hình sự, với khung hình phạt từ 10 đến 20 năm tù. Rồi ngày 26-09-2012, ba thanh niên Công giáo tại Nghệ An là các anh Antôn Đậu Văn Dương, Phêrô Trần Hữu Đức và Antôn Chu Mạnh Sơn lại sẽ phải bị tòa phúc thẩm tại thành phố Vinh xét xử với cùng điều 88 Bộ luật Hình sự.

Nhân dịp này, Khối 8406 chúng tôi kêu gọi đồng bào Việt Nam ở trong lẫn ngoài nước và cộng đồng thế giới tiên bộ hãy cùng lên tiếng với chúng tôi đòi trả tự do ngay tức khắc và vô điều kiện cho 6 người yêu nước nói trên và cho tất cả các tù nhân chính trị, tù nhân tôn giáo nói chung. Đồng thời, chúng tôi cũng kêu gọi Liên Hiệp quốc, các tổ chức nhân quyền, phi chính phủ, các cơ quan truyền thông, ngoại giao,... hãy đến dự hai phiên tòa để bênh vực cho những con người yêu nước đang bị đảng Cộng sản Việt Nam bách hại.

Làm tại Việt Nam và hải ngoại, ngày 23 tháng 9 năm 2012.

Ban điều hành Khối 8406:

1- Linh mục Phan Văn Lợi – Huế – Việt Nam.

2- Kỹ sư Đỗ Nam Hải – Sài Gòn – Việt Nam.

3- Giáo sư Nguyễn Chính Kết – Houston – Hoa Kỳ.

4- Bà Lưu Thị Thu Duyên – Boston – Hoa Kỳ.

Trong sự hiệp thông với Linh mục Nguyễn Văn Lý, cựu quân nhân Trần Anh Kim, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa và nhiều tù nhân chính trị, tôn giáo khác đang ở trong lao tù Cộng sản.

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ THÔNG CÁO BÁO CHÍ

HT Không Tánh gửi Kháng nghị thư phản đối các chính sách vô nhân đạo và xóa bỏ Văn hóa tâm linh của Dân tộc

*** Paris 21-09-2012 ***

**GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VNTN
VIỆN HÓA ĐẠO
TỔNG VỤ TỪ THIỆN XÃ HỘI**
VP Chùa Liên Trì, 153 Lương Định
Cửa, Phường An Khánh, Quận 2, SG
Phật Lịch 2556. Số
0179/TVTTXH/TVT

KHÁNG NGHỊ THƯ

Kính gửi :

- Ông Nguyễn Tấn Dũng, Thủ tướng nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam
- Ông Nguyễn Sinh Hùng, Chủ tịch Quốc hội nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam
- Ông Chủ tịch UBND quận 2, phường An Khánh, Tp. HCM

Thưa các Ông,

Tôi là Thích Không Tánh, Trụ trì chùa Liên Trì, là Tổng Vụ trưởng Tổng vụ Từ thiện Xã hội thuộc Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, một Giáo hội truyền thừa qua 2000 năm lịch sử nhưng bị các ông tước đoạt pháp lý kể từ ngày Cộng sản cưỡng chiếm Miền Nam Việt Nam năm 1975.

37 năm qua, với chủ thuyết Cộng sản, các ông đã lấy Đạo đức và Tư tưởng Hồ Chí Minh làm kim chỉ nam để giáo dục quần chúng, nhưng nền giáo dục ấy chỉ gieo rắc hận thù, tham nhũng, dối trá đưa xã hội xuống vực thẳm phi đạo đức, phi luân lý, phi tình người kéo theo thảm họa mất nước trước mắt.

Vì thế, hôm nay tôi gởi Kháng Nghị Thư này đến các ông đề trình bày mấy điểm sau đây :

1- Phản đối chính sách vô nhân đạo của Nhà nước.

Thưa các Ông,

Trong vị thế Tổng Vụ trưởng Tổng vụ Từ thiện Xã hội thuộc Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, chùa Liên Trì chúng tôi là cơ sở thực hiện Đại Bi Tâm của người Phật tử, cho nên chúng tôi thường tổ chức các buổi cứu tế cho người nghèo khổ, già yếu, tật bệnh và nhất là anh em thương phế binh Việt Nam Cộng Hòa, một thành phần bất khả dụng vì tất cả anh em đều tàn phế, cụt chân tay. Thế mà những thương phế binh này bị chế độ các ông áp bức, kỳ thị, đẩy

ra ngoài lề xã hội. Nhà nước không hề có một chính sách nhân đạo để giúp anh em sống qua ngày. 37 năm đã qua, chiến tranh Quốc Cộng đã trôi vào quá khứ, vậy mà các ông vẫn xem họ như kẻ thù, bằng chứng cụ thể là mỗi lần chúng tôi phát quà hay thực phẩm cho họ đều bị công an, chính quyền địa phương ngăn cản, khủng bố, hăm dọa, xua đuổi, kể cả chặn bắt và hành hung !

Nhà chùa mời anh em một bữa cơm ấm lòng mà cũng không được yên thân, công an luôn rình rập, sách nhiễu, đe dọa, vu khống, chặn đường xét hỏi - nghênh ngang vào chùa gây rối, tạo nỗi hãi hùng cho những mảnh đời rách nát, khốn khổ. Thật đau lòng!

Các ông từng đọc lịch sử thì chắc biết : Nhà Trần hai lần đại thắng quân Nguyên, khi chiến tranh kết thúc các vua Trần đã cung cấp lương thực, quần áo, thuyền bè cho kẻ thù về cố quốc. Vậy sao các ông tự phong là lãnh đạo đất nước, kế thừa lịch sử của ông cha mà lại làm việc trái Đạo nghĩa - Đạo nghĩa mà các bậc tiền nhân đã để lại như một di sản tinh thần cho con cháu, nay các ông phản bội lại tiền nhân, chủ trương một chính sách tàn nhẫn, vô nhân đạo, xem đồng bào như kẻ thù, ngay cả đến những người đã mang thân tàn phế !

Chúng tôi yêu cầu các ông chấm dứt ngay những đàn áp vô nhân đạo mà nhà cầm quyền Cộng sản đã đối xử với những người khốn khổ, già cả, tật bệnh - những thương phế binh tàn bại, những cựu tù, tù nhân chính trị và tôn giáo bị áp bức - những dân oan bị chiếm nhà, lấy đất ... mà Tổng vụ Từ thiện Xã hội của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất đặt tại Chùa Liên Trì cùng quý Ân nhân trong ngoài nước đã chia sẻ, tương trợ.

2- Phản đối chính sách xóa bỏ Văn hóa tâm linh của Dân tộc

Thưa các Ông,

Chế độ vô thần, độc tài, toàn trị Cộng sản đã bán dần đất nước cho Tàu Cộng, hiểm họa nô lệ phương Bắc lần thứ 3 đang dần dần giáng xuống trên đầu 85 triệu người dân

Việt. Song song với hiểm họa mất nước, đảng CS đã và đang đánh mất nếp sống văn hóa tâm linh của Dân tộc mà bằng chứng cụ thể nhất là đình chùa bị tàn phá, bao nhiêu mồ mã cha ông bị cày xới dưới chiêu bài “Quy hoạch, Giải tỏa”. Hôm nay đến lượt chùa Liên Trì của chúng tôi được thông báo, ép buộc phải di dời!

Thưa các Ông,

Theo dấu chân lịch sử của cha ông, bao thế hệ người Việt đã hy sinh xương máu để mở cõi về phương Nam. Dấu chân lịch sử đến đâu thì di tích lịch sử được dựng lên ở đó. Đình chùa miếu vũ là những di tích lịch sử, tri niệm công ơn của tiền nhân và là nơi sinh hoạt Văn hóa Tâm linh Tôn giáo của người dân bản địa. Chùa Liên Trì, đình An Khánh, nhà thờ Thủ Thiêm trong địa phương chúng tôi cũng mang đậm dấu ấn của ông cha, mang đậm bản sắc Văn hoá Dân tộc - làm nên Văn hiến Việt Nam, đó là di sản của người dân Thủ Thiêm nói riêng và của người dân Việt nói chung.

Ngày nay các ông chủ trương giải tỏa chùa, đình, nhà thờ đã bao đời gắn bó với dân chúng!

Để làm gì? Nếu cho mục đích Quốc phòng, chúng tôi sẵn sàng hy sinh vì sự an nguy của đất nước. Nhưng đây lại là lấy đất của dân nghèo để bán cho các doanh nghiệp, tư bản đồ đầu tư, tham ô trục lợi...! nên chúng tôi hoàn toàn phản đối.

Vì sao? Thưa các ông, “một ngàn năm nô lệ giặc Tàu, một trăm năm đô hộ giặc Tây”, nhờ bản sắc văn hóa tâm linh của Dân tộc được bảo tồn và tôn trọng, nên nước Việt mới còn là nước của người dân Việt. Ngoại trừ kẻ xâm lược, trong quá trình lập quốc, tiền nhân ta có ai xâm phạm đến đình chùa miếu vũ đâu?

Vậy mà ngày nay, vì một chút lợi nhuận để làm giàu cho tập đoàn tư bản đồ mà chế độ Cộng sản các ông xóa bỏ nếp sống Văn hóa, Đạo đức, Tâm linh của người dân sao?

Vì vậy, chúng tôi phản đối chính sách giải tỏa, di dời Chùa Liên Trì làm mất đi sự an tâm sinh sống với nếp sống văn hóa tâm linh, tôn giáo của cư dân lâu đời trên mảnh đất này.

Xin các Ông hãy xét lại chính sách bất nhân nói trên, và ra lệnh chính quyền địa phương ngưng ngay việc cưỡng chiếm đất đai hiện đang là chủ trương tàn bạo áp đặt lên đầu dân và nông dân từ Nam chí Bắc. Đặc biệt đối với chùa Liên Trì chúng tôi.

“Gieo nhân nào, sẽ gặt quả ấy, mong các ông hồi đầu thị nạn”.

Trân trọng.

Phật Lịch 2556 - Chùa Liên Trì,
ngày 17 tháng 9 năm 2012.

Nay kháng nghị (ấn ký)

Hòa thượng Thích Không Tánh

Bản sao kính trình:

- Đức Đại lão Hoà thượng Đệ ngũ Tăng thống GHPGVNTN

- Hòa thượng Viện trưởng VHD GHPGVNTN để “kính thăm trình”

- Quý Ủy ban Bảo vệ Quyền làm người VN cùng quý tổ chức Nhân đạo

- Nhân quyền Quốc tế để “kính nhờ lên tiếng can thiệp, bảo trợ giúp”

- Lưu./.

ngoại bang dị chủng còn biết tôn trọng quyền Tự do Tín ngưỡng của dân bị trị.

Rồi sống dưới chế độ CHXH CNVN do đảng cộng sản VN lãnh đạo thì chỉ có 37 năm thôi mà không biết bao nhiêu chùa chiền, đình miếu, am cốc bị phá hủy... điển hình là PHẬT GIÁO HÒA HẢO, sau 1975 thì bị tịch thu hết Hội sở, Chùa chiền, Đốc giảng đường một cách sạch sành sanh, không còn một miếng ngói, một viên gạch.

Bây giờ đến phiên chùa Liên Trì do Hòa thượng Thích Không Tánh trụ trì. Đây là một thử thách rất lớn lao

CÁC THƯ HIỆP THÔNG với Hòa thượng Không Tánh và chùa Liên Trì — 3 Tôn giáo tại Việt Nam 09-2012 —

PHẬT GIÁO HÒA HẢO
THUẦN TÚY

THƯ NGỎ

26-09-2012

Tôi đang nằm trên giường bệnh, được đọc bức Kháng Nghị Thư của Hòa thượng Thích Không Tánh, Tổng Vụ trưởng Tổng vụ Từ thiện Xã hội thuộc Giáo hội Phật giáo VN Thống nhất, tôi cảm thấy vô cùng xúc động.

Là một công dân VN già nua, 93 tuổi, tôi từng sống trong thời kỳ Pháp thuộc, từng sống qua các chế độ tại VN: chế độ các Thủ tướng do Pháp nắm chuỗi, chế độ Đệ nhất và Đệ nhị Cộng hòa và sống dưới chế độ CHXHCNVN do đảng cộng sản VN lãnh đạo đã 37 năm (1975-2012).

Sống qua nhiều chế độ như vậy, tất nhiên tôi là người đã chứng kiến được các chính sách, các chủ trương của các chế độ, tôi có thể nói một câu khẳng định rằng: Chế độ Cộng hòa XHCNVN do đảng Cộng Sản VN lãnh đạo là tàn ác nhất, bạo ngược nhất, phi đạo đức, phi công lý, không tình người.

Đơn cử một vấn đề duy nhất thôi là vấn đề đời sống tâm linh của con người là một quyền lực tối thượng trong cái quyền thiêng liêng căn bản của con người (NHÂN QUYỀN) và chùa chiền, đình miếu là môi trường cổ xưa và phát huy tinh thần để quần sanh qui ngưỡng, làm lành lánh dữ, hướng về CHÂN, THIÊN, MỸ...

Nhìn theo dòng thời gian, từ chế độ thực dân Pháp đến chế độ Đệ nhị Cộng hòa, trên một thế kỷ, không hề thấy có một chủ trương nào sách nhiễu, phá hủy chùa chiền, đình miếu. Nhất là Thực dân Pháp, một chế độ

với PHẬT GIÁO VN THỐNG NHẤT, một đại Tôn giáo trải qua 2000 năm truyền thừa lịch sử Phật đạo trên đất nước VN.

Quý Chư Tôn, Đại Đức và mấy chục triệu Phật tử nghĩ sao?

Tại sao chùa Liên Trì bị di dời? Nếu vì chương trình qui hoạch thì một cái chùa nằm giữa vùng qui hoạch vẫn tạo cho phong thổ một quang cảnh có màu sắc hướng thiện với tiếng chuông ngân nga theo chiều gió, đâu có gì trở ngại? Chỉ có việc bán trọn khu đất này cho tư doanh ngoại quốc để mau đầy túi tư bản đồ, mới di dời chùa Liên Trì. Sự thật như thế nào thì thời gian sẽ phơi bày.

Chùa Liên Trì là một ngôi chùa để cho thập phương thiện nam tín nữ đến lễ bái Đấng Đại Từ Bi, nghe lời kinh tiếng kệ hầu răn sửa thân tâm... và về phương diện xã hội thì chỉ phối hợp với các đồng hương hải ngoại phát tâm từ bi để cứu giúp các thương phế binh trong tình thân từ thiện, bác ái đối với kẻ khốn cùng... thế mà vẫn bị nhà cầm quyền sách nhiễu đủ điều, và chùa Liên Trì lại phải di dời là một hành vi vô nhân đạo... Đó là chưa nói đến sự sách nhiễu, đàn áp một cách tàn nhẫn đối với các thương phế binh là những kẻ khốn cùng cụt chân, mất tay, mù lòa... Thật là không còn lời gì để phê phán.

Với tư cách là người lãnh đạo PHẬT GIÁO HÒA HẢO THUẦN TÚY tôi xin long trọng tuyên bố: HOÀN TOÀN ỦNG HỘ BỨC KHÁNG NGHỊ THƯ CỦA HÒA THƯỢNG THÍCH KHÔNG TÁNH.

Tôi kêu gọi các cấp lãnh đạo đảng Cộng sản: Ông Trương Tấn Sang, Ông Nguyễn Phú Trọng, Ông Nguyễn Sinh Hùng, Ông Nguyễn Tấn Dũng

v.v... hãy ra lệnh cho các cấp thuộc hạ ngưng ngay bàn tay tàn bạo đối với chùa Liên Trì.

Tôi thành khẩn và tha thiết kêu gọi các tôn giáo, các đoàn thể chính trị, các Hội đoàn, các thức giả, nhân sĩ trong cũng như ngoài nước hãy đồng lên tiếng ủng hộ Hòa thượng Thích Không Tánh, biểu dương một sự đồng tình tối hậu, tạo một khởi sắc mới trong phong trào "CHỐNG HỌA ĐỘC TÀI TOÀN TRỊ".

Tôi thành khẩn và tha thiết thỉnh cầu:

- Ông Tổng Thư ký Đại Hội đồng Liên Hiệp quốc.
- Ủy hội Nhân quyền Liên Hiệp quốc.
- Ủy ban Bảo vệ Quyền Làm người Việt Nam.
- Tổ chức Theo dõi Nhân quyền (HRW).
- Quốc hội Hiệp Chủng quốc Hoa Kỳ.
- Ủy ban Bảo vệ Tôn giáo (Chính phủ Hoa Kỳ).
- Nghị viện Châu Âu.
- Các Cơ quan Ngôn luận Toàn cầu.
- Quốc hội Các Quốc gia Tự do trên Thế giới.
- Tổ chức Phóng viên Không biên giới.

Vui lòng để mắt nhìn vào đất nước VN để nhận thấy 87 triệu người đang dờ sống dờ chết dưới một chế độ độc tài toàn trị do đảng cộng sản VN lãnh đạo với những thủ đoạn, chính sách, chủ trương vô cùng tàn nhẫn, chà đạp nhân quyền một cách thâm, không còn tình người... Xin Quý Ngài nghe theo tiếng gọi của lương tâm mở lòng hiệp nghĩa, dùng uy tín và quyền lực can thiệp, chặn đứng bàn tay tàn bạo với những hành động phi công lý, vô nhân đạo của đảng cộng sản VN, cứu vớt cho 87 triệu con người được nhận thấy Nhân quyền là gì! Quý Ngài là người có trách nhiệm phát dương tinh thần Nhân quyền trên toàn thế giới, giúp cho nhân loại từ thành thị chí thôn quê, hang cùng ngõ hẻm đều phải thấy được ÁNH SÁNG NHÂN QUYỀN và hưởng được phúc lợi trong cuộc sống của con người với QUYỀN LÀM NGƯỜI.

Phật lịch năm 2556.

Huyền Phong Các,
ngày 26 tháng 9 năm 2012.

TM. Giáo Hội PGHH TT
Hội trưởng Trung ương
LÊ QUANG LIÊM

GIÁO HỘI LIÊN HỮU
LUTHERAN VIỆT NAM

THƯ HIỆP THÔNG

27-09-2012

Kính gửi:

- Hòa Thượng Thích Không Tánh

- Và Quý Chư Tôn Đức chùa Liên Trì
Nghe tin chùa Liên Trì bị chánh quyền Cộng sản ra lệnh giải tỏa; sau đó nhận được Kháng nghị thư của Hòa thượng Thích Không Tánh – Tổng Vụ trưởng Tổng vụ Từ thiện Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất – Trụ trì chùa Liên Trì. Chúng tôi hết sức đau lòng và bất ngờ; bởi vì chúng tôi nghĩ rằng nhà nước giữ lại ngôi chùa để phục vụ nhu cầu tín ngưỡng tâm linh của đô thị mới đồng thời cũng là nét đẹp Văn hóa của Dân tộc, nhưng không hiểu sau nhà cầm quyền quận 2 lại ra lệnh giải tỏa ngôi chùa tôn kính này. Bởi lẽ đó chúng tôi xin trân trọng Hiệp thông:

1- Giáo hội Liên hữu Lutheran Việt Nam hoàn toàn ủng hộ tinh thần kháng nghị thư của Hòa thượng Thích Không Tánh.

2- Đề nghị chánh quyền quận 2 ngưng ngay việc xúc phạm nơi thờ tự tôn giáo; vì nơi đây phải được bảo hộ theo quy định của pháp lệnh tín ngưỡng – tôn giáo ngày 18-6-2004. Ngôi chùa Liên Trì đã có từ lâu, là nơi đáp ứng nhu cầu sinh hoạt, tín ngưỡng tâm linh của người dân. Nơi đây đáng được bảo vệ, di trì, đáng được trùng tu, nâng cấp trong khu đô thị mới, để bảo tồn bản sắc văn hóa của dân tộc.

3- Chùa Liên Trì là nơi đã có những việc làm hết sức ý nghĩa và thiết thực như: chia sẻ tình yêu thương chúng sinh, đông loại; nhường cơm, xẻ áo cho những người bất hạnh, khốn cùng bị ruồng bỏ bên lề cuộc sống. Những việc làm từ thiện nhân đạo được Hòa thượng Thích Không Tánh và quý Thầy thực hiện nhưng không mệt mỏi. Giúp những thương phế binh tàn tật, đui mù... với những phần quà thăm đợm tình thương, làm cho họ vui bớt nỗi đau giữa chợ đời. Đức tin được biểu hiện bằng những việc làm có ích cho xã hội đáng được biểu dương và học hỏi; vì vậy nơi đây phải được bảo hộ và bảo tồn.

Chúng tôi kêu gọi Quý lãnh đạo tinh thần các Tôn giáo, các tổ chức, cá nhân thiện tâm hãy cùng nhau lên tiếng ủng hộ Kháng thư của Hòa thượng Thích Không Tánh. Hiệp thông cầu nguyện cho ngôi Chùa Liên Trì được vững bền.

Trân trọng

Sài Gòn, ngày 27-09-2012

TM. Giáo hội Liên hữu Lutheran Việt Nam.

Tổng Thư ký Ban Điều hành
Mục Sư Nguyễn Hoàng Hoa

DÒNG CHÙA CỨU THẾ VN

THƯ HIỆP THÔNG

29-09-2012

Kính gửi:

- Hòa thượng Thích Không Tánh, Trụ trì chùa Liên Trì, Tổng vụ trưởng Tổng vụ Từ thiện Xã hội

Đồng kính gửi:

- Quý Chư Tôn – Đức chùa Liên Trì

Dòng Chùa Cứu Thế Việt Nam xin hoàn toàn hiệp thông với Kháng Nghị Thư của Hòa thượng Thích Không Tánh, yêu cầu nhà cầm quyền thay đổi quy hoạch, không giải tỏa chùa Liên Trì, thuộc vùng Thủ Thiêm, quận 2, Sài Gòn.

Việt Nam là một đất nước của tôn giáo. Con người Việt Nam là con người tâm linh, dù cho gần 40 năm qua, nhà cầm quyền tuyên truyền rất mạnh cho học thuyết vô tôn giáo, nhưng người Việt Nam vẫn tìm về cội nguồn tôn giáo và tâm linh của mình.

Phật giáo là một tôn giáo đã được truyền thừa đến Việt Nam 2000 năm qua. Phật giáo vừa là tôn giáo đồng thời đã trở thành một trong những yếu tố nền tảng văn hóa của người Việt Nam.

Chùa Liên Trì vừa là một biểu tượng tâm linh, vừa là nơi hành đạo của dân bản địa Thủ Thiêm. Trong tương lai, khi thành phố mới mọc lên ở Thủ Thiêm, số người sinh sống và lui tới làm việc, giao dịch, học hành ở vùng này, theo dự tính đến hàng chục triệu người mỗi tháng, nên không thể không có các cơ sở tôn giáo, nhất là chùa Liên Trì, để bá tánh được thực hành tôn giáo tâm linh. Có thể những người lãnh đạo tương lai của khu đô thị mới Thủ Thiêm này chỉ toàn là những người vô tôn giáo, nhưng bá tánh thì chắc chắn không vô tôn giáo.

Dòng Chùa Cứu Thế Việt Nam sẽ cầu nguyện đặc biệt cho chùa Liên Trì và tiếp tục theo dõi diễn tiến của sự việc này.

Giám Tỉnh DCCT Việt Nam

(đã ký)

Linh Mục Vinh Sơn Phạm Trung Thành, DCCT

NHÓM LINH MỤC
NGUYỄN KIM ĐIỀN

THƯ HIỆP THÔNG

29-09-2012

Kính gửi:

- Hòa thượng Thích Không Tánh,
- Quý Chư Tăng cùng Phật tử chùa Liên Trì.

Chúng tôi hết sức kinh ngạc, đau buồn và phẫn nộ khi đọc xong Kháng Nghị thư mà Hòa thượng đã gửi đến nhà cầm quyền Cộng sản trung ương và địa phương hôm 17 tháng 9 năm 2012.

Trong tinh thần hiệp thông các Giáo hội và liên kết đấu tranh vì một Việt Nam có tự do dân chủ nhân quyền, nhất là quyền tự do tôn giáo, Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền chúng tôi xin gửi đến Hòa thượng và Chư Tăng cùng Quý Phật tử chùa Liên Trì những tâm tình như sau:

1- Đồng phản đối chính sách vô nhân đạo của Nhà cầm quyền Cộng sản.

Từ bao lâu nay, chúng tôi được biết: trong tư cách Tổng Vụ trưởng Tổng vụ Từ thiện Xã hội thuộc Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, Hòa thượng cùng quý Chư tăng cùng Phật tử chùa Liên Trì -nhờ sự hỗ trợ của ân nhân thân hữu xa gần- đã thường xuyên tổ chức các buổi cứu tế cho người nghèo khổ, già yếu, tật bệnh, anh em thương phế binh Việt Nam Cộng Hòa và các cựu tù nhân lương tâm từng quân. Đặc biệt Hòa thượng đã thực hiện việc từ bi này trong tinh thần liên tôn, có sự hiện diện của nhiều chức sắc tu sĩ thuộc các tôn giáo bạn. Quả là tốt đẹp và ý nghĩa vô ngần!

Nhà cầm quyền Cộng sản lẽ ra phải biết tri ân và ủng hộ nghĩa cử này, vì đó là việc nhân dân góp tay bằng bỏ những vết thương xã hội. Thế nhưng, thay vì noi gương tiền nhân vốn từng đem đại nghĩa, lấy chí nhân đối xử với ngoại bang xâm lược thất trận, thay vì bất chước dân tộc Hoa Kỳ đã hoàn toàn xóa bỏ mọi hận thù và không chủ trương phe thắng phạt phe bại sau cuộc chiến tranh Nam-Bắc (1861-1865), đảng và nhà cầm quyền Cộng sản vẫn tiếp tục nuôi thù hận, lấy hung tàn cường bạo đối xử với chế độ miền Nam, với đồng bào ruột thịt, đặc biệt là đọa đày, kỳ thị, áp bức các thương binh Việt Nam Cộng Hòa. Cụ thể là mỗi khi Hòa thượng tổ chức mời cơm, phát quà cho các anh em xấu số ấy tại chùa Liên Trì hay nhiều nơi khác, nhà cầm quyền địa phương và công an sở tại đều tìm cách ngăn cản, khủng bố và xua đuổi, có khi chặn bắt, cướp giật và hành hung họ. Không những thế, lực lượng này còn nhiều phen xông vào chùa giữa đêm hôm như một lũ côn đồ để thẳng tay trục xuất những dân oan khiếu kiện lữ đường đến tạm nương nhờ cửa Phật, nấp bóng Từ bi. Thật là mất hết tính người và tình người, tiêu biến nghĩa

đồng bào và nghĩa dân tộc, làm ô nhục cho văn hóa và giống nòi Việt Nam!

Thành thử cùng với Hòa thượng, chúng tôi đòi hỏi nhà cầm quyền CS phải chấm dứt ngay những đàn áp vô nhân đạo, vô luật pháp đối với những thương binh Cộng Hòa tàn phế, những người khôn khổ, già cỗi, tật bệnh, những cựu tù nhân lương tâm bị áp bức, những dân oan bị lấy đất chiếm nhà mà Tổng vụ Từ thiện Xã hội của quý Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất đang nỗ lực xoa dịu vô vàn đau khổ và oan khiên do chính Cộng sản gây ra.

2- Đồng phản đối chính sách xóa bỏ Văn hóa Dân tộc của nhà cầm quyền CS.

Chúng tôi cũng được biết: từ bao lâu nay, khu vực Thủ Thiêm (thuộc quận 2, Sài Gòn), với diện tích 930ha và có vị trí tuyệt đẹp nằm ngay bên sông Sài Gòn, là miếng mồi thơm hấp dẫn các đại gia bất động sản và các quan chức tham nhũng của địa phương lẫn trung ương Hà Nội. Dưới chiêu bài "quy hoạch khu đô thị mới", nhà cầm quyền CS từ năm 2002 đến nay đã dần dần trục xuất cư dân khỏi đó và quyết tâm xóa bỏ mọi cơ sở tôn giáo có từ lâu đời trên mảnh đất này. Cụ thể họ đã dự tính triệt hạ đình cổ An Khánh, nhà thờ Tin lành, thánh đường Công giáo, tu viện Mến Thánh giá Thủ Thiêm, và nay là chùa Liên Trì của Giáo hội PGVNTN do chính Hòa thượng trụ trì.

Trước hết, đây là âm mưu của bạo quyền Cộng sản duy vật nhằm cướp đất của dân lành để chia chác cho nhau hoặc bán cho tư bản đồ, y như họ đã cướp vô vàn đất đai của Tổ quốc để hiến cho Tàu cộng hùng được bảo kê quyền lực. Thứ đến, đây là chính sách của bạo quyền Cộng sản vô thần nhằm xóa sổ văn hóa tâm linh và nhân bản của Dân tộc. Đã từ lâu, nền văn hóa cao đẹp này được tồn tại, được phát triển và được che chở dưới mái đình chùa, thánh đường, điện thờ của mọi tôn giáo trên khắp Đất nước. Nơi đó, tâm hồn dân Việt được kêu gọi hướng lên những thực thể thiêng liêng, cao cả và được giáo dục nên nhân ái, thật thà, dũng cảm và thuần hậu. Nay Cộng sản hoặc cải dụng hay triệt hạ, hoặc quốc doanh hóa hay thương mại hóa những cơ sở tôn giáo đó để tiêu diệt các giá trị tâm linh và nhân bản của Dân tộc, hầu mọi người chỉ lo tìm kiếm vật chất, tranh đua hưởng thụ, sống đối gian tàn ác và nhẫn nhục chịu thống trị để đảng CS bắt nhân bất chính ngồi mãi trên ngai vàng. Và

hôm nay, đến lượt chùa Liên Trì là nạn nhân của chính sách tàn độc nham hiểm đó.

Thành thử cùng với Hòa thượng, chúng tôi phản đối chính sách giải tỏa, di dời Chùa Liên Trì cùng mọi cơ sở tôn giáo khác tại Thủ Thiêm, vì nó làm mất đi sự an tâm sinh sống với nếp văn hóa tâm linh, nhân bản của cư dân lâu đời trên mảnh đất này; và vì nó thể hiện mưu đồ cưỡng chiếm tàn bạo đất đai nhà cửa của nông dân và thị dân, của mọi dòng họ và tôn giáo từ Nam chí Bắc.

Cuối cùng, chúng tôi nguyện cầu Thiên Chúa ban cho mọi tín đồ lòng can đảm và sự kiên trì để bảo vệ đức tin và đấu tranh cho công lý, đồng thời ban cho những kẻ cường quyền ơn soi sáng để ý thức hậu quả việc họ làm và ơn hoán cải để họ quay đầu về với bến bờ thiện chân.

Làm tại Việt Nam ngày 29-09-2012, lễ kính các Tổng lãnh Thiên thần Micaen (chiến đấu chống quỷ dữ), Raphaelen (bảo vệ kẻ ngay lành), Gaprien (loan báo ý Thiên Chúa).

Đại diện Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền:

- Linh mục Têphanô Chân Tín
- Linh mục Phêrô Nguyễn Hữu Giải
- Linh mục Phêrô Phan Văn Lợi
trong sự hiệp thông của Lm Nguyễn Văn Lý đang ở trong lao tù Cộng sản.

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày 1
và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,
xin mời ghé:

<http://8406vn.com>

<http://www.tdngonluan.com>

www.tudodanchvietnam.net

<http://tudongonluan.atSPACE.com>

<http://www.viet.no>

**Trong trang mạng thứ 1,
thứ 2, và thứ 4 trên đây,
Quý vị có thể tìm thấy
nhiều tài liệu đấu tranh cho
dân chủ tại Việt Nam**

THƯ NGỎ XIN CẦU NGUYỆN VÀ LÊN TIẾNG ĐÒI TRẢ TỰ DO cho các thanh niên Công giáo, Tin lành và các tù nhân lương tâm tại Việt Nam

Thân nhân - Nghệ An 18-09-2012

Kính gửi:

- Đức Hồng Y Gioan Baotixita Phạm Minh Mẫn

- Đức Giám Mục Phêrô Nguyễn Văn Nhơn - Chủ tịch Hội ĐGMVN

- Đức Giám Mục Phaolô Nguyễn Thái Hợp, Chủ tịch Ủy ban Công lý & Hòa bình Giáo hội Công giáo Việt Nam.

- Quý Linh mục, Tu sĩ Công giáo.

- Mục sư Nguyễn Hữu Mạc, Hội trưởng Hội thánh Tin lành Việt Nam (miền Bắc).

- Cộng đoàn dân Chúa thuộc Giáo hội Công giáo và Tin lành Việt Nam ở quốc nội và hải ngoại.

- Các tổ chức nhân quyền quốc tế

- Các cơ quan thông tấn, truyền thông trong nước và quốc tế.

Chúng con là người nhà của 17 Thanh niên Công giáo & Tin lành đã bị Bộ Công an Việt Nam bắt giữ trái pháp luật trong hơn 01 năm qua.

Các Thanh niên đó là:

1- Anh Phanxicô Xavie Đặng Xuân Diệu. 2- Anh Phêrô Hồ Đức Hòa. 3- Anh Gioan Nguyễn Văn Oai. 4- Anh Antôn Chu Mạnh Sơn. 5- Anh Antôn Đậu Văn Dương. 6- Anh Phêrô Trần Hữu Đức. 7- Anh Phaolô Lê Sơn. 8- Anh Nông Hùng Anh. 9- Anh Gioan Baotixita Nguyễn Văn Duyệt. 10- Anh Phêrô Nguyễn Xuân Anh. 11- Anh Phaolô Hồ Văn Oanh. 12- Anh Gioan Thái Văn Dung. 13- Anh Phaolô Trần Minh Nhật. 14- Chị Maria Tạ Phong Tần. 15- Anh Phêrô Trần Vũ Anh Bình. 16- Anh Phêrô Nguyễn Đình Cường. 17- Anh Gioan Baotixita Nguyễn Hoàng Phong.

Trong hơn một năm qua, các gia đình chúng con luôn phải sống trong lo âu và sợ hãi bởi nhà cầm quyền Việt Nam đã có nhiều hành vi bất chấp pháp luật khi bắt giữ và cầm tù người thân của chúng con một cách trái phép.

1. Bắt người lén lút, mờ ám bắt chấp thủ tục và trình tự pháp luật

Việc bắt giữ người thân của chúng con vào ngày 30-7, 3-8, 5-8, 7-8, 16-8, 27-8, 5-9, 19-9, 24-12 và 29-12-2011 đều không có lệnh bắt. Hầu hết những người trên đều bị bắt trên đường đi làm, đi học, trong đó có một số anh em bị bộ Công an dùng những kịch bản thô thiển lừa gạt để bắt như: Anh Nguyễn Xuân Anh bị lừa xuống UBND xã để gặp đồng nghiệp cũ nhưng khi đến nơi anh bị Công an trực sẵn bắt đi, Anh Nguyễn Hoàng Phong bị lừa ra bưu điện nhận quà Noel và bị công an bắt tại Bưu điện.

Điều này tại bản “**nhận định về việc bắt các Thanh niên Công giáo**” của UBCL&HB Hội đồng Giám mục Việt Nam cũng đã khẳng định như vậy.

2. Không cho thanh niên bị bắt được gặp luật sư.

Các con em chúng con đã bị bắt và bị giam giữ hơn một năm nay, nhưng đến giờ này, các thanh niên này vẫn chưa được gặp luật sư. Điều này làm chúng con lo ngại hơn về sự không minh bạch của Bộ Công an.

3. Cố tình kết án các thanh niên bằng những bản án nặng nề.

Tại phiên tòa sơ thẩm 4 thanh niên Công giáo (Trần Hữu Đức, Đậu Văn Dương, Chu Mạnh Sơn và Nguyễn Hoàng Phong) vào ngày 24-05, sau khi nghiên cứu hồ sơ, các luật sư thấy có nhiều sai sót của các cán bộ điều tra như thiếu chứng cứ buộc tội, vi phạm nghiêm trọng tố tụng, các Luật sư đã đề nghị “*trả hồ sơ điều tra lại*” nhưng Tòa đã cố tình bỏ qua ý kiến của các Luật sư để kết án nặng nề bốn thanh niên trên.

4. Xúc phạm và chà đạp lên quyền con người.

Luật Việt Nam quy định: khi chưa có quyết định chính thức của Tòa án, thì không ai được xem người bị giam giữ là có tội và

đương nhiên họ phải được thực hiện các quyền công dân của mình. Thế nhưng khi gia đình các thanh niên Công giáo đã viết đơn đề nghị để Linh mục vào trại giam cho các thanh niên được chịu Bí tích Hòa giải trong mùa Phục sinh theo nghi thức Giáo hội Công giáo thì chính quyền đã không chấp thuận.

5. Chính quyền đưa người dân vào chỗ chết.

Các hành vi bất chấp pháp luật của chính quyền Việt Nam đã dẫn đến 2 trong số 17 người mẹ của các thanh niên này đã chết trong nỗi buồn phiền, uất ức, như mẹ của blogger Lê Văn Sơn, bà Đỗ Thị Tần đã qua đời mà không gặp được con và mẹ của blogger Tạ Phong Tần, bà Đặng Thị Kim Liêng đã tự thiêu để phản đối việc giam giữ và xét xử con gái.

6. Tiếp tục gia tăng tình trạng khủng bố, bắt giữ người trái pháp luật.

Chưa dừng lại ở con số đó, vào ngày 15-08-2012 cô Maria Nguyễn Du Thy sinh năm 1978 đã bị công an phường 3, quận 10, Sài Gòn, bắt cóc sau khi cô tham dự thánh lễ tại Nhà thờ Đaminh Ba Chuông trở về.

Đêm 19-8-2012, Luật sư Giuseppe Lê Quốc Quân bị đánh trọng thương khi đang trên đường từ nơi gửi xe về nhà. Theo nạn nhân thì hành động “**khủng bố**” đó có sự tham gia của chính quyền. Những hành động ngang ngược đó không chỉ gây bất an cho nhân dân mà còn thể hiện một chính quyền xem thường pháp luật, báo hiệu một chế độ bất lực trước an ninh xã hội và an ninh quốc gia.

Suy xét từ những diễn biến trên, chúng con lo sợ rằng những thanh niên của chúng con đang bị bắt và giam giữ trái phép sẽ bị chính quyền dùng những thủ đoạn hèn hạ để kết tội bằng những bản án nặng nề, oan trái. Và rất có thể nhiều người thân trong chúng con vì uất ức, bức xúc mà lâm bệnh dẫn đến tử vong như mẹ của Blogger Phaolô Lê Sơn, mẹ của cô M. Tạ Ph. Tần.

Chúng con xin Hội đồng Giám mục Việt Nam, quý Linh mục, Tu sĩ, quý Mục sư và cộng đoàn Dân Chúa tại quốc nội và hải ngoại, hiệp

PHỐI BÀY SỰ THẬT

về cuộc "Đại cách mạng Văn hóa"

46 ông già lịch sử ở Thành Đô và Trùng Khánh

06-09-2012 Quốc Thanh dịch

Nhìn sự man rợ của Tàu Cộng để nghĩ đến tương lai Việt Nam.

dâng lời cầu nguyện và trong điều kiện phù hợp với Giáo luật, xin quý Đức cha, quý Linh mục, Tu sĩ, quý Mục sư cùng cộng đoàn dân Chúa kịp thời lên tiếng can thiệp để Bộ Công an Việt Nam chấm dứt ngay tình trạng khủng bố, bắt giam người lương thiện trái pháp luật, trả tự do cho các Thanh niên này.

Chúng tôi tha thiết kêu gọi các tổ chức nhân quyền và cộng đồng những người yêu chuộng công lý & sự thật tại Việt Nam và khắp nơi trên thế giới tổ chức cầu nguyện, cùng lên tiếng yêu cầu nhà cầm quyền Việt Nam trả tự do cho 17 Thanh niên này và các tù nhân lương tâm khác.

Chúng con thành kính tri ân!
Nghệ An, ngày 18-09-2012
Các gia đình đồng ký tên

KẾT CỤC PHIÊN TÒA PHỨC THẨM 3 THANH NIÊN VINH

Sau một phiên xử phúc thẩm chỉ kéo dài có ba tiếng đồng hồ, hôm nay, 26-09-2012, Tòa án thành phố Vinh đã xử y án sơ thẩm 39 tháng tù đối với anh Trần Hữu Đức và 42 tháng tù đối với anh Đậu Văn Dương. Riêng anh Chu Mạnh Sơn thì được giảm án 6 tháng, xuống còn 30 tháng tù.

Ba thanh niên Công giáo nói trên đã bị xử sơ thẩm ngày 24-05-2012 với tội danh «tuyên truyền chống Nhà nước», vì theo bản cáo trạng, họ đã rải truyền đơn kêu gọi tẩy chay bầu cử Quốc hội tại tỉnh Nghệ An vào tháng 5 năm ngoái.

Anh Đậu Văn Dương, sinh viên Cao đẳng Thương mại và Du lịch Nghệ An, cùng với anh em họ là Trần Hữu Đức, sinh viên Cao đẳng Kỹ thuật Việt - Đức tại Nghệ An, đã bị bắt từ tháng 8-2011. Một ngày sau đó, đến lượt anh Chu Mạnh Sơn, sinh viên Đại học Y khoa Vinh bị bắt. Một thanh niên Công giáo thứ tư là Hoàng Phong, vừa tốt nghiệp Đại học Công nghệ Giáo dục Vinh, thì bị bắt ngày 29-12-2011 và cũng đã bị xử sơ thẩm ngày 24-05-2011 với ba thanh niên kia, với bản án 24 tháng tù treo, nhưng Hoàng Phong đã không kháng án.

Trước tòa án Vinh hôm nay, nhiều giáo dân và một số linh mục đã tập hợp để ủng hộ ba thanh niên Công giáo. Cũng như tại phiên xử ba blogger ở Sài Gòn ngày 24/09 vừa qua, công an và dân phòng đã giật các biểu ngữ của những người tham dự phiên tòa. Trước đó, công an cũng đã tìm cách ngăn chặn đoàn giáo dân Tổng Giáo phận Hà Nội đi xe vào Nghệ An để dự phiên tòa. **Theo RFI 26-09-12**

Chúng tôi là những ông già lịch sử hơn 70, 80 tuổi, đồng thời cũng là những người đã từng trải qua và là nạn nhân của nhiều chiến dịch chính trị trong 27 năm Mao Trạch Đông cầm quyền Trung Quốc. "10 năm đại họa" đã qua được 46 năm, vì thế chúng tôi lấy con số 46 để đồng đứng tên ra lời kêu gọi đẫm máu và nước mắt này, với hy vọng toàn Đảng và toàn dân chớ nên quên giai đoạn lịch sử bi thảm, nhói lòng và đau thương ấy.

Ông Trần Nhất Tư, người từng đảm nhận các chức vụ trưởng Nhóm nghiên cứu Phát triển Nông thôn Trung Quốc, giám đốc Trung tâm Phát triển Nông thôn Quốc vụ viện, ủy viên Ủy ban Cải cách Thể chế Kinh tế Quốc vụ viện, viện trưởng Viện nghiên cứu Cải cách Thể chế Kinh tế Trung Quốc, tổng thư ký Văn phòng Cải cách Chính trị Trung ương đảng Cộng sản Trung Quốc và phó hội trưởng Hội nghiên cứu Cải cách Chính trị Trung Quốc nói: Trong 30 năm đầu cầm quyền của đảng Cộng sản Trung Quốc từ 1949-1978, các cuộc "đấu tranh giai cấp" và "vận động chính trị" do Mao Trạch Đông phát động cứ đợt sau lại tàn khốc hơn đợt trước, khiến cho Trung Quốc đại lục phải trải qua mỗi đại họa chưa từng có, trở thành một "địa ngục trần gian". Khi ấy, những con người cư ngụ trên mảnh đất được mệnh danh là "Thần Châu đại địa", "Lễ nghi chi bang" không người nào là không ngày ngày run sợ sống trong hoảng loạn, không biết khi nào tai ương sẽ đến với người nhà hay người thân của mình. Hầu như các giới tinh anh không sót một ai đều lần lượt bị đánh, phê và làm nhục, thậm chí còn phải xa lìa vợ con, gia đình tan nát chết chóc. Trong vòng 30 năm, Mao Trạch Đông đã tạo ra 8,3 triệu oan hồn, 30 triệu án oan, hơn 300 triệu người bị đầu tẩu. Có thể nói Mao Trạch Đông coi mạng người như cỏ rác, tội ác gây án oan khắp thiên hạ đã vượt quá tội ác của tất cả các bạo chúa trong lịch sử cộng lại."

Mao Trạch Đông năm 1966 lại một lần nữa kỳ công tru hoạch "đại họa" cướp sạch nền văn minh của lịch sử nhân loại: "Đại cách mạng Văn hóa

vô sản". Vì sao ông ta lại phải phát động cái gọi là "Đại cách mạng Văn hóa vô sản"? Nhằm 2 mục đích: một là để thoát ra khỏi sự bế tắc chính trị cá nhân, đoạt lại quyền lãnh đạo đã bị mất vì tam niên nhân họa, mưu đồ đùn đẩy tội ác gớm guốc bỏ đói hơn 37,5 triệu người cho chủ tịch nước Lưu Thiếu Kỳ và cán bộ các cấp. Vì thế mà ông ta phải giết người diệt khẩu, mượn lực lượng quần chúng để làm mất uy tín của Lưu Thiếu Kỳ trước hàng loạt cán bộ lãnh đạo các cấp có tranh cãi và bất mãn với ông ta; hai là để tăng cường sự độc tài cá nhân "Marx và Tàn Thủy Hoàng" thì buộc phải biến thiên hạ do đảng Cộng sản cầm quyền thành "thiên hạ nhà họ Mao" cha truyền cho con, con truyền cho cháu, để soạn cải giai đoạn lịch sử ông ta đang cầm quyền thành một bộ mặt hoàn toàn khác, truyền lại cho hậu thế hình ảnh một "thánh quân" thiên hạ. Muốn đạt được mục đích này buộc phải làm cuộc "vận động quần chúng" coi trời bằng vung một lần nữa.

Mao Trạch Đông suốt đời đầy những thủ đoạn ứng biến, rất biết cách làm sao để huy động được năng lượng thối xấu của con người. Bắt đầu từ năm 1965, đầu tiên ông ta mượn tay Giang Thanh xúi giục Diêu Văn Nguyên soạn thảo, công bố bài "Bình về vở kịch lịch sử tân biên "Hải Thụy Bối Quan", để làm khúc dạo đầu cho "Đại cách mạng Văn hóa vô sản". Tháng 4-1966, để tiêu diệt Thành ủy Bắc Kinh đảng Cộng sản Trung Quốc do Bàn Chân đứng đầu, Mao Trạch Đông đã phát động chiến dịch "Tam gia thôn" hàng vạn khẩu pháo cùng nổ. Canh Túc, Đặng Thác, Ngô Hàm, Liêu Mạt Sa bị chụp mũ phản đảng, phản chủ nghĩa xã hội, phản tư tưởng Mao Trạch Đông, bị bãi quan cách chức, giam giữ, cách li thẩm tra. Đặng Thác bị bức tự sát ngày 16-5-1966; một bí thư Thành ủy Bắc Kinh trở thành oan hồn đầu tiên trong "Đại cách mạng Văn hóa vô sản" của Mao Trạch Đông (vào ngày này "Nhân dân Nhật báo" đăng "Thông báo ngày 16-5" về Đại cách mạng Văn hóa). Không lâu sau, cả nhà phó bí thư Thành ủy Bắc Kinh Ngô Hàm cùng vợ là Viên Chân và cô con gái đã tự vẫn. Kế đến là các vụ tự sát của nhà văn Lão Xá, nhà sử học Tiễn Bá Tán.

Tiếp nữa là thư ký của Mao Trạch Đông Điền Gia Anh đã ôm hận tự sát (?) tại Vĩnh Phú Đường Trung Nam Hải ngày 23-5-1966, với tội danh “thay đổi trước tác của Mao chủ tịch”. Khi chính lý kỷ yếu các bài nói của Mao, ông ta đã gạch bỏ phần “Cái hiểm của Hải Thụy Bãi Quan”.

Họ đều bị tội xúc phạm đến Mao Trạch Đông chỉ vì đã viết các bài phê phán Diêu Văn Nguyên và biện hộ cho Ngô Hàm, mọi người gọi họ là “Ngũ quân tử Bính Thìn”. Tiếp đó, Mao Trạch Đông ra mặt ủng hộ “Tạo phản đại tự báo” của Nhiếp Nguyên Tử ở đại học Bắc Kinh, nhưng vẫn cảm thấy hòa lực chưa đủ mạnh, thế là liền đích thân vung dao quăng ra “Đại tự báo của tôi – Bộ tư lệnh nã pháo”. Rồi sau đó 8 lần tới lầu thành Thiên An Môn gặp mặt “Hong vệ binh” toàn quốc, đưa ra khẩu hiệu phi nhân tính, vô nhân đạo: “quét sạch bọn đầu trâu mặt ngựa”, “đập tan phong kiến, chỉnh sửa tư bản”, khuyến khích những con búp bê non nớt đứng lên “tạo phản”, “đoạt quyền”, thả sức đánh, đập, cướp, tịch thu, nhen lên ngọn lửa tà dữ dội “đánh đổ phái cầm quyền đi theo con đường tư bản chủ nghĩa”. Bỗng chốc trật tự xã hội đang yên ổn hòa bình trở nên cực kỳ hỗn loạn, Mao Trạch Đông vẫn hồ nghi rằng chưa đủ loạn, lại đưa ra tiếp chủ trương vô chính phủ “đập tan công kiếm pháp [i]”, “hất bỏ đảng ủy làm cách mạng”, đồng thời lấy danh nghĩa “tam chi lưỡng quân” [ii] để kích động “đấu tranh vũ trang” quy mô lớn trên toàn quốc. Bỗng chốc tiếng súng vang lên, xác chết đầy đồng, tiếng khóc mất con mất chồng dậy khắp phố xóm.

Trong thời gian này, “Hong vệ binh” với sự xúi giục của Mao đã tịch thu gia sản, đập phá di tích một cách say máu, thả sức đánh người giết người, thật đúng là “coi trời bằng vung” như Mao vạn tuế đã nói.

Cả một dải Thần Châu đại địa đầm tanh mùi máu, Xích huyện Cửu vực thương tích chất chồng. Theo thống kê chưa đầy đủ, từ 18-8 đến 7-12-1968, cả nước lần lượt có tới hàng chục vạn người bị Hong vệ binh đánh cho đến chết, có tới hơn 10 triệu hộ bị tịch thu gia sản. Chỉ riêng thành phố Bắc Kinh là đất tốt lành nhất đã có hơn 114.000 hộ bị tịch thu gia sản. Thượng Hải có 10 vạn hộ bị tịch thu gia sản, huyện ngoại thành Xuyên Sa, một huyện nhỏ với hơn 500 ngàn nhân khẩu, đã có tới 7800 hộ bị tịch thu gia sản. Ở tận Thánh Huyện, Chiết Giang xa xôi có hơn 8.000 hộ bị tịch thu gia sản. Ngay cả huyện tự trị dân tộc Di-Cáp Nê Giang

Thành, Vân Nam ở nơi xa xôi hẻo lánh cũng có tới 565 hộ bị tịch thu gia sản. Thành phố Uy Hải Sơn Đông chỉ riêng giới công thương, giới văn hóa đã có 275 hộ bị tịch thu gia sản.

Về mặt tàn phá di tích lịch sử lại càng khiến cho lòng người quặn thắt. Thành phố Bắc Kinh, trong số 6843 di tích chính phủ ra lệnh bảo vệ ở lần tổng điều tra đầu tiên vào năm 1958, đã có tới 4922 di tích bị phá ở các mức độ khác nhau. Hong vệ binh ở Học viện Thể thao Bắc Kinh còn nhảy cả lên Phật hương các “Di hòa viên” để đập vỡ tượng Phật “Thích Ca Mâu Ni”. Hơn 200 Hong vệ binh ở Đại học Sư phạm Bắc Kinh đã chạy đến Khổng Miếu Khúc Phụ ở Sơn Đông để tạo phản, triệu tập cuộc họp hàng vạn người đập phá Khổng Miếu, rồi còn gửi điện cho Mao Trạch Đông nói: “Mao chủ tịch kính yêu: Chúng cháu đã tạo phản! Chúng cháu đã tạo phản! Bức tượng mộc Khổng Tử đã bị chúng cháu lôi đi, bức hoành phi “Vạn thế sư biểu” đã bị chúng cháu giật xuống, mộ Khổng Tử đã bị chúng cháu san phẳng, tấm bia ca công tụng đức đế vương phong kiến đã bị chúng cháu đập vỡ, các tượng mộc trong Khổng Miếu đã bị chúng cháu đập vỡ sạch...”. Chỉ riêng Hong vệ binh do Đàn Hậu Lan ở Đại học Sư phạm Bắc Kinh cầm đầu đã đập phá tổng cộng hơn 6000 di tích, đốt hơn 2700 cổ thư, hơn 900 cổ tự họa, đập hơn 1000 tấm bia các đời, trong đó có hơn 70 di tích được nhà nước xếp hạng, đốt hơn 1000 trân bản thư tịch, gây tổn thất không gì bù đắp nổi cho đất nước.

Các lăng mộ của những người nổi tiếng khác, như Viêm Đế Lăng, mộ Thành Cát Tư Hãn, mộ Chu Nguyên Chương, mộ Hạng Vũ, mộ Hoắc Khư Bệnh, mộ Trương Trọng Cảnh, mộ Gia Cát Lượng, mộ Nhạc Phi, mộ Viên Sùng Hoán, mộ Vương Hy Chi, mộ Ngô Thừa Ân, mộ Ngô Kính Tử, mộ Bồ Tùng Linh, mộ Trương Chi Động, mộ Khang Hữu Vi, mộ Từ Chí Ma, mộ Phó Bao Thạch, mộ Từ Bi Hồng, mộ Trương Tự Trung, mộ Cù Thu Bạch... đều bị phá sạch. Bạch Mã Tự ở Thành Đông Lạc Dương dựng vào năm Đông Hán Vĩnh Bình thứ 11 (năm 618), dựng lại năm Gia Tĩnh đời Minh (năm 1556). Đây là ngôi đền Phật giáo đầu tiên của Trung Quốc bị Hong vệ binh phát động nông dân sống gần đó đập phá. Thập La Hán Đường bị phá sạch sành sanh. Cuốn “Kinh Pattna” do một vị cao tăng Ấn Độ mang tới từ 2 ngàn năm trước đã bị đốt. Viên ngọc quý hiếm “Bạch Ngọc Mã” bị đập vỡ tan. Mấy năm sau, Hoàng thân

Norodom Sihanouk nguyên thủ quốc gia Campuchia muốn đến triều bái ở Bạch Mã Tự, thủ tướng Chu Ân Lai đành phải cho đưa 18 vị La Hán từ Bích Vân Tự ở Hương Sơn Bắc Kinh và Kinh Pattna tàng trữ ở Cổ cung đến Bạch Mã Tự ở Lạc Dương, nhằm che đậy sự man rợ và tội ác của Đại cách mạng Văn hóa.

Đại Phật tựa lưng vào Điều Vụ Sơn, nhìn ra Thanh Y Giang ở Lạc Sơn Tứ Xuyên cao tới 70m, Hong vệ binh phá không nổi, liền chặt đầu cả 500 vị La Hán ở Điều Vụ Tự nằm phía sau. Hong vệ binh đại học Sơn Tây đến thánh địa Phật giáo Ngũ Đài Sơn phá Tứ cự, đập nát miếu mạo tượng Phật, tổ chức họp đấu tố các nhà sư và ni cô, sau đó cưỡng bức 289 nhà sư và ni cô hoàn tục, quay về làm xã viên trong các đội sản xuất ở nguyên quán. Trong địa phận huyện Châu Chí Thiểm Tây còn lưu giữ được thánh địa Đạo giáo “Thuyết kinh đài” 2500 năm, theo truyền thuyết là nơi tác giả của “Đạo đức kinh” thuyết giảng. Ngôi Đạo quán này với Thuyết kinh đài làm trung tâm, trong vòng bán kính 10 dặm phân bố rải rác hơn 50 di tích, kể cả Tông thánh cung do Đường Cao tổ Lý Uyên xây dựng, đã bị phá hủy trong Đại cách mạng Văn hóa; Hong vệ binh ra lệnh bắt các đạo sĩ phải cắt tóc cạo râu, hoàn tục lập gia đình. Đại giáo đường Nicholas ở Cáp Nhĩ Tân là một trong hai đại giáo đường Chính thống duy nhất trên thế giới (tòa còn lại ở Nga), tất tật kiến trúc cùng kinh quyền, vật dụng của Đại giáo đường đều bị Hong vệ binh đập phá.

Lương Tấu Minh, người từng đấu tranh thẳng cánh với Mao Trạch Đông, khi nhớ lại cảnh Hong vệ binh tịch thu gia sản đã nói: “Chúng xé sách, đập đồ cổ, rồi còn vừa xé vừa chửi rủa là “đồ của chế độ phong kiến”, cuối cùng ra lệnh một tiếng chắt hết ra sân rồi đốt tất cả những thư tịch và tự thư từng được 3 đời cố nội, ông nội và cha tôi đích thân mua từ đời Thanh, còn có cả những thứ tự tôi gìn giữ. Hong vệ binh tự khiêng tự đốt, rồi còn vây xung quanh hô khẩu hiệu. Khi Hong vệ binh ôm ra 2 bộ sách đồ sộ “Từ nguyên” và “Từ hải”, tôi chạy tới ngăn lại. Tôi bảo đây là 2 bộ sách công cụ mà ai cũng cần đến nó, hơn nữa lại là của một học sinh nước ngoài cho tôi mượn, nếu mà đốt mất thì làm sao trả lại cho chủ của nó được. Hong vệ binh đã phớt lờ tôi, vẫn cứ ném 2 bộ sách vào trong biển lửa, lại còn nói thêm: ‘Tiểu tướng Hong vệ binh cách mạng bọn tôi có “Tân Hoa từ điển” là đủ rồi’. Hong Học Gia, Du Bình Bá vào thập kỷ 50

bị Mao Trạch Đông khâm định là “học giả phản động tư sản”, từ khi là đối tượng công kích trọng điểm của Hồng vệ binh, lúc bị tịch thu gia sản chúng đã nhét vào bao tải tàng thư của mấy đời dòng họ, chằm một mối lửa đốt luôn cả những tư liệu nghiên cứu về “Hồng lâu mộng” mà Du Bình Bá lưu giữ. Cụu bộ trưởng giao thông Chương Bá Quân là “đại hữu phái” có tiếng, tàng thư có tới hơn vạn quyển, chỗ ở của ông đã bị Hồng vệ binh của một trường trung học gần đó chiếm dụng làm “Tổng bộ Hồng vệ binh”. Khi mùa đông đến, đồng tàng thư của họ Chương trở thành nguồn nhiên liệu sưởi ấm suốt ngày đêm cho bọn đầu sỏ Hồng vệ binh. Su đó, trừ một số ít bản tốt được lưu giữ ở Thư viện Bắc Kinh ra, còn lại đều bị đưa vào nhà máy giấy để làm bột giấy. Ở Thượng Hải, những cuốn sách được họa sĩ Lưu Hải Túc cất giấu kĩ đã bị Hồng vệ binh tịch thu, chất đống ngoài đường đốt suốt hơn 5 giờ đồng hồ, số tự thư bị đốt cháy không đếm xuể. Phó giám đốc Báo tàng văn sử trung ương Thẩm Y Mặc là đại gia thư pháp nổi tiếng khắp thiên hạ, ông lão họ Thẩm 84 tuổi sợ những bức “thư họa phản động” của mình sẽ mang họa đến cho người thân, lại lo rằng khi đốt có người nhìn thấy sẽ tố giác, tội gấp bội lần, nên đã đem xé nát tất cả những tác phẩm mà mình đã tích lũy được cùng một loạt những tác phẩm đích thực của các đại thư pháp gia đời Minh Thanh, cho vào chậu nước ngâm thành bột giấy, rồi vo viên lại cho người thân xách ra khỏi nhà lúc đêm khuya vắng lặng, vứt xuống sông Tô Châu. Nhà bồi tự họa là ông già Hồng Thu Thanh được người đời gọi là “thần y” của cổ tự họa, từng bồi cho không biết bao nhiêu di vật hạng quốc bảo, như tranh sơn thủy của Tống Vi Tông, tranh mặc trúc của Tô Đông Pha, các tác phẩm của Văn Vi Minh và Đường Bá Hổ...; những bức tự họa của các danh nhân mà mình đã dành hết gia sản, đem hết tâm huyết gìn giữ đã bị Hồng vệ binh cho một mối lửa. Ông nói trong nước mắt: “Tự họa nặng hơn 100 cân [iii], đốt mãi à?” Họa gia Lãng Hư ở Đào Hoa Ô mộc khắc niên họa xã, Tô Châu, có bức “Ngư lạc họa sách” dài tới 50 thước vẽ vào thập kỷ 50, từng được coi là quốc bảo tặng Tổng thống Indonesia Sukarno; hàng ngàn bức cổ bản họa ở các nơi trên đất Trung Quốc mà ông đã bỏ ra cả mấy chục năm trời để sưu tập cũng khó lòng thoát khỏi thảm họa giống như các tác phẩm hạng quốc bảo khác của ông, đã bị Hồng vệ binh đốt sạch.

Điều đáng sợ hơn cả là “phái tạo

phản” ở khắp nơi trên cả nước, ngoài việc đại sát đặc sát những người không cùng quan điểm với mình ra, Đại Hưng ở Bắc Kinh và Đạo Huyện ở Hồ Nam, còn tiến hành thăm sát cả nhà cái gọi là 5 loại phản tử “địa phú phản hoại hữu”, ngay cả đứa trẻ lên 3 cũng không tha, thật là bi thảm nhất trần gian, xưa nay chưa từng có. Xin hỏi là tội của ai?

Có tư liệu cho biết, chỉ trong một thời gian ngắn từ 6-1966 đến 11-1974, có tới hơn 120 vị lãnh đạo Đảng và nhà nước, hơn 12.000 người thuộc giới trí thức tinh anh văn hóa khoa học kĩ thuật đã bị Mao Trạch Đông trực tiếp và gián tiếp bức hại cho đến chết hoặc tự sát. Theo thống kê chưa đầy đủ, trong 10 năm đẫm máu này, cả nước có hơn 100 triệu người bị chinh đốn, 20 triệu người bị chết. Đây là tội lỗi tột cùng!

Ai là tên thủ phạm của “Đại cách mạng Văn hóa”? Mao Trạch Đông!

Ai là kẻ đầu sỏ “đại họa”? Mao Trạch Đông!

Đại cách mạng Văn hóa đã hủy hoại lịch sử văn hóa 5 ngàn năm của dân tộc Trung Hoa cùng những trí thức cũ mới đã kiến tạo nên lịch sử văn hóa ấy, từ Khổng Tử, Mạnh Tử 2000 năm trước đến Ngô Hàm, Đặng Thạc ngày nay. Thực tế, những người bị ông ta loại bỏ đều là những viên ngọc báu trong nền văn hóa dân tộc Trung Hoa, là những bậc tinh anh trong giới trí thức. Mao Trạch Đông đã đem các phẩm chất đạo đức truyền thống trung, hiếu, nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, ôn, lương, cung, kiệm của dân tộc Trung Hoa vứt bỏ đi như giẻ rách, chẳng thèm phân biệt cận bã với tinh hoa. Rồi hậu quả là: Uy tín của đảng đã bị rơi xuống tận đáy, văn hóa mất gốc, kinh tế sụp đổ, tà ác lên ngôi, đạo đức của người dân đại thụ lùi; trong con mắt của dân chúng thế giới, Trung Quốc trở thành một quốc gia ngu muội, dốt nát, dã man, không có nhân quyền, tà ác.

Thế nhưng đảng Cộng sản Trung Quốc cho đến tận giờ vẫn chưa kết án tên thủ phạm Đại cách mạng Văn hóa, cho đến tận giờ vẫn chưa thanh toán tội ác của tên đầu sỏ “đại họa”. Nhận tội và chịu hình phạt thay cho Mao Trạch Đông là “Bọn 4 người” và “Tập đoàn phản cách mạng Lâm Bưu”. Quả tình “Bọn 4 người” và “Tập đoàn phản cách mạng Lâm Bưu” có làm không ít những chuyện xấu xa, nhưng chúng hành sự là tuân theo ý chỉ của Mao Trạch Đông, chúng chẳng qua chỉ là một bầy chó dữ được nuôi dưỡng trong vòng tay của Mao Trạch Đông. Chó dữ cắn người thì phải diệt, lẽ nào Mao Trạch Đông

là kẻ dung túng cho chó dữ làm càn lại không đáng phải gánh trách nhiệm tội lỗi hay sao? Đảng Cộng sản Trung Quốc không dám đối mặt với sự thật lịch sử, vẫn tôn ông ta là “lãnh tụ”, “vĩ đại”. Đó là coi thường sự bình đẳng giữa con người với con người trước luật pháp, là xúc phạm đạo đức, ai sẽ dẹp yên được? Và rồi ai sẽ lại dẹp yên được đây?

Còn sở dĩ nước Cộng hòa Nhân dân ngày nay pháp chế chưa được khai mở, thật giả đảo điên, thiện ác lẫn lộn, đen trắng bắt phân, tham lam bạo ngược, không tôn trọng nhân quyền, thờ ơ với sinh mệnh, chính quyền đánh người, cảnh sát hành hung, tất cả đều là ác quả của việc tên thủ phạm, tên đầu sỏ “Đại cách mạng Văn hóa” Mao Trạch Đông vẫn chưa phải chịu sự thanh toán tội ác cần có. Đảng Cộng sản Trung Quốc đòi hỏi 1,3 tỉ dân các giới trên toàn Trung Quốc phải tuân thủ luật pháp, nhưng với Mao Trạch Đông thì lại đi ngược lại luật pháp đạo lí. Người xưa nói: Trách người trước tiên hãy tự trách mình.

Vì lí do này, chúng tôi mạnh mẽ kêu gọi “Ban chấp hành Trung ương đảng CS Trung Quốc” và “Đại hội Đại biểu Nhân dân toàn quốc” phải thanh toán những tội ác ghê tởm mà tên thủ phạm “Đại cách mạng Văn hóa”, tên đầu sỏ “đại họa” Mao Trạch Đông đã phạm phải! Hãy làm một cuộc chuyển giao thế hệ cho lịch sử! Hãy trả lại cho xã hội một sự công bằng!

Chúng tôi đặc biệt kiến nghị các bậc tinh anh tham dự Đại hội 18:

1- Lập tức thanh toán triệt để những tội ác ghê tởm mà Mao Trạch Đông đã làm, gây tai ương cho quốc gia và nhân dân, gỡ bỏ chân dung ông ta khỏi Thiên An Môn, đem cái thi thể rữa nát của ông ta ra khỏi quảng trường.

2- Chấm dứt truyền bá tất cả những bài hát, bộ phim, phim truyền hình và tạp chí sách vở ca ngợi Mao Trạch Đông, nhằm giúp ích cho việc gắn kết mọi lực lượng dân chúng tề tâm hiệp lực xây dựng một nước Trung Quốc mới tự do, phồn vinh, giàu mạnh.

Tưởng Văn Dương, Lý Quốc Nguyên, Phiên Thái Tài, Vương Nghĩa Trân, Vương Chí Nhân, Vương Phục Nam, Trịnh Hán Sinh, Trình Thế Quang, Ngô Hồng Quang, Lâm Hiến Quân, Ngưu Lập Hoa, Ngô Khởi Thành, Viên Chính Tâm, Tiêu Cập Trung, Lưu Bích Quân, Cảnh Lương Thìn, Chu Khánh Quang, Vương Thiệu Mẫn, Lý Nghi Lương, Từ Quý Chính, Thiết Lưu, Ô Tích Xương, Đường Đạo Phú, Lưu Văn Giới,

Quách Viêm, Khuất Sở Bình, Trương Bình Trung, Ngái Phong, Hoàng Bảo Tùng, Vương Trọng Cường, Phương Chí Siêu, Diệp Thức Lễ, Phạm Cự Minh, Thẩm Đông Hối, Liêu Xích Minh, Bành Mộ Đào, Khâu Định Quốc, Lâm Tịch Ảnh, Hùng Tập Lễ, Hồ Sùng Trinh, Điền Công Lượng, Phòng Nhưọng Hỷ, Ngô Giới Cẩm, Triệu Quân, Tường Văn Khâm, Chu Quốc Can, Tống Trạch Vũ, Dương Minh Truyền, Du Quốc An, Dương Thiệu Tây, Hạ Thành Nghiệp, Hà Lập Giản, Đàm Tuấn Xương, La Khai Văn, Phạm Trung Châu.

Điện thoại liên lạc ở Trùng Khánh: 023-68108800. Điện thoại liên lạc ở Thành Đô: 18228152159

Ngày 6 tháng 9 năm 2012.

Xin đặc biệt lưu ý: Danh sách này không được lưu trên điện thoại, chủ yếu để tránh sự tấn công quấy rối của các phần tử Mao phái. Chúng tôi không sợ chúng, bởi đó là một bang phái lưu manh còn đồ bất chấp đạo lý luật pháp, hễ cất lời là những câu bẩn thỉu tục tĩu, ngoài những lời chửi rủa uy hiếp khủng bố ra, không có được mấy tiếng người. Quan điểm của chúng tôi là bất biến: phê Mao đến tận cùng, kiên quyết không thoái bộ. Nếu các phần tử Mao phái thấy quan điểm của chúng tôi là không đúng, thì xin mời viết bài phân bác, nếu cho là chúng tôi bất chấp tình lý, thì có thể tố cáo với cơ quan công an cho đến khi tòa án khởi tố, nhưng không được giờ thối còn đồ. **Nguồn: boxun.com**

và ấu trĩ. Tưởng rằng có thể làm các độc giả Mỹ bị xúc phạm, nhưng chẳng bao lâu sau khi được ra mắt, bài viết đó thực sự đã trở thành một sự phê phán sắc sảo và có tác dụng ngược lại đối với Trung Quốc.

Tờ Tea Leaf Nation đã dịch những phần lý thú và rôm rả nhất (chúng thường có mặt trong đa số các bài luận) và xin mời các độc giả thưởng thức.

Đừng đi Mỹ, một quốc gia ngu ngốc và lạc hậu.

Tôi từng ở Mỹ một thời gian dài và giờ đây thì thấy hối hận vì sự lựa chọn này. Chúng ta đã bị mù mẫn bởi truyền thông phương Tây luôn luôn làm cho ta nghĩ rằng Hoa Kỳ là một đất nước hiện đại. Nuôi hy vọng học tập khoa học tân kỳ của Mỹ để về phục vụ quê hương, tôi đã bằng mọi nỗ lực để theo đuổi “siêu cường” đó, thế nhưng kết quả lại thật đáng thất vọng!

(1) Hoa Kỳ thực ra chỉ là một cái làng nông nghiệp khổng lồ kém phát triển. Ở trường trung học các thầy giáo vẫn dạy rằng công nghiệp càng phát triển thì môi trường lại càng bị xâm hại. Ví dụ như trong một thành phố công nghiệp, bạn phải thấy ông khói khắp nơi, các xí nghiệp to khắp nơi và bụi cũng khắp nơi. Đó mới là biểu

của bản thân là xúc một ít xi măng để xây vài trạm thu phí và chắc chắn là chỉ trong vòng một tháng tôi sẽ có đủ tiền để mua một căn nhà trông ra Đại Tây Dương. Ngoài ra, bên lề đường cao tốc, bạn có thể thấy những mặt hồ tĩnh lặng còn hoang dã. Chính quyền để mặc cho lũ chim cư ngụ và vầy vùng thỏa sức mà không nghĩ tới việc thiết lập vườn cảnh quan trông ra hồ để kiếm bộn tiền. Rõ là người Mỹ không có cái đầu làm kinh tế.

(3) Ngành xây dựng Hoa Kỳ quả là quá thô sơ. Ngoài một số lượng nhỏ các thành phố lớn (mà bạn đã biết) thì không có những tòa tháp bê tông và gạch chọc trời... Tôi nghĩ rằng hình như Mỹ không có các tòa nhà bằng gạch. Hầu hết nhà cửa làm bằng gỗ và vài thứ vật liệu lạ khác. Sử dụng gỗ thô sơ để xây nhà thì dường như những kiến trúc ngoại bang này còn chưa qua thời phong kiến trước khi có nhà Thanh!

(4) Lối tư duy của người Mỹ ngây ngô và lạc hậu. Khi mới tới Mỹ, tôi thuê một cái xe kéo chở hành lý giá 3 đôla, nhưng lại không có tiền lẻ. Một người Mỹ thấy tôi có nhiều đồ nên đã trả 3 đồng đó và thuê xe cho tôi. Người Mỹ thường coi mở và hỏi xem tôi có cần giúp đỡ gì không.

Ở nước tôi, đã qua thời của Lôi Phong vào những năm 50 và 60 thế kỷ trước cho nên bây giờ thì cái lối cư xử đó quả là quá lạc hậu! (Lôi Phong là thanh niên thời phong trào thi đua Cộng sản Mao, người từng được nêu gương sáng về đạo đức hy sinh bản thân). Trở lại thời kỳ đó, con người ta rất đạo đức giả, nhưng bây giờ thì chúng ta không theo lối mòn đó nữa. Chúng ta tiến hành mọi việc giờ đây một cách trần trụi và đó mới là hiện đại hóa! Bởi vậy lối tư duy của Mỹ lạc hậu hơn chúng ta vài thập kỷ và không có dấu hiệu nào cho thấy rằng họ có khả năng đuổi kịp chúng ta.

(5) Người Mỹ không biết ăn thịt thú rừng. Có một đêm tôi lái xe đi cùng một bạn học đến thành phố khác và bất thành linh mấy con nai Sika (một giống nai đốm có nguồn gốc từ Nhật Bản – ND) nhảy

Đừng đi Mỹ, một quốc gia ngu ngốc và lạc hậu

— Vô danh, mạng Sina Weibo 08-2012 —

“Hoa Kỳ thực ra chỉ là một làng quê khổng lồ và kém phát triển” – một tiêu luận ẩn danh trên trang web hóa ra lại khơi mào cho sự châm biếm nhằm chính Trung Quốc. Và cũng nhằm chính Việt Nam, vì cùng một khuôn mẫu.

Trước chuyến thăm ngoại giao của Ngoại trưởng Hoa Kỳ Hilary Clinton tới “Vương Quốc ở trung tâm thế giới”, một luận điệu phê phán đầy mỉa mai đã lan tỏa như virut trên Sina Weibo, một mạng xã hội của Trung Quốc, với hơn 44 ngàn lượt chia sẻ và 5400 lời bình trên Twitter. Luận điệu này, không rõ nguồn gốc và tác giả, đã phê phán một cách bõn cợt nước Mỹ như một quốc gia ngu ngốc, thô sơ

tượng của công nghiệp hóa! Thế còn Hoa Kỳ thì sao? Đồ bạn tìm ra các ông khói, thàng hoặc mới thấy một vài cái nhỏ nhỏ nhưng lại là thứ để trang điểm cho nhà dân. Thay vào đó là những dòng sông và hồ nước sạch khắp nơi nơi và chẳng có các nhà máy giấy và luyện thép bên bờ sông. Không khí trong lành và sạch là biểu tượng của một xã hội thô sơ và đó không thể là dấu tích của công nghiệp hóa!

(2) Người Mỹ chẳng hiểu gì về kinh tế. Các tuyến đường cao tốc tủa đi mọi phương, có lẽ là đến mọi làng xóm, tuy nhiên khó tìm ra nổi một trạm thu phí! Thật là một sự phung phí khủng khiếp cơ hội kinh doanh! Khó có thể cưỡng nổi ý định

xổ ra. Anh bạn cùng lớp lập tức phanh gấp và đổi hướng để tránh tai nạn. Hình như là trường hợp kiểu này thường xảy ra khi mà sự va chạm với một con nai cũng đủ để làm vỡ tan chiếc ô tô. Chính phủ Mỹ không biết quản lý chuyện này như thế nào... Và người Mỹ quả thực không biết ăn thịt thú rừng, họ cũng không có cả quán ăn chuyên thịt thú rừng, rất ít khẩu vị đối với thú rừng thơm ngon bị giết thịt như hươu, nai và kém hứng thú bán sừng hươu nai để kiếm những khoản tiền lớn! Người Mỹ sống cùng động vật hoang dã hàng ngày và còn đưa ra những biện pháp để bảo vệ chúng. Đó quả thật là một xã hội sơ khai.

(6) Người Mỹ không biết tự trọng. Các giáo sư ở trường đại học Mỹ không có bộ dạng hoành tráng (架子); họ không hề có cái phong thái của những giáo sư đạo mạo. Nghe nói rằng vị giáo sư D... là một giáo sư về tâm lý học nổi tiếng, thế nhưng trong giờ giải lao thì ông ta lại ăn bánh quy trong phòng làm việc với các sinh viên của mình, bàn luận về bộ phim "21" và nữ nghệ sĩ Trung Quốc Trương Tử Di (Ziyi Zhang). Ông ta không hề có cái vẻ đường bệ của một nhà khoa học, cho nên tôi thực sự cảm thấy thất vọng. Ngoài ra, các nghiên cứu sinh sau tiến sĩ chẳng bao giờ đưa học vị "PhD" lên danh thiếp của họ và họ không biết cách thể hiện ra ngoài vị thế của mình. Những người được đào tạo bởi các giáo sư kiểu như vậy sẽ chẳng thể nào biết cách đi đứng, nói năng nếu như họ trở thành những quan chức chính phủ... Có vẻ như các công chức Trung Quốc còn biết cách thu hút sự kính trọng của người dân; ngay cả một vị thủ trưởng một văn phòng không mấy quan trọng ở nước tôi còn tỏ ra đường bệ hơn cả Tổng thống Hoa Kỳ. Không có gì phải ngạc nhiên khi người ta nói công dân hạng nhất ở Trung Quốc chỉ xứng với công dân hạng ba ở Mỹ.

(7) Học sinh tiểu học Hoa Kỳ không có những hoài bão cao cả. Ngay từ thuở ban đầu các học sinh tiểu học không hề có ý định để trở thành quan chức... Chẳng hề có lớp

học của các Tổng thống, các Bí thư tương lai hoặc các Ủy viên hội đồng mà tôi từng tham dự khi còn nhỏ. Sau giờ học thường là không có bài tập về nhà, và bạn không có cách nào ngay cả việc nhắc tới chuyện đó khi liên hệ tới bài tập về nhà của học sinh tiểu học Trung Quốc. Trường học (Mỹ - ND) quan tâm quá nhiều đến dạy dỗ đạo đức cho trẻ em, làm cho những đứa nhỏ hướng tới việc trước tiên là trở thành những công dân đủ tư cách thực thụ, sau đó mới là tiếp thu những lý tưởng có ý nghĩa dài lâu. Trở thành người công dân đủ tư cách ư? Quả là một quan niệm cổ lỗ sĩ.

(8) Người Mỹ hay làm âm ỉ mỗi khi phát hiện ra một bệnh tật nhỏ nhỏ. Đầu tiên là họ hẹn gặp bác sĩ, sau đó bác sĩ kê đơn. Một số người lại còn phải theo lời khuyên của một dược sĩ có bằng cấp nữa. Khi mua thuốc họ lại phải tự mình tới hiệu thuốc để lấy chúng mà mọi việc diễn ra không chóng vánh như ở Trung Quốc... Tôi không hiểu tại sao lại phải tách bạch riêng việc khám bệnh với việc mua thuốc... thay vì tách riêng lợi nhuận khỏi trách nhiệm. Rõ ràng là các bệnh viện Hoa Kỳ không có khái niệm về phương pháp kiếm tiền! Sao không nói cho bệnh nhân tên thuốc luôn đi? ...Như thế họ sẽ độc quyền việc bán thuốc và tăng giá thuốc lên 8 hay 10 lần. Có biết bao nhiêu cơ hội kinh doanh tốt mà họ không biết tận dụng. Rõ ràng là kinh tế thị trường tư bản chủ nghĩa là thứ đã chết rồi.

(9) Ý kiến công chúng Mỹ là thứ dở hơi. Nhiều lúc tôi đã mất kiên nhẫn vì sự ngu dốt và xuẩn ngốc của họ. Chẳng hạn như khi họ biết là Trung Quốc có các đài truyền hình và báo chí thì họ đã hỏi tôi một cách ngu dốt rằng: "Trung Quốc cũng có báo chí cơ à?!". Đó quả thực là một sự sỉ nhục; chúng ta không chỉ có các tờ báo bằng tiếng Trung được Bộ Tuyên truyền cho phát hành một cách tởm, kỹ lưỡng; khi nhìn vào các tờ báo của chúng ta cũng chẳng khác gì nghe quốc ca, không hề giống với các tờ báo của Hoa Kỳ chứa một mớ lộn xộn ý kiến quần chúng, thậm chí dám lăng

mạ đích danh Tổng thống... (Ở Trung Quốc) chúng tôi không bao giờ đăng tin các vụ sù-căng-dan liên quan tới các lãnh đạo; bởi vì sau đó ai sẽ còn muốn làm lãnh đạo nữa?..

(10) Người Mỹ về phương diện tinh thần là trống rỗng. Điều mà tôi không thể chịu nổi đó là đa số người Mỹ nói câu cảm tạ trước mỗi bữa ăn và họ nguyện cầu một cách ngây thơ "Chúa phù hộ cho nước Mỹ". Thật là buồn cười; nếu như Chúa phù hộ cho nước Mỹ thì tại sao nước Mỹ lại bị lạc hậu, thô sơ và đơn giản đến như vậy? Cầu Chúa Trời phò có ích lợi gì không? Thực tế hơn là nên dành thời gian cầu nguyện đó mà đi lễ thủ trưởng của bạn! Đó mới là cái cách thời thượng...

(11) Người Mỹ không có khái niệm thời gian. Với bất kể thứ gì, họ đều đứng vào hàng để chờ đợi... Người Trung Quốc chúng ta thông minh hơn, các bạn hẳn đã thấy đấy. Không quan trọng đám đông như thế nào, chúng ta vẫn cố kỹ năng chen vào đầu đấy, và điều đó giúp cắt giảm khối thời gian mà lại tránh mệt mỏi do phải đứng chôn chân! Nếu ai đó biết cách đi công sau thì còn tiết kiệm nhiều thời gian hơn nữa. Những người Mỹ cổ hủ hoàn toàn không biết làm điều này.

(12) Cửa hàng ở Mỹ thật vô nghĩa: bạn vẫn có thể trả lại hàng sau khi mua vài tuần mà không có lý do gì. Sao lại có thể trả lại hàng hóa cơ chứ khi mà không cần thuyết phục tôi dù chỉ trong chốc lát?..

(13) Nước Mỹ không an toàn, 95% nhà dân quên lắp đặt lưới, cửa ra vào, cửa sổ chống trộm; điều kỳ lạ nữa là tất cả lũ trộm cắp móc túi đi đâu mất tiêu rồi?

(14) Người Mỹ vốn nhút nhát và yếu đuối. 95% lái xe đều không dám vượt đèn đỏ... mặc dù 99% người lớn ở Hoa Kỳ đều sở hữu xe ô tô và phương pháp lái xe của họ thì rất lạ: có bao nhiêu là xe trên đường thế nhưng bạn không thể nghe thấy một tiếng còi xe, phố xá thật im lìm tĩnh lặng như thể không phải là phố nữa. Không thấy sự năng động ồn ào của một thành phố thủ phủ cấp tỉnh ở Trung Quốc.

(15) Người Mỹ thiếu xúc cảm.

CHỦ NGHĨA CỘNG SẢN một thế giới viễn mơ

—Lữ Phương trả lời pv RFA 15-09-2012—

95% nhân viên không nghĩ về việc phải làm gì cho tiệc cưới của cấp trên cho nên họ chẳng bao giờ tìm có để quan tâm, chăm sóc lãnh đạo của mình. Ở Trung Quốc liệu có chuyện quần chúng bỏ qua cơ hội chăm sóc thú trường của mình không? Nói theo cách khác, ai ở Trung Quốc lại dám làm điều này? Hãy nhìn xem chúng tôi có bao nhiêu là tình cảm.

(16) Người Mỹ không nhay cảm. 99% dân Mỹ đi học rồi kiếm việc làm, thăng tiến và hoạt động mà không biết về sự cần thiết phải đưa “hồng bao” (phong bì chứa đầy tiền mặt) để đi lối sau...

(17) Hãy nhìn vào bức hình ở trên, điều này là đủ lý do để chúng ta coi thường nước Mỹ! Trong khi đang săn đuổi Bin Laden thì Obama và các thuộc cấp của ông ta đang chăm chú vào màn hình truyền hình ảnh trực tiếp do vệ tinh đưa về trong phòng Tình huống của Nhà Trắng. Cảm tưởng của tôi là:

1- Các thuộc cấp Hoa Kỳ không tôn trọng lãnh đạo của họ một cách đúng mức và thậm chí còn dồn ép vị Tổng thống đáng trân trọng của họ phải nép mình ngồi trong góc nhà. Obama đáng thương, thật không bằng cả anh trưởng thôn của Thiên triều Trung Hoa (天朝).

2- Căn phòng Tình huống của Nhà trắng đúng là một thứ huênh hoang khoác lác. Nó vừa bé lại không được trang trí nội thất khác thường, đúng là không tương xứng với phong cách của một cường quốc. Một căn phòng cơ quan cấp thị trấn của Thiên triều (Trung Quốc- ND) có lẽ còn to hơn, sang trọng hơn rất nhiều.

3- Không có các đĩa hoa quả hoặc nước giải khát, không có... thuốc lá đất tiền... và đó mà lại là nền kinh tế số 1 thế giới ư? Ha, ha!

Phạm Gia Minh dịch

Nguyễn Chí Đức, từng là một sinh viên năng nổ tham gia vào ĐCSVN với những tâm huyết tuổi trẻ vừa viết đơn xin ra khỏi ĐCSVN. Năm 2010, tiến sĩ Đỗ Xuân Thọ yêu cầu bỏ học thuyết Mác-Lê và tuyên bố dứt thế Đảng. Liệu đây là một trong những biểu hiện cho thấy lý thuyết Cộng sản không áp dụng được trong thực tế?

Quỳnh Chi hỏi chuyện ông Lữ Phương, lý luận gia Marxist và là nhà nghiên cứu chính trị về đảng Cộng sản Việt Nam. Nói về việc xin ra khỏi ĐCSVN của Nguyễn Chí Đức, ông Lữ Phương nhận xét:

Tuyệt vọng từ lâu

Lữ Phương: Đây thực sự chỉ là một hình thức công khai mà thôi, nghĩa là khi có điều kiện thích hợp thì nó bộc lộ ra. Nhưng theo tôi hiểu, bên trong có rất nhiều đảng viên (ĐCSVN) chính thức thì chưa ra nhưng họ đã bỏ hoàn toàn những sinh hoạt vì họ mất hoàn toàn niềm tin; không còn tin tưởng vào đường lối lãnh đạo của Đảng có thể đưa đất nước đi lên. Cuối cùng thì tôi nghĩ những người có lương tri đều từ bỏ ĐCSVN hết thôi. Nó khác hẳn một thời khác.

Quỳnh Chi: Thế thì điểm khác nhau nhất giữa giai đoạn mà người ta bắt đầu tham gia vào ĐCSVN cách đây 70-80 chục năm chẳng hạn so với giai đoạn sau này là gì?

Lữ Phương: Trước đây, thời kỳ giành độc lập dân tộc thì Đảng là một đảng rất mạnh, được tin tưởng, hòa vào cùng khát vọng dân tộc là đòi hỏi một đất nước có độc lập chủ quyền và trên cái độc lập đó xây dựng một xã hội mới. Đó là một lý tưởng, là một viễn cảnh mà các đảng viên (ĐCSVN) tham gia hy sinh tranh đấu. Nhưng khi thời kỳ đó chấm dứt, chuyển sang xây dựng hòa bình thì đường lối lãnh đạo (của ĐCSVN) hoàn toàn đi ngược lại, hầu như phủ nhận hoàn toàn lý tưởng đó.

Quỳnh Chi: Như ông đã nói, lúc tham gia vào ĐCSVN, người ta đều có một lý tưởng là mang đến một

điều tốt đẹp cho đất nước. Tuy nhiên, bây giờ đường lối của ĐCSVN lại đi theo một hướng khác (như ông nói) thì những thế hệ tham gia tranh đấu cho đất nước như các ông chẳng hạn, có thấy thất vọng không?

Lữ Phương: Rất nhiều trí thức đã tuyệt vọng từ lâu rồi. Từ sau năm 1954 và sau khi giải phóng rồi thì nó biểu hiện thấy rõ như vụ Văn Nhân Giai Phẩm chẳng hạn; nhưng vì tình hình đất nước vẫn còn chiến tranh, thế này thế khác cho nên người ta phải chịu thôi. Do chính quyền còn đó nên sự phản ứng của trí thức vẫn cứ tiếp tục dưới nhiều hình thức. Cho đến ngày nay nó cũng chỉ là tiếp tục của những gì từ những ngày đầu thôi chứ không có gì lạ cả.

Lý thuyết không tưởng

Quỳnh Chi: Một số người cho rằng những thất bại trong đường lối của ĐCSVN (như trong kinh tế, tham nhũng, và các chính sách xã hội) đã chứng minh rằng chủ thuyết Cộng sản rất đẹp về lý thuyết nhưng khi đưa vào thực hiện trong thực tế thì lại không được như vậy. Là một người am hiểu về lý thuyết chủ nghĩa CS, ông suy nghĩ thế nào?

Lữ Phương: Tôi thấy nếu nói rằng chủ nghĩa Cộng sản mà đẹp thì nó không phải đẹp về lý thuyết mà về sự không tưởng của nó, tức là một thế giới viễn mơ, một ước mong, một khát vọng, một sự tưởng tượng về tương lai. Nhưng có những thời kỳ, cái đó (lý thuyết Cộng sản) có tác động đến thực tế, nó hỗ trợ cho những cuộc tranh đấu thực tiễn.

Nguyên nhân chính người ta vào Đảng là thực tiễn chẳng hạn như vấn đề yêu nước hay công bằng xã hội. Cái lý thuyết không tưởng kia nó “chấp” vào để tạo cho người ta một động lực để hy sinh phấn đấu. Lúc đầu người ta chưa có điều kiện để kiểm chứng thực tiễn đó thế nào. Sau khi giành được độc lập dân tộc thì họ bắt đầu đem lý thuyết đó (Cộng sản) ra thực hiện. Trước thực tế thì lý thuyết không tưởng bộc lộ

hết cái sự tàn khốc của nó ra.

Quỳnh Chi: *Đảng Cộng sản Việt Nam hiện vẫn kiên định với đường lối đi lên XHCN trên nền tảng chủ nghĩa Mác-Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh. Cương lĩnh xây dựng đất nước trong thời kỳ quá độ lên CNXH tại Đại hội toàn quốc lần thứ XI (tháng 01-2011) cũng tiếp tục khẳng định điều này. Một số người đặt câu hỏi là “liệu Việt Nam có tới được XHCN không?” Theo ông thì “tới” hay không?*

Lữ Phương: Tôi đã nói từ rất lâu rồi là không có cái gọi là CNXH mà là CNXH Marxist. Bởi CNXH là một khái niệm rộng, có nhiều xu hướng khác nhau. Nhưng cái CNXH mà các đảng CS hiện thực từ Liên Xô đến Trung Quốc, Việt Nam đang làm là hoàn toàn không có cái gọi là CNXH. Đó là cái “phản CNXH”. Không có con đường nào đi lên “phản CNXH” cả. Nếu người ta muốn tìm một CNXH thì có một CNXH khác để đi lên chứ không phải thứ CNXH này.

Quỳnh Chi: *Ông có thể nói rõ hơn?*

Lữ Phương: Đứng về mặt lý thuyết, tư tưởng thì người ta có rất nhiều quan niệm khác nhau. Mô hình này, mô hình khác... rất nhiều tư tưởng của những triết gia và đem ra thực hiện. Vấn đề đặt ra là “anh” thực hiện nó như thế nào. Về quyền tự do thì “anh” cứ đưa ra đường lối đó nhưng “anh” phải thực hiện bằng con đường dân chủ. Còn cái CNXH hiện thực nó không thực hiện bằng con đường dân chủ mà bằng áp bức, bạo lực, trấn áp... cái đó là đi ngược hoàn toàn xu hướng thế giới và không thể nào tồn tại được.

Quỳnh Chi: *Văn phòng Chính phủ vừa thông báo ý kiến Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng về việc điều tra, xử lý những trang web được cho là “có nội dung chống Đảng và Nhà nước”. Một số người cho rằng việc này đi ngược lại vấn đề “phê bình và tự phê bình” – được xem là một trong những nguyên tắc của ĐCS VN. Ông nhận xét thế nào?*

Lữ Phương: “Phê và tự phê” từ xưa đến giờ là một trò hề, chẳng có gì nghiêm chỉnh cả. Nó chỉ là hình thức chứ không phải thực tế. Việc

làm này của ông Nguyễn Tấn Dũng là một hình thức trấn áp. Việc tự phê bình không tác dụng gì cả nên phải bộc lộ hết thực chất bên trong là biện pháp trấn áp.

Quỳnh Chi: *Một số nguồn tin chưa kiểm chứng cho rằng đang có sự cạnh tranh và đấu đá nhau trong Bộ chính trị Ban Chấp hành Trung ương đảng Cộng sản Việt Nam, ông thấy có chuyện đó không?*

Lữ Phương: Việc đấu tranh giành quyền lực trong nội bộ Đảng là việc triển miên từ xưa đến giờ

dưới nhiều hình thức, ngay cả trong thời kỳ chưa có chính quyền. Ở những nước dân chủ thì sự “đấu đá” quyền lực được biểu hiện công khai trên báo chí, nghị trường, xã hội. Nhưng ở những nước Cộng sản thì việc đó không được không khai bày tỏ ra nên cuộc “đấu đá” diễn ra âm thầm trong nội bộ nhiều khi rất tàn khốc. Nếu nói đang diễn ra thì nó chỉ là một hình thức mới trong giai đoạn mới thôi.

Quỳnh Chi: *Xin cảm ơn ông đã chia sẻ.* ♦♦♦♦♦♦♦♦

NHỮNG DÒNG SÔNG TRANH ĐẤU

Đêm đêm trong lao tù,
 Tôi bỗng mơ thấy những dòng sông lạ.
 Những dòng sông cuộn sôi hồi hả,
 Trên những nẻo đường đổ về trung tâm,
 Những dòng sông lại gặp những dòng sông,
 Hòa thành biển lũ.
 Sóng biển trào dâng đòi Tự do Dân chủ,
 Sóng cuộn phăng đi - thành lũy lũ độc tài,
 Những dòng sông chảy mãi tới tương lai,
 Chúng tôi đi, hòa cùng dòng sông,
 Như những hạt phù sa, một phần bé nhỏ,
 Cuộc đời tôi từ nay gắn bó,
 Với dòng sông tranh đấu của quê hương,
 Những dòng sông sinh viên xuống đường,
 Chống quân Bắc triều xâm lược
 Những dòng sông Công nhân
 Hàng triệu người nhịp bước,
 Đòi tăng lương, đòi tự lập công đoàn.
 Những dòng sông của hàng triệu dân oan,
 Đòi lại đất đai ruộng vườn bị mất.
 Những dòng sông giáo dân,
 Nguyện cầu đòi đất,
 Tòa Khâm Sứ, La Vang, Giáo xứ Thái Hà...
 Khởi dòng sông Tâm linh tuôn chảy đến mọi ngã,
 Thấp nèn hiệp thông cùng chung lời nguyện ước
 Chống bắt công, chống tham nhũng độc tài,
 Như Lê Thị Công Nhân như Nguyễn Văn Đài
 Nay giúp dân oan, mai hướng dẫn sinh viên hiểu biết về dân chủ,
 Chúng tôi đi vì quyền dân chưa đủ,
 Dù bị bắt giam trong lao ngục đọa đày
 Những dòng sông vẫn không nghỉ một ngày
 Chạy về phía TỰ DO DÂN CHỦ.

Blogger Điều Cày Nguyễn Văn Hải.

MỘT VÀI BÌNH LUẬN phân tích Văn bản 7169/VPTT

Nguyễn Nghĩa 650 18-09-2012

Ngày 12-9-2012, Văn phòng Thủ tướng chính phủ VN có văn bản số 7169 v/v xử lý thông tin có nội dung chống Đảng và Nhà nước gửi đến 2 cơ quan chức năng của chính phủ là Bộ công an, Bộ Thông tin và Truyền thông, đồng gửi sang bộ phận thuộc trung ương ĐCS VN: Ban Tuyên giáo trung ương.

Nội dung của văn bản số 7169 là tố cáo "một số trang mạng điện tử", trong đó nêu đích danh "Dân Làm Báo, Quan Làm Báo, Biển Đông"... "đã đăng tải thông tin vu khống, bịa đặt, xuyên tạc, không đúng sự thật nhằm bôi đen bộ máy lãnh đạo của đất nước, kích động chống Đảng và Nhà nước ta, gây hoài nghi và tạo nên những dư luận xấu trong xã hội. Đây là thủ đoạn thâm độc của các thế lực thù địch."

Từ khẳng định trên, Thủ tướng chỉ đạo:

1- "Bộ công an chủ trì, phối hợp với Bộ Thông tin và Truyền thông điều tra... và xử lý nghiêm những tổ chức, cá nhân có hành vi vi phạm theo đúng qui định của pháp luật.

2- Giao cho Bộ Thông tin và Truyền thông phối hợp với Ban Tuyên giáo trung ương chỉ đạo... cung cấp thông tin khách quan, đúng sự thực... Khẩn trương trình nghị định về quản lý, cung cấp sử dụng dịch vụ internet và thông tin trên mạng.

3- Báo Nhân Dân, Thông tấn xã VN, Đài truyền hình VN, Đài tiếng nói VN, Cổng thông tin điện tử Chính phủ, các cơ quan thông tin đại chúng tăng cường cung cấp tin kịp thời và phân bác các tin không đúng sự thật..

4- Các Bộ, Ngành, các địa phương lãnh đạo cán bộ, công chức, viên chức không xem, không sử dụng, loan truyền các thông tin đăng tải trên các mạng phân động."

Văn bản này được BT, phó chủ nhiệm Văn phòng Thủ tướng, Nguyễn Quang Thắng ký thay TT.

Một vài phân tích, bình luận

1. Trả thù cá nhân

Đọc văn bản 7169, ta thấy đây là văn bản mà Thủ tướng muốn qui tội cho Quan Làm Báo. Để Quan Làm Báo ở vị trí thứ 2 sau Dân Làm Báo là Thủ tướng muốn che đi phần nào ý định thật của mình.

Dân Làm Báo là một trang có rất nhiều bạn đọc với trên 80 triệu lượt người truy cập trong 2 năm qua trên internet. Trong 2 năm tồn tại của

mình, Dân Làm Báo đã chứng tỏ là một trang mạng chín chắn, chứng chạc về quan điểm chính trị, luôn cung cấp thông tin đa chiều cho bạn đọc và không hề sợ hãi khi soi rọi đến những khuyết điểm của bộ máy cầm quyền tại VN.

Dân Làm Báo đã được một ban biên tập tận tình, luôn cập nhật tin tức theo thời sự VN và quốc tế.

Đây là trang luôn nhắc nhở người dân thường VN rằng: hãy nhớ đến những người con yêu của đất Việt đấu tranh vì dân chủ, cho cả dân tộc VN, đang bị nhà cầm quyền Cộng sản tù đày, giam hãm.

Dân Làm Báo đã chứng tỏ mục đích cao nhất của mình là phụng sự lợi ích của dân tộc VN.

Biển Đông, một trang mạng có số lượng bạn đọc, người biết đến không cao như 2 trang còn lại, cũng được Thủ tướng nhắc đến như là một trang đệm cho Quan Làm Báo, tránh cho QLB bị công kích trực diện, tránh cho mục đích công kích của văn bản 7169 thuộc VPTT, bày ra quá lộ liễu.

Quan Làm Báo là trang mạng mới xuất hiện 3 tháng tuổi, nhưng đã có lượng truy cập rất lớn: gần tổng cộng 25 triệu lượt người đọc tin tức của trang này. Tin tức của QLB chủ yếu là tin về các nhóm lợi ích của Nguyễn Tấn Dũng. Các thủ đoạn tham nhũng của Thủ tướng thông qua con gái mình là Nguyễn Thanh Phượng và các nhóm lợi ích bị vạch vôi. Chính Thủ tướng luôn bị rêu gọi, tố cáo,... một cách không thương tiếc.

Chỉ cần liếc qua QLB, ta cũng thấy bản danh sách những nhân vật chính trong tập đoàn quyền lực và lũng đoạn kinh tế được QLB điểm mặt, gồm những nhân vật sau:

1- Nguyễn Tấn Dũng, Thủ tướng chính phủ VN.

2- Nguyễn Văn Bình, Thống đốc Ngân hàng Nhà nước.

3- Nguyễn Văn Hường, Thượng tướng, Thứ trưởng Bộ Công an.

4- Nguyễn Thanh Phượng, Chủ tịch Hội đồng quản trị Cty Chứng khoán Bản Việt.

5- Nguyễn Đức Kiên, Thành viên Hội đồng sáng lập, Phó Ct. HĐQT Ngân hàng TM Cổ phần Á Châu.

6- Trầm Bê, Thành viên HĐQT Phó Ct. Ngân hàng Phương Nam, Phó Ct. HĐQT Sacombank.

7- Hồ Hùng Anh, Chủ tịch Hội đồng Quản trị Techcombank.

8- Lê Hùng Dũng, Chủ tịch Exim bank.

Chủ tịch Quốc hội VN Nguyễn Sinh Hùng cũng có 1 hot link tại QLB về các thủ đoạn dùng chức vụ kiểm tiền...

Rõ ràng, trang blog này có mục đích soi rọi mọi hoạt động kiểm tiền bất chính của Nguyễn Tấn Dũng và phe cánh. Vì vậy, Thủ tướng dùng quyền lực của mình trả thù Quan Làm Báo qua văn bản 7169.

Vấn đề là ở chỗ: nếu đặt Quan Làm Báo ở vị trí số 1, thì người đọc ai cũng nghĩ ngay: đây là 1 vụ trả thù có tính cá nhân.

Nguyễn Tấn Dũng muốn người đọc phải động não, thể dục não bộ một chút để tìm ra chủ ý của Thủ tướng, như Thủ tướng cũng đã phải tốn công tốn suy nghĩ mới biết cách kiểm tiền ngon lành, mới biết cách chùi mép an toàn.

Giả sử Quan Làm Báo có thông tin nào sai lệch về các cách kiểm tiền của TT, thì cách thanh minh đảng hoàng nhất, hiệp sĩ nhất là Ng. Tấn Dũng thanh minh, giải thích, phân bác các thông tin sai lệch của QLB trên trang Blog cá nhân của mình.

Nguyễn Tấn Dũng không làm như vậy. Ông ta muốn dùng sức mạnh của bộ máy công quyền, mà ông ta có quyền điều hành với tư cách Thủ tướng, để làm một việc trả thù có tính cá nhân.

Do trả thù cá nhân, nên Nguyễn Tấn Dũng phải chú ý giấu đi ý đồ thật của mình, ông ta để Quan Làm Báo ở vị trí thứ 2.

Dùng bộ máy chính quyền: Bộ công an và Bộ Thông tin Tuyên truyền đàn áp, dọa dẫm các trang mạng, mà mục đích của họ chỉ là truyền tải các thông tin đa chiều nâng cao dân trí đến dân chúng VN, những người mà chính Thống đốc nhân hàng Nhà nước VN khẳng định có trình độ dân trí thấp, Thủ tướng VN đã vi phạm Hiến pháp VN.

Trong quá khứ, Nguyễn Tấn Dũng đã hơn một lần trả thù hèn hạ những người làm Thủ tướng không hài lòng, có cử chỉ xúc phạm đến tôn nghi uy nghiêm của bậc đàn anh, đàn chi.

Luật sư Cù Huy Hà Vũ 2 lần kiện Thủ tướng về Boxit Tây Nguyên và Nghị định cấm khiếu kiện tập thể không phù hợp với Hiến pháp VN 1992. Vụ bắt Cù Huy Hà Vũ bằng 2 bao cao su nói lên tính hèn hạ, nhờ bản, bất chấp công lý của an ninh VN. Phiên tòa tháng 4-2010 xét xử Cù Huy Hà Vũ là phiên tòa chà đạp lên nền công lý VN với bản án "bỏ túi" do Thủ tướng duyệt.

Bản chất "anh chị" kiểu Mafia của

Dũng thể hiện rất rõ qua vụ án Cù Huy Hà Vũ.

Hôm nay, Nguyễn Tấn Dũng lại lợi dụng cương vị Nhà nước để trả thù cá nhân, ban hành văn bản 7160 ngày 12-9-2012. Hành động này của Thủ tướng đáng bị truy tố trước pháp luật, do lợi dụng chức quyền trả thù cá nhân hèn hạ.

Dựa vào tính cá nhân ần náu trong 1 văn bản của cơ quan công lực cao nhất, nếu VN có tòa án Hiến Pháp, thì Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đã có thể bị truy tố về rất nhiều tội, ít nhất là vi phạm pháp luật về khoản 69, quyền công dân trong Hiến pháp: "Công dân có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí; có quyền được thông tin; có quyền hội họp, lập hội, biểu tình theo quy định của pháp luật..." (HPVN 1992).

Tuy vậy, ý tìm các điều khoản qui định của pháp luật để truy tố Nguyễn Tấn Dũng, không phải là ý chủ đạo của bài viết này.

Nếu ta đặt sự xuất hiện của văn bản 7169 sau các sự kiện: xuất hiện QLБ, bắt Bầu Kiên, bắt CEO ngân hàng ACB Lý Xuân Hải, bắt Nguyễn Duy Hưng, trường Văn phòng đại diện Công ty Cổ phần đầu tư Sài Gòn (SGI), bắt Nguyễn Thị Bích Trang, nhân viên của Công ty Cổ phần đầu tư và công nghiệp Tân Tạo (ITACO) ở TP Hồ Chí Minh... thì ta thấy đây có thể là 1 chiều của 1 nước cờ lớn hơn.

2. Phải chăng các nước tính của Nguyễn Tấn Dũng là như sau:

Sau khi tiếp tục đứng vững trên cương vị Thủ tướng nhiệm kỳ 2, Ng. Tấn Dũng hiểu rằng: sẽ không có nhiệm kỳ thứ 3 dành cho ông ta.

Người ý thức được thời thế, am hiểu tình hình thế giới với các sự kiện của mùa xuân Ả Rập thì biết rằng: Thời đại mà tham nhũng của các chế độ độc tài không bị trừng trị, đã vĩnh viễn một đi không trở lại. Nhờ có internet, người dân thường VN cũng đã chứng kiến được những gì đã xảy ra ở các nước Egypt, Tunisia, Libya, Syria,...

Nếu ý thức được thời thế, thì Nguyễn Tấn Dũng đã có kế hoạch "hạ cánh an toàn", và kế hoạch "hậu Nguyễn Tấn Dũng". Nhưng nhân vật độc tài của chính trường VN lại say máu làm giàu.

Vì thế, Nguyễn Tấn Dũng tăng cường vợ vét, tham nhũng... như trong các vụ chiếm đoạt đất đai cho dự án sân bay Tiên Lãng, Hải Phòng, chiếm đoạt đất đai tại Văn Giang Hải Hưng,...

Những vụ việc dùng công an, bộ đội vào các mục đích tư nhân đã gây căm phẫn trong lòng dân, và không

được các "đồng chí" của mình trong ĐCS VN ủng hộ.

Sự bất ủng hộ đối với Thủ Dũng, ta thấy được ở đối thủ chính trị chính kinh niên của Tấn Dũng: CT nước Trương Tấn Sang.

Có nhiều tiền, lại ở vào vị trí quyền lực vô biên, N.T.D. quyết định lũng đoạn kinh tế và chính trường thông qua các mafia đầu ngón tay hàng đi kèm với dùng an ninh nhà nước trấn áp dân chủ và dọa dẫm những ai không phục tùng ông ta. Phạm Chí Dũng, bút danh Thường Sơn đã có bài viết về ý đồ này của Nguyễn Tấn Dũng trong loạt bài "**Tổng thống Nguyễn Tấn Dũng**".

Thủ tướng VN quyết định đi theo vết xe đổ độc tài, phát xít.

Như vậy, tất yếu là Nguyễn Tấn Dũng không nghĩ đến hưu trí, ông ta nghĩ đến việc tồn tại trên quyền lực vĩnh viễn. Các hành động gây thù kết oán với người dân Văn Giang, Hải Hưng, dung túng cho đàn em cướp đầm nuôi thủy sản của gia đình anh Vươn, dung túng cho Nguyễn Đức Kiên phũ thủy gọi vàng, tiền trên thị trường chứng khoán,...

Không nghĩ đến "hạ cánh", hẳn Nguyễn Tấn Dũng phải tính đến nước cờ bị các "đồng chí" trong BCT phản đòn.

Đã nghĩ đến, ắt có mưu chớ sẵn. Thời cơ cho Dũng sẽ là đỉnh điểm của Chính đảng, khi các đội ngũ "sâu bọ" bị đánh tới bờ. Lúc đó Dũng sẽ ra chiêu tàn độc, mà Trọng và Sang không dám nghĩ tới.

Đây hẳn là đảo chính, lật cả BCT đảng CSVN. Tất cả quyền hành sẽ về tay Nguyễn Tấn Dũng. Đảo chính cung đình bằng các lá phiếu trong BCT là thượng sách. Đảo chính bằng vũ lực là hạ sách. Trên thế giới, đã thành qui luật: trước khi đảo chính, phe muốn làm đảo chính bao giờ cũng tìm cách bịt họng báo chí.

Những ngày hôm nay, Thủ tướng đang làm phép thử để bịt miệng truyền thông, bịt tai, bịt mắt cả dân tộc VN.

Trên thế giới, những người thất bại là những người không tin vào các thủ đoạn đảo chính như kịch bản trên.

M. Gorbachov là một ví dụ.

Bành Đức Hoài có trong tay cả Bộ quốc phòng TQ, không nghĩ đến việc bắt Mao Trạch Đông trước, mà chịu chết không ai biết đến.

Lưu Thiếu Kỳ đường đường là Chủ tịch nước, cũng bị Mao giam cầm cho đến chết.

Những người như Mao sẽ dùng các tất cả các thủ đoạn, miễn đưa lại kết quả.

Nhưng Nguyễn Tấn Dũng sẽ thất

bại, vì các tẩy của ông ta đã bị soi rọi hết. ĐCS VN sau những năm cố bầu vào CN Mác-Lênin, cố xây dựng nền kinh tế theo định hướng XHCN, đã bị đồng tiền làm mất đi tính thống nhất giả tạo trong đảng.

3. Những đảng viên ĐCS VN nghĩ gì?

Hôm nay, các đảng viên còn chút gọi là lý tưởng, phải hỏi ta trung thành với ai? Với đảng của Trọng- Sang hay đảng của Dũng?

Nếu các bạn tin tưởng vào cặp đôi Trọng-Sang, trong đó Trọng ra sức đối ngoại với TQ, qui lụy hợp tác toàn diện với TQ, còn Sang thì ra sức mua chuộc lòng người trong nước với khẩu hiệu bắt "sâu tham nhũng", thì các bạn là những người ngu dốt mà chính cặp Trọng-Sang cũng coi thường các bạn.

Chính họ trong lòng cũng cho rằng: chẳng có CN Mác-Lênin quái gì cả, chỉ có những phình phờ để những người ngu dốt cuồng tín còn ủng hộ họ. Để họ làm những lãnh tụ anh minh, như Mao đã đứng nhìn các tiểu Hồng vệ binh ngất xiêu trên Thiên An Môn khi nhìn thấy "mặt trời đỏ vĩ đại", mà thỏa cái lòng hám danh vô tận của họ.

Ủng hộ Trọng-Sang là bạn chấp nhận cả đời nói dối, nói những điều bạn không nghĩ đấy là sự thật. Ủng hộ Trọng-Sang là cả đời bạn phải đứng trên tầm cao quan hệ, bạn phải quên đi Chiến tranh biên giới 1979, quên đi Thác Bản Giốc là của VN, ... quên đi Ải Chi Lăng, sông Bạch Đằng... bạn sẽ phải chấp nhận ủi đi Gò Đống Đa để xây dựng siêu thị hàng giá rẻ TQ...

Nếu bạn ủng hộ Nguyễn Tấn Dũng thì cả đời bạn phải phục tùng vô điều kiện anh Ba này. Mọi cử chỉ, hành động, ý kiến trái với suy nghĩ của anh Ba Dũng sẽ bị trừng phạt nặng nề. Đây là một thủ lĩnh ưa độc tài, ưa tham nhũng, ưa dùng an ninh dọa nạt người có ý kiến trái chiều, có ý kiến xây dựng. Bạn sẽ phải phục tùng những anh hai như Đỗ Hữu Ca của Ba Dũng, những kẻ thật sự mất hết khái niệm tự trọng, danh dự... mặt chai dày đời viết sách về "chiến công" chiếm nhà anh Vươn...

Cả 2 lựa chọn đều không tốt cho các đảng viên ĐCS VN, cho người dân VN.

Nhiệt tình của người dân đất Việt hãy dành cho Đảng Dân tộc VN.

Đây là Đảng lấy lợi ích dân tộc VN làm lợi ích quốc gia tối thượng, lấy việc tự do internet làm điểm tự nâng dân trí. Đảng Dân tộc VN sẽ lấy mục tiêu xây dựng 1 nhà nước VN đoàn kết với Lào, Campuchia, hùng cường

trên bán đảo Đông Dương, làm mục tiêu chính, nhằm chấn dân khí. Đảng Dân tộc VN lấy việc đòi lại Hoàng Sa, Trường Sa theo từng bước quyết liệt như bước 1 đưa vấn đề xâm lược của TQ ra LHQ, ra các tòa án quốc tế, thứ đến là liên minh chặt chẽ với Hoa Kỳ và các nước Nhật Bản, Philippin,... kiên quyết giành lại HS, TS một cách nhanh nhất. Hoàng Sa, Trường Sa sẽ củng cố an ninh của VN, sẽ đóng góp xứng đáng để thực hiện dân sinh giàu có, cường thịnh.

Nguyễn Nghĩa 650

danlambaovn.blogspot.com

<http://danlambaovn.blogspot.com>

trang blog độc lập có ý kiến khác với luồng thông tin chính thống của báo đảng, đang mọc lên như nấm sau mưa? Câu trả lời ai cũng thấy là không làm được.

Trang **Dân Làm Báo** thì tuyên bố sẽ “tiếp tục chiến đấu”, không ai không thể lực nào có thể ngăn cản. Trang **Quan Làm Báo** cũng có bài đáp trả, và một trang blog khác, chẳng biết có phải “chị em một nhà” gì với Quan Làm Báo không, vì rất giống nhau, đã kịp ra đời với cái tên còn kinh khủng hơn... **Vua Làm Báo**. Đó là chưa kể vô số các

một khi họ thuộc loại hoàn toàn không quan tâm đến chính trị, “mũ ni che tai” để mà sống cho yên, hoặc còn đang mãi vật lộn quay cuồng với cơm áo gạo tiền hàng ngày, sức lực đâu thì giờ đâu mà nghĩ đến chuyện gì khác, thì họ cũng có quan tâm gì đến những bài viết ấy của báo “lê phải”. Còn nếu họ đã quan tâm, đã thường xuyên đọc và so sánh hai hệ thống báo chí của nhà nước và báo chí bên ngoài, thì họ sẽ nhận ra ngay thể nào mới là thông tin một chiều, không khách quan, bung bít sự thật hoặc chỉ nói một phần/một nửa sự thật, thể nào là bôi nhọ, thậm chí phản động...

Nhìn lại những xã hội độc tài do đảng Cộng sản lãnh đạo còn sót lại trên thế giới, nguyên tắc của họ từ xưa đến nay vẫn là bung bít, kiểm duyệt, định hướng thông tin, tuyên truyền, bất chấp sự thật, cũng như tuyệt đối không công khai minh bạch bất cứ cái gì xét thấy không có lợi cho đảng, cho chế độ. Một khi người dân không được cung cấp thông tin một cách đầy đủ, khách quan, minh bạch rõ ràng thì tất nhiên họ bị dối thông tin, khao khát thông tin.

Trong tình hình đó thì báo chí quốc tế và các trang báo, blog độc lập ngoài luồng đã trở thành nguồn cung cấp bổ sung. Và nếu vẫn có những thông tin không thể tiếp cận được thì đó là chỗ cho những tin đồn, các loại thông tin via hè, bước vào một số trang blog, diễn đàn. Nghĩ cho cùng điều này chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Nhìn sang nước láng giềng to mạnh như TQ cũng chẳng khác gì. Như hồi xảy ra vụ Bạc Hy Lai-Vương Lập Quân-bà Cốc Khai Lai, những thông tin bị rò rỉ hé lộ ra một mảng tối hậu trường chính trị TQ với tất cả những gì kinh khủng nhất: Quyền lực ngất trời đi kèm với đời sống xa hoa và những tội ác kinh hoàng, không chỉ là một chuyện giết người bịt miệng như vụ Neil Heywood, mà phía sau đó là những chuyện động trời hơn, phạm vào tội ác chống nhân loại như giết hại và buôn bán nội tạng hàng trăm ngàn học viên Pháp Luân Công, nạn đầu đá thanh trừng sát hại lẫn nhau

ÂM - ĐẸP, CÓ ĐƯỢC KHÔNG?

Song Chi 17-09-2012

Chỉ trong vòng mấy ngày sau khi văn phòng chính phủ nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa VN có công văn số 7169/VPCP-NC “thông báo ý kiến của Thủ tướng Chính phủ Nguyễn Tấn Dũng chỉ đạo các cơ quan chức năng điều tra, xử lý việc đăng tải thông tin có nội dung chống Đảng và Nhà nước”, trong đó nêu đích danh các trang thông tin điện tử Dân Làm Báo, Quan Làm Báo, Biển Đông... Dư luận trong và ngoài nước đã cho thấy cái quyết định trừng phạt, nghiêm cấm của ông Thủ tướng hay nói nôm na là bịt miệng, bịt mắt dân ấy cao hay thấp tầm, có thực hiện được hay không.

Với dư luận quốc tế, điều đáng nói là ông Thủ tướng VN chỉ đạo ra cái văn bản này đúng ngay lúc Hạ viện Hoa Kỳ vừa thông qua Dự luật Nhân quyền VN vào chiều tối Thứ Ba 11-9-2012 tại thủ đô Washington, một dự luật mà sau đó phía VN cực lực phản đối cho rằng sai trái, thiếu khách quan. Nhưng bằng cái văn bản 7169, chính VN, mà cụ thể là ông Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đã tự và vào miệng mình! Với các trang mạng bị nêu đích danh, hành động này vô hình trung lại là PR ngược và hệ quả là số người tìm vào đọc các trang này tăng lên đáng kể.

Nhưng liệu có đẹp được các trang mạng bị nêu tên này cũng như đẹp được hàng trăm, hàng ngàn

trang blog cá nhân hoặc của một nhóm người, công khai danh tính hay không công khai, ở trong hay ngoài nước, với những thông tin, bài vở, nhận định... có tính chất đối lập, phản biện hoặc chống phá (theo quan điểm của nhà nước VN) về tình hình chính trị xã hội VN.

Chính sách đối phó của nhà nước VN từ trước đến nay cũng như những nhà nước độc tài khác là chặn tường lửa, đánh phá, đánh sập... các trang báo, blog mà họ không muốn cho người dân đọc. Không ăn thua gì! Dân vẫn biết cách “trèo tường lửa” để vào đọc. Trang blog này bị phá thì trang khác ra đời.

Thời buổi này đâu còn như thời miền Bắc trước năm 1975, người dân chỉ được đọc báo đảng, nghe đài nhà nước, không những tự đọc, nghe ở nhà mà còn được nghe qua loa phường, xã oang oang hàng ngày, được cơ quan, tổ dân phố... tổ chức những buổi đọc báo tập thể thường xuyên để thẩm nhuần tư tưởng. Thời đó ai muốn nghe đài BBC, đài VOA là phải lén lút khổ sở mà cũng chẳng mấy ai dám, nếu nhà nước mà biết được thì tù một gông!

Còn đánh phá bằng cách lệnh cho báo chí “lê phải” tập trung viết bài bôi nhọ báo chí “lê trái”, như mấy hôm nay một số tờ đã và đang làm, theo chỉ đạo của Thủ tướng, thì cũng chẳng ăn thua gì. Người dân, nếu

trong nội bộ đảng Cộng sản TQ...

Thế giới bàng hoàng. Người dân TQ kinh hoàng. Nhưng đó chỉ mới là phần nổi của tảng băng. Người ta cho rằng một ngày nào đó khi đảng Cộng sản TQ bị sụp đổ, lịch sử được viết lại, sẽ có biết bao nhiêu sự kiện kinh khủng đi kèm với những tội ác man rợ chống lại dân tộc TQ nói riêng và nhân loại nói chung, được phanh phui dưới ánh sáng mặt trời.

Sự thiếu vắng thông tin ở đất nước đông dân nhất thế giới này khiến người dân thường xuyên phải suy diễn, đồn đoán chuyện này chuyện kia. Khi bà Cốc Khai Lai ra tòa, ngay lập tức có những luồng thông tin lan truyền trên mạng và báo chí bên ngoài về "Cốc Khai Lai giả" và người xuất hiện trước tòa là người đóng thế, có cả tên tuổi, nhân thân người này. Những thông tin như vậy khiến nhà nước TQ lúng túng, tức giận và phải vất vả ngăn chặn, chống đỡ. Rồi đến chuyện ông Tập Cận Bình vắng mặt suốt hai tuần lễ vừa rồi, bỏ qua mấy cuộc họp quan trọng, khiến tin đồn lại rộ lên. Trong khi đó thì phía nhà nước TQ lại không có một sự đính chính rõ ràng nào cho đến khi ông Tập Cận Bình xuất hiện trở lại.

VN cũng thế. Trước kia khi internet chưa ra đời thì mọi chuyện còn trong vòng kiểm soát của đảng. Nay thì tình thế càng lúc càng khó. Từ lâu cả guồng máy báo chí nhà nước, bao gồm hơn 700 tờ báo giấy, hàng chục tờ báo điện tử, hàng chục đài phát thanh truyền hình từ trung ương đến địa phương, trước tất cả những vấn đề, lĩnh vực bị xếp là "nhạy cảm" về mặt chính trị, đã buộc phải "bỏ trống" trận địa truyền thông cho "các lực lượng thù địch tha hồ tung hoành".

Ngăn chặn, đánh sập, bôi nhọ, rồi cầm đoán báo chí "lề trái" cũng không xong; thật ra cách đơn giản nhất là công khai, minh bạch thông tin, cạnh tranh lành mạnh giữa hai hệ thống báo chí trong luồng-ngoài luồng. Một khi thông tin được nhà nước cung cấp minh bạch đầy đủ, công khai cộng với cả hệ thống báo chí nhiều về số lượng, đông về quân số, thừa thãi về điều kiện cơ sở vật

chất, phương tiện kỹ thuật lẫn ưu thế lấy tin tại chỗ kia dần dần sẽ thắng báo chí "lề trái" thôi. Những tin đồn cũng không có cơ sở tồn tại nữa.

Lúc đó, ông Thủ tướng có thể rảnh rang đầu óc mà lo những chuyện lớn, ví dụ như chống tham nhũng hay bảo vệ chủ quyền lãnh thổ quốc gia, đầu phải nhọc công đi chỉ đạo cả đến chuyện đánh phá mấy trang báo điện tử để thế giới họ cười cho. Công an, an ninh thay vì phải ngày đêm đi điều tra ai đọc ai viết báo "lề trái", lực lượng nào đứng phía sau, làm thế nào dựng tường lửa hoặc đánh sập trang blog này, bắt giữ blogger kia, thì toàn tâm toàn ý mà lo giữ gìn sự yên bình cho người dân trong một xã hội mà tội ác ngày càng nhiều. Bọn bành trướng nước "lạ" thì đang xâm lược nước ta từ kinh tế đến lãnh thổ lãnh hải, hãy ngăn chặn hàng lậu

hàng chất lượng xấu đang tuồn vào VN hay đuổi những cái tàu "lạ" đang xâm phạm lãnh hải VN, đánh bắt cá trên vùng biển của VN còn có ích hơn, chẳng hạn....

Nhưng công khai và minh bạch thông tin lại là điều mà đảng và nhà nước Cộng sản VN không bao giờ dám làm và không thể làm được. Công khai ra thì bộ máy chính quyền từ trên xuống dưới toàn những gương mặt bất tài bán nước hại dân, có cuộc sống xa hoa, tham nhũng cực độ, trong lĩnh vực kinh tế thì toàn những vụ tham nhũng, sai lầm, sai phạm... đến hàng ngàn tỷ đôla Mỹ chưa được khai đến tận gốc rễ vấn đề, trong lĩnh vực chính trị-ngoại giao thì những hiệp ước hiệp định đi kèm với TQ gây thiệt hại thời mất đất mất biển cho Việt Nam v.v... và v.v... Có mà chết à?

Nên nhà nước ta cứ lúng túng như gà mắc tóc vậy. ●●●●●●

BẢN LÊN TIẾNG CHUNG **về trường hợp nhà báo Hoàng Khương** **.....Các bloggers và Nhà báo Tự do 17-09-2012.....**

Trong bối cảnh tham nhũng là quốc nạn, tình trạng lợi dụng chức quyền để tham ô bòn rút túi tiền của người dân ngày càng phổ biến, mục tiêu của nhà báo Hoàng Khương là chính đáng, là tích cực góp phần vào nỗ lực chung của cả nước nhằm làm trong sạch guồng máy điều hành quốc gia.

Trong môi trường hoạt động vô cùng khó khăn và hiểm nghèo của làng báo Việt Nam, trước những đe dọa vô hình lẫn hữu hình mà mỗi phóng viên luôn phải đối diện hàng ngày, hành động tác nghiệp của nhà báo Hoàng Khương là hành động can đảm, xứng đáng với đạo đức, danh dự và lương tâm của một nhà báo chân chính.

Các phóng sự của Hoàng Khương, cụ thể là "Đồng tiền xóa sạch hồ sơ", "Cảnh sát giao thông giải cứu xe đua trái phép", "Nhức nhối nạn mãi lộ, ghê hơn cướp cạn"... không những góp phần soi sáng những góc tối tiêu cực của những người đang nắm trong tay trách nhiệm duy trì, gìn giữ kỷ cương pháp luật mà còn là bằng chứng hùng hồn nhất về động cơ việc làm chính đáng của nhà báo Hoàng Khương.

Dựa vào mục tiêu và việc làm, đối chiếu với những tiêu chuẩn về giá trị đạo đức, nền tảng công bằng, minh bạch của một nền pháp lý đúng đắn và những kết quả đóng góp tích cực cho đất nước của nhà báo Hoàng Khương, chúng tôi, những Bloggers và Nhà báo tự do tin tưởng và khẳng định rằng:

- Hoàng Khương là một nhà báo có lương tâm nghề nghiệp, có trách nhiệm và đặt lợi ích chung của xã hội lên trên hết.

- Hoàng Khương là một công dân Việt Nam có trách nhiệm, đã can đảm dấn thân góp phần tích cực nhằm lành mạnh hóa xã hội để phát triển đất nước.

Do đó,

- Trong một phiên tòa mà cơ quan chủ quản nơi Hoàng Khương đang làm việc không được phép tham gia tranh tụng để chứng minh hành động

CUỘC CHIẾN GIỮA THIỆN VÀ ÁC

.....*Ngô Nhân Dụng* 21-09-2012.....

tác nghiệp của nhà báo Hoàng Khương hoàn toàn không có dấu hiệu vi phạm hình sự bởi bản chất hành động ấy đã góp phần làm giảm bớt mối nguy cơ do tệ nạn tham nhũng trong xã hội thì không thể kết án nhà báo Hoàng Khương. Vì vậy, bản án sơ thẩm 4 năm tù dành cho anh là một bản án bất công.

- Đây không những chỉ là bản án bất công đối với nhà báo Hoàng Khương mà còn là một bản án treo đối với những nhà báo có lương tâm, tích cực chống tham nhũng. Nó chính là sợi dây thòng lọng treo lơ lửng trên đầu giới báo chí Việt Nam.

- Bản án này hoàn toàn đi ngược lại tinh thần của mọi tuyên bố từ Đảng và Nhà nước trong việc chống sai trái, lạm quyền, lạm chức; phân bội những khát vọng và nỗ lực của nhân dân trong sứ mệnh bài trừ tham nhũng, tham ô, hối lộ, cửa quyền đã và đang phá nát xã hội Việt Nam.

Cho dù nhà báo Hoàng Khương bị cầm tù bởi bản án bất công thì hành trình anh đi vẫn sẽ được tiếp nối bởi bước chân của chúng tôi và sự đồng tình của nhân dân. Người ta có thể giam cầm anh nhưng không thể bắt hết sứ mệnh của anh vốn là sứ mệnh chung của bao nhiêu người.

Việc làm có ý nghĩa nhất, thực tế nhất, có lợi cho đất nước thân yêu là chúng ta sẽ luôn đứng bên anh, đứng cùng chiến tuyến của anh, và tiếp tục dẫn thân vào cuộc chiến giữa thiện và ác này.

Những người ký tên:

77 chữ ký cập nhật đến ngày 25-09 theo blog Mai Xuân Dũng.

**Đấu tranh hoà
bình, bất bạo động.
Vạch trần mặt thật
Hò Chí Minh.
Giải thể chế độ
Cộng sản độc tài.**

Các bloggers và nhà báo tự do ở VN mới gửi đi một “Bản lên tiếng chung” về trường hợp nhà báo Hoàng Khương bị xử 4 năm tù, đang chờ ngày ra tòa phúc thẩm. Trong bản lên tiếng này, các nhà báo kêu gọi “Chúng ta sẽ luôn đứng bên anh, đứng cùng chiến tuyến của anh, và tiếp tục dẫn thân vào cuộc chiến giữa thiện và ác này”

Theo nội dung bản lên tiếng thì chúng ta hiểu “Cuộc chiến giữa thiện và ác” ở đây là giữa guồng máy tham nhũng và nạn nhân là người dân Việt. Câu chuyện bắt đầu từ những bài báo của Hoàng Khương, tên thật là Nguyễn Văn Khương, tố giác nạn tham nhũng của cảnh sát quận Bình Thạnh, đăng trên báo Tuổi Trẻ vào Tháng 07-2011. Trong bài báo kể một vụ ăn hối lộ cụ thể, Hoàng Khương đã chụp được cả hình Thượng úy Công an Huỳnh Minh Đức đang đếm tiền, mười triệu đồng Việt Nam, với bộ mặt rất thân nhiên như đang nhận tiền công sửa xe hay bán dầu cháo quẩy vậy.

Các chi tiết kể ra trong bài báo của Hoàng Khương sống động như ký giả có mặt tại chỗ: “Ông Hoàng hỏi đưa trước 10 ‘chai’ (triệu) được không, ông Huỳnh Minh Đức nhanh nhẩu bảo ‘được.’ Ông Hoàng đếm tiền đặt trên bàn, ông Đức xếp lại ngay ngắn rồi đút túi và nói, ‘Chủ Nhật đưa giấy tờ xe, khoảng Thứ Năm, Thứ Sáu lấy xe, khỏi ra phường kiểm điểm.’ Ông Hoàng nói Hòa (người lái chiếc xe bị bắt) không có giấy phép lái xe. Ông Đức du di ‘không có thì thôi.’ Thấy ông Hoàng chưa thật sự yên tâm, ông Đức hứa chắc nịch: ‘Vụ này đã thành công 99%!’”

Bài tường thuật lại kèm theo hình ảnh ông Đức đếm tiền; đúng là một bài báo tuyệt vời! Nhưng làm sao nhà báo lại nghe được đủ các lời đối thoại và chụp được những bức hình như vậy? Theo tố cáo của công an thì chính Hoàng Khương là người đã mai mối để đưa tiền hối lộ.

Thế là, vào cuối năm 2011 bên công an lấy gậy ông đập lưng ông, đưa Hoàng Khương ra tòa về tội hối lộ cảnh sát. Họ còn yêu cầu báo Tuổi Trẻ đuổi Hoàng Khương; và tờ báo này đã ngoan ngoãn làm theo, “đình chỉ công tác” nhà báo từ tháng 12 năm ngoái. Mặc dù lúc đó Hoàng Khương chưa hề ra tòa, chưa hề bị kết án! Sự kiện này chứng tỏ ở trong nước Việt ta thì lệnh của cảnh sát công an còn được thi hành nhanh hơn cả bản án của ngành tư pháp! Đầu Tháng 09-2012, Hoàng Khương bị án 4 năm tù về tội hối lộ cảnh sát! Huỳnh Minh Đức cũng được lãnh 5 năm tù về tội ăn hối lộ.

Luật lệ nước nào thì cũng coi cả việc hối lộ lẫn nhận hối lộ đều có tội. Nếu guồng máy pháp luật ở nước ta làm việc hữu hiệu thì chắc hơn một nửa nhân dân trong nước đã bị bỏ tù! Vì chẳng mấy ai là không từng hối lộ, từ trẻ em lên chín tới các cụ già 90! Một nửa còn lại (cứ cho là 47% còn lại) không phạm tội hối lộ chỉ vì họ không đáng để các quan công an chiếu cố! Quý vị công an ở nước ta có quyền tuyên bố là họ không bao giờ tham nhũng đối với 47% quần chúng nhân dân, vì đám nhân dân này chẳng có đồng xu nào đáng cho các quan bỏ công đi sách nhiễu cả! Trong hàng ngũ nhân dân có thể 47% không bao giờ phạm tội hối lộ; còn trong hàng ngũ cảnh sát công an thì tỷ số người không bao giờ ăn hối lộ là bao nhiêu? Nếu mở một cuộc trưng cầu ý kiến đồng bào Việt Nam ta thì chắc cả nước sẽ nói tỷ lệ đó là “zero phần trăm!” Tức là 100% các chiến sĩ công an đều chăm mút cả. Nếu không được chăm mút thì ai đại đeo cái mặt mo cho vợ con xấu hổ làm cái gì?

Điều tức cười là nếu phóng viên Hoàng Khương thực sự có ý đưa tiền hối lộ cho cảnh sát để chạy chọt cho người quen thì chắc anh không đại gì lại chụp ảnh rồi đem in lên báo! Không lẽ một người tốt nghiệp đại học Đà Lạt lại đại đột “Lay ông

tui ở bụi này” như vậy? (Xin thành khẩn khai báo: ký giả này cũng tốt nghiệp đại học Đà Lạt trước năm 1975; nhưng nhận xét vừa rồi hoàn toàn dựa trên suy luận công bằng).

Cuối cùng, một người tôi dạ đến đầu cũng thấy việc gán cho nhà báo Hoàng Khương cái tội đưa tiền hối lộ công an là một bản án “bắt voi bỏ rọ.” Chỉ vì nhà báo này dám đụng tới cảnh sát, công an. Và vì nền công lý ở nước ta thì con voi to đến đâu cũng bỏ vô trong rọ được hết!

Cho nên, bản lên tiếng của các nhà báo tự do ở Việt Nam đã “lên án” chính bản án kết tội Hoàng Khương; gọi là một bản án bất công. Hơn nữa, nó “hoàn toàn phản bội những khát vọng và nỗ lực của nhân dân trong sứ mệnh bài trừ tham nhũng, tham ô, hối lộ, cửa quyền đã và đang phá nát xã hội Việt Nam.” Đúng là một “cuộc chiến giữa thiện và ác.” Khát vọng của nhân dân là thiện. Bọn chúng nó là ác.

Nhưng cuộc chiến giữa thiện và ác không phải chỉ là giữa “nhân dân phải đi hối lộ” và “các quan đòi hối lộ.” Hiện tượng “đang phá nát xã hội Việt Nam” cũng không phải chỉ là do “bọn tham nhũng, tham ô, hối lộ, cửa quyền” gây ra.

Cuộc chiến giữa Thiện và Ác ở nước ta, tai họa đang phá nát dân tộc chúng ta, còn sâu xa và nặng nề hơn nhiều.

Khi đọc Bản lên tiếng của các nhà báo tự do trong nước, điều đáng chú ý nhất là không thấy nói những ý kiến nêu trong bản lên tiếng này nhắm gửi tới “thẩm quyền” nào để minh oan cho nhà báo Hoàng Khương. Các nhà báo tự do chỉ yêu cầu đồng bào cùng ký tên vào Bản lên tiếng, nhưng không nói họ sẽ làm gì để cho Hoàng Khương được xóa án, được tự do!

Đây là một cảnh “nói giữa trời.” Không nói với một ai cụ thể. Cảnh này chỉ thấy ở nước Việt Nam ta. Lý do giản dị là các nhà báo tự do không biết mình phải nói với ai cả! Ngoảnh đi ngoảnh lại, chẳng biết kêu ai để giải oan cho một bạn đồng nghiệp; thôi đành cứ “kêu lên giữa chợ” ai nghe thì nghe vậy!

Muốn một người lên tòa phúc

thẩm được tha bổng, thì nơi duy nhất để kêu oan là tòa án. Phải đi tìm luật sư ra biện hộ mạnh mẽ giữa tòa. Đó là phương cách bình thường. Nếu tôn trọng cán cân công lý thì người ta cũng không thể dùng dư luận đông người làm áp lực với tòa án. Công việc ở tòa án phải để cho các luật gia, bên công tố cũng như bên biện hộ, tranh biện với nhau; rồi để yên cho quan tòa quyết định, dựa trên pháp luật. Đó là cách hành xử bình thường trong một xã hội văn minh, tôn trọng luật pháp.

Các nhà báo tự do không muốn làm một hành vi kém văn minh, tất nhiên không muốn mọi người thấy mình đang tạo áp lực với công lý! Như vậy thì chúng ta đi xin đồng bào ký tên ủng hộ để làm gì?

Chúng ta vẫn cứ phải làm, bởi vì biết tất cả hệ thống tòa án hiện nay không dính dấp gì đến công lý cả. Tòa án chỉ là một dụng cụ nằm trong tay ba anh chị “chuyên chính vô sản”, điều này đã được xác nhận công khai từ hơn nửa thế kỷ nay rồi. Nói chuyện với tòa án thà rằng vạch đầu gối ra mà thủ thi với nó còn hơn!

Đó mới là cái tai họa lớn nhất đã phá nát nước ta trong hơn nửa thế kỷ nay. Cái ác lớn nhất, cuộc chiến đấu chống cái ác quan trọng nhất, là ở đó. Cuộc chiến giữa Thiện và Ác không phải chỉ là chống bọn tham ô, cửa quyền, chống các anh chị em công an cảnh sát nhạt nhẽo chỗ này chút, chỗ kia chút! Đó chưa phải là cái ác lớn nhất. Phải kêu lên giữa chợ, để tất cả mọi người thức dậy, nhìn thấy cái ác lớn nhất, và tìm cách thay đổi.

Chúng ta hoàn toàn đồng ý với các nhà báo tự do trong nước, nói rằng việc kết tội Hoàng Khương hoàn toàn sai. Nhưng cũng phải nói thêm, hành động của anh khi đem tiền hối lộ đưa cho một người công an, nếu như trong phiên tòa anh nhận đã làm việc đó, cũng sai nốt. Ở một nước văn minh, ngay cảnh sát cũng không được “gài bẫy” người ta phạm tội để bắt quả tang. Trừ khi có lệnh của tòa án cho phép; vì có những lý do chính đáng và không thể tránh được. Một phóng viên có thể tìm cách chứng

kiến và thu thập tài liệu kẻ gian đang phạm tội, nhưng không thể tham dự vào tội ác, dù dưới hình thức là nạn nhân hay là tông phạm!

Tại sao nhà báo Hoàng Khương không quan tâm đến quy tắc nghề nghiệp thông thường này? Tại sao những bloggers và nhà báo tự do lên tiếng bênh vực anh cũng không nhắc tới lầm lẫn của anh khi đóng vai chạy chốt, hối lộ để lấy tài liệu viết báo?

Đặt câu hỏi như thế nhưng ai cũng biết tại sao rồi. Vì mọi người phải sống quá lâu trong một xã hội không thấy những người cầm quyền tôn trọng các quy tắc đạo lý bình thường. Thượng bất chính hạ tắc loạn. Khi một nhóm người chuyên dùng bạo lực và dối trá để lừa gạt dân, đàn áp dân, thì đạo lý cả xã hội sẽ mất hết. Công an ăn hối lộ. Thầy giáo ăn hối lộ. Thầy thuốc ăn hối lộ. Nhà báo ăn hối lộ. Xã hội đã mất kim chỉ nam đạo đức.

Cho nên khi một nhà báo có nhiệt tâm, muốn vạch mặt một anh chuyên ăn hối lộ để viết báo thì cứ như cho anh ta nhận hối lộ, thế nào cũng bắt được quả tang! Gọi việc này là “gài bẫy” thì đành chịu tội gài bẫy! Nhưng thực ra con mồi không mắc bẫy! Chính nó sẵn sàng chui vào bẫy. Vì thói quen ăn vụng xưa nay vẫn thế, có ai dám vạch mặt chỉ tên đâu! Bất lỗi một nhà báo gài bẫy, thì phải vạch tội toàn thể cái bọn từng gài bẫy cả dân tộc đi theo chúng; dẫn cả nước cùng tiến vào một con đường cụt, một con đường nghèo, con đường dốt, từ nửa thế kỷ nay. Khi cái ác trọng nhất là chiến đấu với cái đảng Siêu Gài Bẫy đang phá nát cả nền đạo lý của dân tộc.

Còn ai mơ hồ gì về nhà nước Cộng sản Việt Nam nữa hay không?

Song Chi 25-09-2012

Dù biết rằng không có chút hy vọng gì vào sự hồi tỉnh, biết e sợ dư luận mạnh mẽ từ trong và ngoài nước của nhà cầm quyền trước phiên tòa xử 3 người công dân yêu nước Nguyễn Văn Hải (blogger Điều Cày), Phan Thanh Hải (blogger Anh Ba SG), Tạ Phong Tần (blogger Công lý và Sự Thật), nhưng thú thật, bản án quá nặng nề mà nhà cầm quyền dành cho họ vẫn làm tôi bàng hoàng, phẫn nộ.

Và tôi biết chắc rằng rất nhiều người VN và người nước ngoài khác, khi được nghe về bản án này, cũng sẽ bàng hoàng phẫn nộ như tôi. Kể cả những người không hề biết Nguyễn Văn Hải, Phan Thanh Hải, Tạ Phong Tần là ai.

Kể cả những người luôn cố gắng để “không quan tâm, không dính dáng đến chính trị”. Kể cả những người lâu nay vẫn còn cố bào chữa, bênh vực cho chế độ, cho cái nhà nước này.

Với việc kết án tổng cộng 26 năm tù cộng với nhiều năm quản thúc sau khi ra tù dành cho ba con người chỉ vì họ đã thực thi quyền tự do ngôn luận đã được ghi trong Hiến pháp Việt Nam cũng như được chính nhà nước Việt Nam ký kết với quốc tế, nhà nước VN một lần nữa đã phơi bày tất cả bản chất độc tài ngu muội và man rợ của họ.

Và hơn thế nữa, phiên tòa ngày 24 tháng 09 này đã là một câu trả lời rõ ràng nhất cho nhân dân VN và mọi tổ chức nhân quyền quốc tế, mọi quốc gia khác trên thế giới rằng **nhà cầm quyền VN không và không hề có ý định thay đổi, cải cách về chính trị.**

Không những thế, họ đã từng, đang từng và sẽ luôn luôn bất chấp dư luận trong và ngoài nước, bất chấp mọi ảnh hưởng xấu đi về ngoại giao, kinh tế hay chính trị có thể xảy ra cho họ. Bất chấp lòng căm phẫn ngày càng tích tụ, dâng cao trong lòng nhân dân và hình ảnh ngày càng tệ hại trước cái nhìn của quốc tế.

Họ chỉ quan tâm duy nhất một điều: làm sao dập tắt mọi lời chỉ trích, mọi biểu hiện chống đối dù ôn hòa, làm sao trừng phạt nặng nề mọi hành vi kháng cự dù nhỏ nhất có thể, để mọi người hoảng sợ và lùi bước. Và như thế, họ nghĩ rằng họ sẽ tiếp tục kéo dài sự tồn tại của chế độ bằng vào bạo lực và sự sợ hãi.

Liệu những kẻ đang quyết định số phận những người yêu nước hôm nay, và tập đoàn lãnh đạo cao nhất của nhà nước Cộng sản VN, có thực sự tin rằng chế độ của họ sẽ tồn tại 12 năm nữa khi kết án blogger Điều Cày, hay 16 năm khi kết án Trần Huỳnh Duy Thức?

Và khi chế độ sụp đổ, họ sẽ chạy đi đâu, trốn ở đâu để thoát khỏi sự truy lùng của nhân dân về những tội ác suốt mấy chục năm cầm quyền của đảng CSVN, trong đó nặng nhất là tội bán nước, bao gồm cả dâng hiến đất đai, biển đảo cho kẻ thù và kết án những người yêu nước?

Họ có nghĩ tới những điều đó không? Tôi cho rằng không!

Riêng với phiên tòa xử thật nặng 3 blogger này, thêm một lý do nữa khiến những người lãnh đạo đảng và nhà nước Cộng sản không chùn tay, đó là làm vui lòng Trung Nam Hải, là món quà chứng tỏ sự trung thành, quy phục với Trung Nam Hải. Bởi cả 3 blogger đều là những người thể hiện mạnh mẽ lòng yêu nước, ý thức cảnh báo trước họa xâm lăng từ phương Bắc, bằng cả những bài viết và hành động xuống đường biểu tình chống Trung Quốc xâm lược Trường Sa Hoàng Sa.

Một lần nữa, họ đã khẳng định với 90 triệu người dân VN và quốc tế rằng **đảng và nhà nước Cộng sản VN đã chọn lựa dứt khoát thả mất nước còn hơn mất đảng, đứng về phía Trung Quốc trên bàn cờ chính trị thế giới.** Câu trả lời không còn gì rõ ràng hơn nữa.

Tất cả những ai đã từng hy vọng vào nhà cầm quyền Việt Nam - không phải vào lương tâm của họ, bởi họ làm gì có lương tâm- nhưng

vào sự thức thời, tầm nhìn xa vào tương lai chính trị của thế giới để từ đó có sự chọn lựa đúng đắn cho đất nước, cũng là biết nghĩ tới đường hạ cánh an toàn cho bản thân và gia đình, tránh được sự nổi giận, trả thù của nhân dân khi chế độ sụp đổ... Tất cả những ai vẫn còn mong manh có chút hy vọng nào như thế, thì đây, thêm một gáo nước lạnh dội thẳng vào ngọn lửa hy vọng leo lét đó từ phía nhà cầm quyền: bản án phi nhân dành cho ba blogger hôm nay.

Như họ đã từng tàn ác, phi nhân với đất nước này, dân tộc này hàng triệu triệu lần.

Và họ sẽ còn làm như thế nữa. Cho đến khi người Việt thức tỉnh và đứng dậy.

Nhưng sẽ mất bao nhiêu người phải vào tù oan uổng nữa? Bao nhiêu người nữa phải trả giá cho cuộc sống âm ỉ bằng những năm tù dài đằng đằng chỉ vì muốn nói lên sự thật, muốn một sự thay đổi tốt đẹp hơn cho đất nước?

Cũng như bao nhiêu người nông dân nữa mất đất uất ức kêu trời, bao nhiêu người công nhân tiếp tục kiệt sức trong những điều kiện lao động khắc nghiệt và đồng lương chết đói? Bao nhiêu người vô tội phải chết oan dưới tay bọn công an lộng quyền, những người khác phải đem thân đi làm thuê làm mướn ở nước ngoài -thực chất là nô lệ thời đại mới- và không ít người chỉ trở về bằng chút tro tàn còn lại như những người công nhân bị chết cháy trong nhà máy ở Nga vừa qua? Những người con gái trẻ trung phải tiếp tục bỏ xứ đi lấy chồng xa mong tìm một lối thoát cho mình và cũng có những người chết thảm ở xứ lạ v.v... và v.v... Bao nhiêu và bao nhiêu mạng người nữa, cho một dân tộc chỉ riêng trong thế kỷ XX và XXI đã phải mất đi hàng triệu sinh mạng cho những cuộc chiến tranh vô nghĩa và những sai lầm của nhà cầm quyền?

Vâng, phải bao nhiêu sự hy sinh nữa thì người Việt mới thức tỉnh? Nhưng liệu lúc đó có còn một nước VN cho chúng ta giành lại và bắt đầu lại từ đầu hay đã quá trễ?

Song Chi - Theo RFA Blog

Khi Súng đạn kết hợp với sợ hãi và ngu xuẩnLê Diễn Đức 25-09-2012.....

Ngay sau khi phiên toà ngày 24-9 kết án hết sức nặng nề ba nhà báo tự do Nguyễn Văn Hải: 12 năm tù, 3 năm quản chế; Tạ Phong Tần: 10 năm tù, 5 năm quản chế; Phan Thanh Hải: 4 năm tù, 3 năm quản chế, trong sự thất vọng đến bàng hoàng và phẫn nộ của dư luận, nhà văn, đạo diễn Thuỳ Linh (hiện sống ở Hà Nội), trong bài “Sự trả tù mất trí”, viết: “*Bản án tự kết án cho chế độ được tạo ra từ những nghịch lý: Áo tưởng, Bất tin, Bất tín, Căm hận, Chán ghét... Và người xưa đã đúc kết: “Bạo phát, bạo tàn”. Nếu chính phủ tiếp tục phát hành những “trái phiếu độc đoán, chuyên chế” thì họ sẽ gặt về dự án Sụp đổ như đã từng trước đây với những Vinashin, Vinalines... Bởi nhân dân không còn gì để thể chấp, không còn gì để họ có thể cướp bóc, đàn áp ngoài sự oán thán, căm hận – những cái mà chính quyền không hề muốn nhận về”.*

Richard Kapuscinski, nhà báo Ba Lan nổi tiếng, đoạt nhiều giải thưởng báo chí của các nước, được xem là “hoàng đế phóng sự”, từ trải nghiệm thời Cộng sản của Ba Lan đã đưa ra nhận định: “*Không có sự tột tệ nào hơn bằng kết hợp sử dụng súng đạn với sự ngu dốt và sợ hãi. Nó sẽ nảy ra tất cả những gì tệ hại nhất mà bạn có thể nhìn thấy”.*

Còn Oscar Wilde, hiệp sĩ, nhà văn nổi tiếng của Ireland (1854-1900) nói rằng “*không ai gây tội ác mà không cùng lúc thực hiện sự ngu dốt”.*

Những đúc kết trên đây rất chính xác cho phiên toà ngày 24-9 của nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam (CSVN). Họ có đầy đủ cả ba thứ: súng đạn, ngu dốt và sợ hãi.

Trong bài viết “*Những dự đoán về phiên toà xét xử các Bloggers Điều Cày, Anh Ba Sài Gòn và chị Tạ Phong Tần*”, nhắc lại lời của giáo sư Ngô Bảo Châu khi nói về “*phiên toà ô nhục*” xét xử tiến sĩ Cù Huy Hà Vũ trong năm 2011 rằng “*không thể lấy sự căm thù và sợ hãi làm phương pháp bảo vệ chế độ*”,

tôi đã ý thức trước rằng nó sẽ tái diễn. Nhưng tôi đâu ngờ nó được thực thi không những bằng sự căm thù, sợ hãi, mà cả sự ngu dốt ngoài sức tưởng tượng trong bối cảnh dư luận xã hội và quốc tế quan tâm rộng lớn chưa từng thấy trước đó đối với những phiên toà chính trị tương tự.

Thiết nghĩ một bộ máy khổng lồ đào tạo công chức chuyên ngành pháp lý, cung cấp kiến thức lý luận và trau dồi tư tưởng từ các trường đại học luật, chính trị, được hỗ trợ thêm bởi ban tuyên giáo, ban văn hoá tư tưởng... và thời gian giam hãm dài và trì hoãn mấy lần để toan tính, nhà cầm quyền CSVN lẽ ra có thể đề ra được một ban bê/hội đồng xét xử đủ khả năng thực hiện một tiến trình tố tụng nghiêm túc, trong một “*phiên toà xét xử công khai*”.

Thậm chí nếu thiếu tự tin, tự thấy mình kém cỏi, không đủ khả năng đối diện, tranh tụng, thì vẫn có thể để phiên toà diễn ra bình thường với những tiêu chuẩn văn minh tối thiểu. Quyền lực tuyệt đối nằm trong tay, nhà cầm quyền CSVN vẫn hoàn toàn có thể đạo diễn và đưa ra những bản án nặng nhất theo ý muốn, mà chẳng ai có thể làm gì được. Đúng không?

Không! Họ không dám! Bởi vì đơn giản là họ quá dốt nát và hèn nhát. Những “*súc thịt thất cà vạt*” (chữ của nhà văn Dương Thu Hương) với bộ não và ruột già có cùng chức năng giống nhau. Ngoài ra, lương tâm của họ bao trùm sự sợ hãi. Họ sợ sự thật! Sợ bị phanh phui những điều xấu xa, bất lương và những mưu toan hèn hạ bán rẻ lợi ích và chủ quyền của Tổ quốc cho bành trướng Bắc Kinh, trước con mắt của dư luận.

Vì thế, ở vòng ngoài, từ rất xa khu vực của toà án, trước và trong khi phiên toà diễn ra, công an chìm nổi dày đặc đã thẳng tay trấn áp, đánh đập tàn nhẫn và bắt giữ những người có nguyện vọng đến toà theo dõi phiên xử “*công khai*”. Thậm chí thân nhân của anh Điều Cày, chị

Dương Thị Tân và con trai, những người có đủ quyền lợi và nghĩa vụ tham gia phiên toà, đã bị bắt, bị hành hung và Vũ Văn Hiến, trung tá công an phường 6 quận 3, Tp HCM, đã thẳng thừng đe dọa bạo lực bằng thái độ vô học, hạ cấp, ngay tại trụ sở, trước mặt nhiều người.

Ở vòng trong, phiên toà diễn ra nhanh đến kinh ngạc, ngỡ ngàng. Xét xử ba người bị quy kết phạm tội nghiêm trọng mà chỉ trong mấy tiếng đồng hồ! Trong khi các nhân chứng không được triệu tập đầy đủ (chỉ 3/9 người). Luật sư và những người bị quy kết tội phạm không có cơ hội và thời gian để trình bày, phản biện, đối chất với các nhân chứng. Tóm lại tệ hơn cả các phiên toà trong thời thực dân Pháp hay của phát xít Đức. Vụng về. Lấy thịt đè người hèn hạ, bi ôi.

Nói như luật sư Gerard Stabrock, Tổng thư ký của Đài Quan sát Bảo vệ các Nhà đấu tranh Bảo vệ Nhân quyền, “*phiên xử này là trò hề công lý*”, là quá nhẹ. Bởi vì trò hề ít ra còn có thể mua vui cho thiên hạ, còn phiên toà này không những không gây cười cho ai, mà tạo ra sự khinh bỉ, tởm lợm và lòng căm phẫn trước một nhà nước vô luân, đều cẳng, những súc vật với bàn tay của ác quỷ, coi thường và thách thức hàng triệu người Việt, của các tổ chức bảo vệ tự do báo chí và nhân quyền quốc tế, các đoàn ngoại giao và cả lời kêu gọi của Tổng thống Hoa Kỳ Barack Obama.

Toàn bộ lực lượng tập trung phục vụ cho phiên toà, từ trên xuống dưới, đã chứng tỏ bao gồm những kẻ bị mất trí trong cơn hoảng loạn của quyền lực bị tha hoá, suy đồi, mất hết niềm tin của xã hội, đã điên rồ như con thú dữ bị thương, nổi khùng trước lúc chết.

Trên Facebook, Bùi Thanh Hiếu, tức blogger Người Buôn Gió viết: “*Chuyện nghề đi cho nó lành... Viết blog mà án tù hơn công an giết người. Thế này tao đi giết những thằng tao ghét hơn là viết chửi nó, đảng nào chả thế”.*

Hàng triệu người đã chết trong cuộc chiến tranh huynh đệ tương tàn vì tiếng gọi của Hồ Chí Minh

“Không có gì quý hơn độc lập và tự do”. Cái tự do mà ông Hồ và đảng của ông ta quảng cáo, lừa mị, để ban cho nhân dân Việt Nam hôm nay tròn méo ra sao? Không gì chuẩn xác hơn bằng cách lột tả của Vũ Văn Hiến, trong sắc phục đại diện cho pháp luật và biểu tượng của “công an còn đảng còn mình”, bằng câu nói ngay giữa chốn công quyền: “**Tự do cái con c...**”.

Vâng, “**Tự do cái con c...**” là ngôn từ riêng “bất hủ” trong toàn bộ di sản của tập đoàn cai trị CSVN được định nghĩa trong phiên tòa xử tội yêu nước ngày 24-9-2012.

Chế độ độc tài CSVN có thể giam giữ tự do của những người yêu nước, nhưng tư tưởng tự do của họ không một ai có thể tước đoạt được. Tư tưởng tự do, khí tiết tranh đấu và tinh thần yêu nước của họ sẽ lan toả, vượt ra khỏi bốn bức tường của nhà tù, truyền cảm hứng cho hàng triệu người yêu nước khác.

“Không thể nô lệ hóa một con người tự do, bởi vì tư tưởng của con người tự do vẫn tự do ngay cả trong nhà tù” – (Platon, triết gia Hy Lạp).

Ngày 24/12/2012

© Lê Diễm Đức – RFA Blog

VN SỬA LUẬT ĐẤT "VẮN SỞ HỮU TOÀN DÂN"

.....Nguyễn Hùng BBC 17-09-2012.....

Các chuyên gia nói với BBC các vấn đề liên quan tới đất đai sẽ không thể giải quyết được nếu vẫn duy trì 'sở hữu toàn dân' về đất đai.

Họ đã bình luận như vậy sau khi Chính phủ Việt Nam trình dự án Luật Đất đai sửa đổi lên Ủy ban Thường vụ Quốc hội hôm 17/9.

Hai trong số những điểm mới của luật sửa đổi là giá thu hồi đất, dù vẫn do nhà nước quyết định, sẽ "phù hợp với giá thị trường" trong khi thời hạn giao đất nông nghiệp sẽ được tăng lên 50 năm.

Mặc dù vậy, việc "sở hữu toàn dân về đất đai do nhà nước đại diện" vẫn không thay đổi.

Bình luận về các động thái này, cựu đại biểu Quốc hội Phạm Thị Loan nói: "Cách sửa đổi như vừa rồi, với các ý tưởng đưa ra là chưa giải quyết được vấn đề. Theo tôi thì nó phải rành mạch, rõ ràng. **Bây giờ nó cứ**

dờ dờ ương ương, chẳng ra đất của dân, chẳng ra đất của ai cả. Người ta cứ nói đất là sở hữu toàn dân, nhưng thực ra phải rành mạch, rõ ràng. Nếu là sở hữu nhà nước thì tất cả chỉ là thuê thôi.

"Còn nếu đã có bán, có mua thì cũng phải rõ ràng là sở hữu của ai đấy khi bán, mua thì mới xác định được sở hữu. Theo tôi đất mà đã trả tiền một lần thì sở hữu là của cái người dân người ta đã mua rồi. **Nói sở hữu toàn dân thì cuối cùng thì ai cũng sở hữu, ai cũng không sở hữu nhưng đất vẫn cứ mua, đất vẫn cứ bán, chỗ thì thuê, chỗ thì trả tiền một lần.**"

'Tư liệu sản xuất'

Cũng bình về chuyện "sở hữu toàn dân đối với đất đai", Luật sư Lê Trần Luật, người từng giúp nhiều thân chủ trong các vụ việc liên quan tới khiếu kiện đất đai nói:

"Trong suốt chiều dài mà chế độ hiện tại xây dựng luật đất đai thì cũng có nhiều sai lầm. Ví dụ như là cuộc Cải cách ruộng đất, về chính thức ông Hồ Chí Minh cũng đã từng một lần thừa nhận là nó sai.

"Rồi sau đó nó có hàng triệu văn bản về đất đai, ban hành nhiều lần, mới nhất là năm 2003 thì đến giờ nó cũng đã lạc hậu. Người ta đã ban hành nhiều văn bản nhiều luật lệ nhưng người ta không bao giờ xử lý được tình trạng đất đai ở Việt Nam."

Luật sư Lê Trần Luật nói quyền tư

có quyền quyết định tư liệu sản xuất và quyết định tất cả số phận của người dân được?"

'Sang tên, đổi chủ'

Mặc dù nhiều quan chức Việt Nam khẳng định việc cần duy trì sự quản lý nhà nước về đất đai nhưng cũng có những tiếng nói ngược lại.

Tiến sỹ Thang Văn Phúc, nguyên thứ trưởng Bộ Nội vụ và hiện là thành viên Ban Biên tập sửa đổi Hiến pháp nói với báo Người Lao Động hồi tháng Hai năm nay:

"Cả lý luận và thực tiễn hiện nay đang đòi hỏi phải đa dạng hóa về sở hữu đất đai, trong đó có sở hữu tư nhân về đất đai. Nhiều nhà nghiên cứu, nhà khoa học đã góp ý khái niệm sở hữu toàn dân là khái niệm rất chung chung, mang sắc thái chính trị cho nên không rõ ràng, không rõ ai là chủ quyền thực sự nên khi vận dụng dễ bị suy diễn một cách chủ quan. Thực tế, nhiều nơi, tài nguyên đất đai, môi trường bị "băm nát" bởi quan niệm rất mù mờ về quyền sở hữu toàn dân."

Ông Phúc, người cũng từng là tổng thư ký Ban chỉ đạo cải cách hành chính của Chính phủ, cũng nói với Người Lao Động:

"Hướng chúng ta nhắm đến là Hiến pháp như thế nào thì luật pháp và các thủ tục hành chính đi theo phải tương ứng.

"Hiện nay vẫn có tình trạng như doanh nghiệp mua mảnh đất của người dân thì phải thương lượng để đền bù. Cơ quan Nhà nước làm thủ tục quyết định thu hồi đất của dân, rồi lại làm thủ tục quyết định giao đất hoặc thuê đất cho doanh nghiệp. Thủ tục hành chính này nhiều khi vì phụ thuộc vào luật và phải mất hai lần làm thủ tục.

"Nếu coi đất đai là một loại hàng hóa thì doanh nghiệp trực tiếp mua bán với người dân theo giá thỏa thuận, còn Nhà nước chỉ làm một lần thủ tục là "sang tên, đổi chủ" giống như mua bán nhà ở thành phố."

'Nấu cháo' đòi đất

Một chuyên gia khác của Việt Nam, Tiến sỹ Phạm Duy Nghĩa, trưởng khoa Luật của Đại học Kinh tế thành phố Hồ Chí Minh hồi đầu năm cũng đã khuyến cáo nên "tuyên bố đa sở hữu về đất đai" mà theo đó nhà nước sở hữu đất đai như một pháp nhân và tư nhân sở hữu đất đai như các cá nhân.

Nhìn lại lịch sử quá trình hình thành Hiến pháp ở Việt Nam, ông Nghĩa nói bản Hiến pháp đầu tiên năm 1946 chỉ có điều 12 quy định về sở hữu đất đai và theo đó "quyền tư hữu tài sản của công dân Việt Nam

được bảo đảm".

Tiền sỹ Nghĩa nói Hiến pháp 1959 lần đầu tiên nhắc tới "sở hữu toàn dân" nhưng chỉ đến Hiến pháp 1980 thì "dường như tư tưởng xã hội chủ nghĩa về cách mạng và quan hệ sản xuất đã được thể hiện thành đường lối công khai trong Hiến pháp, phạm vi của sở hữu toàn dân được mở rộng ra tất cả các nguồn tài nguyên kinh tế quan trọng của quốc gia".

Và trong khi các quan chức đang tiếp tục bàn thảo về việc sửa đổi Luật Đất đai vốn có khả năng sẽ được Quốc hội thông qua vào giữa năm 2013 nếu hội đủ các điều kiện cần thiết, người dân vẫn tiếp tục đổ tới các cơ quan công quyền khiếu nại về đất đai.

Rất nhiều vụ khiếu kiện liên quan tới việc chính quyền thu hồi đất của người dân để giao cho tư nhân phát triển.

Mới đây nhất người dân Văn Giang đã kéo lên trụ sở ủy ban nhân dân huyện "nấu cháo ba ngày" để đòi đất bị cưỡng chế từ tay họ cho dự án đô thị sinh thái Ecopark.

Bà Phan Thị Sáng từ xã Xuân Quan nói với BBC: "Chúng tôi kiên quyết đòi đất để làm, để trồng lúa để ăn trong 50 năm nữa. Bây giờ dân vẫn đang đòi hỏi, họ đã trả dân đầu.

"Người dân Văn Giang vừa rồi vẫn đi xuống huyện, vẫn đòi hỏi và mang xoong nồi nấu cháo ăn tại huyện Văn Giang để đòi trả đất cho dân để dân cấy cà, làm ăn. Họ không cho vào, không tiếp, cứ ở ngoài đường nấu cháo ăn với nhau xong đến chiều lại về. Đi ba ngày liền."

Bản thân chính phủ Việt Nam cũng vừa lên tiếng nói rằng có tới hai triệu người dân tộc thiểu số thiếu đất trồng trọt và sinh sống mà một trong các lý do là việc quy hoạch đất đai chưa hợp lý và nhiều nông trường quốc doanh sở hữu nhiều đất đai.

Còn cựu dân biểu Phạm Thị Loan nói việc sửa đổi Luật Đất đai đụng chạm tới quyền lợi của nhiều người và đây cũng là một trong các lý do khiến việc sửa đổi luật đã bị trì hoãn trong nhiều năm qua.

http://www.bbc.co.uk/vietnames/e/vietnam/2012/09/120917_land_law_discussion.shtml

**Xin vui lòng góp tay
phổ biến rộng rãi
bán nguyệt san này
cho Đồng bào quốc
nội. Xin cảm ơn.**

XƯƠNG MAY ĐEN Việt Nam tại Nga : Địa ngục trần gian*Tú Anh RFI 20-09-2012*.....

Vụ hỏa hoạn thiêu sống 14 công nhân Việt Nam trong một xưởng may bất hợp pháp ở Yegoreev và tai tiếng bóc lột nhân viên như nô lệ ở hai công ty Vinastar và Victoria đã đánh động công luận Nga. Cảnh sát nhập cuộc điều tra trong khi chờ đợi Quốc hội điều chỉnh luật lao động nhập cư để ngăn chặn tệ nạn bóc lột nhân công như nô lệ. Theo một nguồn tin thông thạo, có khoảng 3000 xưởng may "đen" do người Việt làm chủ tại Nga.

Để tìm hiểu thêm, RFI đặt câu hỏi với ba nữ nhân công vừa được chủ "trả" về Việt Nam với hai bàn tay trắng sau 2 năm làm việc không lương.

Sự thật về các công ty may mặc do một số người Việt làm chủ tại Nga đã phơi bày. Sau vụ "nổi dậy" của công nhân **Vinastar** hồi tháng 4 năm nay, đến lượt một nhóm nữ công nhân của hãng **Victoria** cầu cứu hồi đầu tháng 8. Qua sự hỗ trợ của Liên minh Bài trừ Nô lệ mới CAMSA và lời kêu cứu của gia đình nạn nhân, ngày 12-08-2012, năm nữ nhân công đã về đến VN.

Cũng ngay ngày hôm đó thì tại Nga, 14 đồng nghiệp của họ ở một công ty khác đã bị chết cháy. Thông tin trên báo chí Việt Nam nói là "do chập điện". Do đâu mà tai nạn xảy ra giữa ban ngày mà các nạn nhân không thể chạy thoát ? **Sự thật cho thấy là họ bị chủ nhốt trong phòng và khóa cửa bên ngoài.** Tin từ truyền thông Nga và cảnh sát điều tra cho biết như sau :

"Vào lúc 16g20 ngày 12-08-2012, trong một xưởng may đen tại phố Công xã Paris, nhà số 16, thành phố Yegoreev, đã xảy ra một vụ cháy, làm 14 người bị thiệt mạng. Tất cả các công nhân này đều là người Việt Nam, 7 nam, 7 nữ. Vụ cháy diễn ra cách Matxcova 70 km về phía đông nam.

Họ bị chết trong lúc đang làm việc. Theo điều tra sơ bộ, vụ cháy xảy ra do bị chập điện trong một

căn phòng 30m2 trên tầng 2 của tòa nhà văn phòng lớn, nhưng những công nhân này bị chết oan uổng không phải vì điện bị chập, mà do họ bị khóa trái cửa lại, bên ngoài cửa còn bị chặn một cái búa to, nên họ đã không thoát được ra ngoài."

Đến khi đội phòng cháy và bộ cứu hộ khẩn cấp đến giải thoát thì chỉ cứu được 1 người, ở tình trạng bị thương nặng đã được đưa đi cấp cứu. Các công nhân này làm việc trong một xưởng may đen của người Việt. Xưởng của họ thuê thuộc địa phận 1 nhà máy sản xuất vải bông ở trung tâm thành phố.

Sau khi đến dập tắt đám cháy, cảnh sát còn phát hiện thêm một căn phòng khác, có 60 công nhân Việt Nam, hoàn toàn không có giấy tờ tùy thân đang sinh sống. Theo lời bà Irina Gumennaya, người đại diện của cục điều tra vùng ngoại ô, thì những công nhân sống trong những điều kiện "hoàn toàn không thể tưởng tượng được, chật chội, thiếu vắng mọi điều kiện vệ sinh tối thiểu, dây điện trần chạy khắp nơi".

Sau vụ cháy này, cảnh sát Nga đã khởi tố vụ án theo điều 219 bộ luật hình sự của Nga là không tuân thủ luật an toàn chống cháy, gây nên cái chết của nhiều người. Cảnh sát đang truy tìm người chủ của xưởng may này, nhưng theo những nguồn tin khác nhau, chủ xưởng đang ở Việt Nam.

Ngày 13-9, bộ ngoại giao của Nga cũng đã lên tiếng chia buồn với gia đình các nạn nhân và đề nghị các cơ quan chức năng của Nga phải điều tra cụ thể, tìm ra thủ phạm và có những biện pháp nhằm ngăn ngừa các tai nạn tương tự có thể xảy ra trong tương lai.

Chủ tịch quỹ "Di dân thế kỷ 21" ông Viacheslav Postavnin, cựu phó chủ tịch Cục di trú Liên Bang Nga, cho biết ông sẽ đề nghị thay đổi một loạt các điều luật để ngăn ngừa việc sử dụng lao động trái phép. Hạ viện Saint-Petersburg sẽ tiến hành các

thủ tục đề nghị, và sau đó sẽ chuyển lên Hạ viện của Liên bang để xem xét và thông qua.

Áp lực từ nạn nhân và công luận đã làm cho Vinastar và Victoria để cho những công nhân này trở về Việt Nam.

Tuy nhiên 5 công nhân của xưởng Victoria đã không được ông chủ “Lập đen” trả lương. Họ cho biết đã phải về lại quê hương với bàn tay trắng sau một thời gian dài, người 3 năm kể 18 tháng, phục vụ không công cho những «đại gia» thế kỷ 21 nhưng bị đối xử tệ hơn thời Trung Cổ.

RFI đặt câu hỏi với ba trong số các nạn nhân : chị Trần Thị Thu Nga ở Phú Thọ, chị Bùi Thị Mịa ở Ninh Bình và chị Nguyễn Thị Thúy Liễu, quê ở Bến Tre.

Chị Thu Nga : “Đầu năm 2012 này thì (Victoria) có tất cả là 150 người nhưng có hơn 30 người tìm cách trốn thoát được... Khi có tin một công ty bị cháy thì cháu xem TV nhưng không rõ cháy vì lý do gì, nhưng các anh chị điện về cho biết thì chỗ cháu làm vì công an đến kiểm tra nên phải sơ tán mất hai ngày. Bên đó mỗi lần công an kiểm tra thì tụi cháu bị lừa lên phòng, chèn chặt cửa bên ngoài. Lúc ấy, chúng cháu cũng nghĩ là nếu mà có hỏa hoạn thì không thể chạy thoát.”

Tại Nga có rất nhiều công ty do người Việt làm chủ như xưởng giày, xưởng mộc hoặc cửa hàng buôn bán công khai nhưng con số này rất ít. Phần đông công nhân tập trung vào xí nghiệp may mặc mà theo giới thạo tin có thể lên đến 3000. Các đường dây của họ sử dụng miếng mồi “lương cao” để thu hút dân quê Việt Nam chất phác, vì nghèo nên sẵn sàng hy sinh đi xa để nuôi sống gia đình. Chị Thúy Nga cho biết là qua tận nơi mới biết bị lừa và bị lừa tới tấp mà mặt : giấy tùy thân bị tịch thu, làm việc không có thời lượng và an ninh bản thân không được bảo đảm :

“Vì nghèo nên muốn đi bươn chải nhưng không may qua bên ấy thì vất vả quá, làm việc mười mấy tiếng đồng hồ từ 11g trưa đến 3g sáng, ăn xong lại làm. Khi nào mệt quá thì xin quản lý cho nghỉ nhưng mà

không có ấn định tuần làm mấy ngày. Ngày nào cũng như ngày nào, đêm cũng như ngày chỉ ở trong nhà, không biết lúc nào là đêm, lúc nào là ngày. Chỉ biết đi làm, không biết người Nga làm luật lao động ra sao”

Theo luật lao động Nga thì đồng lương tối thiểu của một công nhân Nga không có tay nghề là 12.000 rúp (400 đô la Mỹ) và thời gian lao động mỗi tuần là 40 giờ. Tại sao các ông chủ VN lại bắt nhân viên người Việt lao động 16 giờ mỗi ngày và không có ngày nghỉ hàng tuần ?

Công nhân bị đặt trong tình trạng cá chậu chim lồng phải chăng là chủ có dụng ý không tính chuyện lâu dài mà chỉ chờ đến lúc vắt chanh xong thì bỏ vỏ ?

Chị Bùi Thị Mịa: "Từ lúc em sang ấy đến lúc về là 18 tháng. Lúc em xuống sân bay Việt Nam, em không có một đồng tiền trong tay... Làm việc mỗi ngày 16-17 tiếng đồng hồ... Ăn uống thì mỗi tháng được một lần rau quả tươi..."

Là một trong số các nữ công nhân được Liên minh Bài trừ Nô lệ mới vận động cứu thoát, chị Thúy Liễu, quê ở Bến Tre, cũng xác nhận là đã bị Victoria trấn áp cho đến lúc lên máy bay. Tiền đồng nghiệp đóng góp phụ giúp cũng bị ông chủ “Lập đen” ăn chặn và ông này vẫn tiếp tục trấn áp những người còn ở lại: “Có một lần em cùng hai người bạn trốn đi... trong đó có Duy. Ông Lập đánh Duy... không cho sử dụng điện thoại... Hôm qua em liên lạc với Duy mà không được....”

Từ Nho Quan, Ninh Bình, chị Bùi Thị Mịa cho biết là sau những đợt khám xét của cảnh sát Nga, đến

lần cuối cùng vì Victoria không phản ứng kịp bằng cách lừa công nhân đi giấu nên chủ phải thả cho về nước nhưng với... bàn tay trắng: «Em làm việc 18 tháng, xuống đất được hai lần, một lần tiền người về Việt Nam, một lần vì ốm đau em xin quản lý cho ra hít khí trời thì được ra một tiếng đồng hồ... 150 người thì hết 140 người bị bệnh vì ăn uống không sạch sẽ...”

Bất bình trước tình trạng lường gạt này, anh Dũng, chồng của chị Thúy Liễu, nói là phải truy tố trừng phạt những kẻ “buôn người”: “Em đề nghị phải truy tố những kẻ này về tội buôn bán người. Cái này là hành vi mua bán người chứ không phải đi lao động gì hết...” Nhưng người dân quê hiền lành này tuy vậy rất an phận. Họ chỉ mong các tổ chức thiện nguyện can thiệp với chính phủ Nga giúp ngăn chặn nạn nô lệ mới.

Theo một số nhân chứng thì sứ quán VN tại Nga rất tích cực can thiệp trợ giúp nạn nhân trong thời gian gần đây. Tuy nhiên, đại diện ngoại giao chỉ can thiệp khi tại tiếng đờ bể. Có một số người cho rằng do tình hình kinh tế tại VN xuống dốc trong ba năm trở lại đây nên xuất khẩu lao động là một giải pháp để tình hình xã hội tại VN bớt căng thẳng. Trong khi đó thì tại Nga, trong cộng đồng người Việt, chỉ có người nghèo mới giúp người đồng hương trong cơn khốn cùng. Giới “đại gia” Việt Nam thì chỉ nghĩ đến tiền đầu tư của họ hơn là quan tâm đến nỗi đau khổ của những công nhân cần tiền gửi về nuôi con, nuôi bố mẹ ở quê nghèo. ◆◆◆◆◆

**SAU HƠN 9 GIỜ
quan sát công an ở Bạc Liêu**
—Lm An Thanh 19-09-2012—

Hai ngày qua, chúng tôi thật sự mệt, nên chưa thể viết gì để thông tin trực tiếp cho quý vị thân hữu gần xa quan tâm đến sự kiện chúng tôi đi Bạc Liêu cầu siêu cho bà Đặng Thị Kim Liêng nhân 49 ngày bà chết, một cái chết oan khuất, và nhất là sau đó cả năm người chúng tôi và cô Tạ Khởi Phụng, em út chị Tạ Phong Tần, đều bị bắt vào đồn công an làm việc hơn 3 tiếng đồng hồ.

Chúng tôi đối diện với công an tỉnh Bạc Liêu từ lúc xuống khỏi xe taxi để vào nhà bà Liêng, lúc 9g sáng, đến lúc rời đồn công an phường 1, thành phố Bạc Liêu lúc 18g30 là hơn 9 tiếng đồng hồ được quan sát cách làm việc của

công an. Ở Việt Nam nói đến công an là nói chung của cả hai ngành: cảnh sát và an ninh. Chúng tôi muốn nói chữ “công an” với cả hai ngành đó tại Bạc Liêu là công an vừa hèn, vừa tàn bạo vừa phí pháp vừa vô trách nhiệm.

Công an hèn

Theo tự điển Tiếng Việt, do Trung tâm Khoa học Xã hội và Nhân văn Quốc gia biên soạn, Nhà xuất bản Văn Hóa Sài Gòn phát hành năm 2006, thì “Hèn” có nghĩa là “kém bản lĩnh, thường do nhát sợ đến mức đáng khinh”.

Điều này hoàn toàn chính xác với công an Bạc Liêu trong hơn 9 tiếng đồng hồ của ngày 16-09-2012, chúng tôi quan sát được.

Ngay từ đầu hẻm dẫn vào nhà bà Đặng Thị Kim Liêng, tại quán cà phê cóc của bà Tùng, an ninh mật vụ, năm sáu anh cầm máy quay phim, điện thoại di động hướng về chúng tôi chụp hình quay phim cách lên lút từ trong quán, khi chúng tôi vừa bước xuống taxi để vào nhà bà Liêng.

Tại nhà, sau khi các nghi lễ cầu siêu và xả tang cho những người con ở xa, không thể hàng ngày cúng mẹ được, chúng tôi đưa cho hai anh Phú và Tuấn, mỗi người một bao thư, mỗi bao thư có hai triệu của những người quen của chúng tôi nhờ chuyên tận tay cho các con bà Liêng, vì họ bận không thể trực tiếp xuống cúng viếng bà được. Khi mọi việc cầu siêu và dùng cơm trưa với gia đình xong, chúng tôi cùng với anh Phú và cô Phụng, hai người em của chị Tạ Phong Tần, đi bộ ra phố theo hướng khu vực hành chánh của tỉnh. Ngang qua trụ sở đảng Cộng sản Việt Nam tại Bạc Liêu, tại trụ đèn bên phải, trước vọng gác của công an trong cổng Tỉnh ủy, nơi được công an nói với dân rằng bà Liêng tự thiêu, nhưng không một người dân nào ở vùng đó làm chứng chuyện này.

Vừa thấy chúng tôi đi, những nhân viên mật vụ chạy tán loạn theo, cứ hai người trên một xe gắn máy. Chúng tôi thấy một số xe tháo bảng số ra, một số xe gọi điện thoại í ới. Chúng tôi dừng chân vừa để nói chuyện, vừa để đợi nhau, thì họ

vội dừng lại giả lơ, đợi chờ. Khi chúng tôi vừa đi thì họ lại tiếp tục chạy theo.

Gần đầu đường Lê Duẩn, chúng tôi thấy có quán nước bình dân, nên ghé vào ngồi uống đợi đến giờ ra bến xe. Vừa ngồi xuống, tức khắc hai người, rồi hai người nữa, hai người nữa cũng vào quán và ngồi xa xa chúng tôi. Khi chúng tôi giả bộ đưa điện thoại di động về phía đó, họ vội vã kéo ghế quay mặt đi phía khác để tránh. Công an ninh áo khoác hồng đến sau, cũng ngồi với họ. Anh an ninh mặc quần sọt màu ca ki, áo thun xanh lơ, và anh mặc áo trắng chạy vội qua cửa hàng thời trang đứng canh từ xa. Đối diện là quán cà phê, nhiều xe gắn máy cũng vội vã tập võ.

Ngồi ở quán gần hai tiếng mà vẫn chưa đến giờ ra xe, nên cô Phụng dẫn chúng tôi đi siêu thị cho biết. Trước đó, anh Phú có bạn cần gặp ở nhà nên xin phép về nhà trước. Trước đó nữa, vợ chồng anh Tạ Minh Tuấn, từ Sài Gòn đi xe gắn máy về Bạc Liêu cũng thất tuần cho mẹ, giờ xong lại về bằng xe máy.

Đang đi đường, anh Tuấn và vợ bị an ninh Bạc Liêu chặn ở cầu Nàng Ghềnh, cách Tp Bạc Liêu khoảng 20 km và đưa ngược về trụ sở công an TP. Bạc Liêu. Tại đây an ninh đã lục soát người anh Tuấn và yêu cầu cho biết từng khoản tiền trong người anh do ai đưa cho và thu hết. Sau đó họ ép anh ký vào một tờ giấy mà anh không rõ nội dung, chỉ nhớ an ninh dọa rằng sẽ truy tố anh về tội đánh người cách đây 5 năm, nếu anh không chịu ký. Anh Tuấn đã ký vào giấy đó mà không biết trong đó viết cái gì. Nhưng công an vẫn không cho về. Lúc 8g tối, anh đe dọa lao đầu vào tường để tự tử ngay tại trụ sở công an thì họ mới cho vợ chồng anh đi. Sau đó anh gọi cho cô em út là Tạ Khởi Phụng vừa kể vừa khóc trong điện thoại.

Công an là một lực lượng chính quy, hưởng lương từ tiền thuế của những phụ thợ hồ như anh Phú và anh Tuấn, của các cô gái làm thợ móng tay, uốn tóc như cô Phụng và cô Tú, của những người bán những cái kẹo cái bánh mà các cháu nội

ngoại bà Liêng ăn hàng ngày. Đời sống của những người đã nghèo đó phải nghèo hơn đi để nuôi công an, với hy vọng công an sẽ là những người bảo vệ dân. Nhưng với những gì đã mô tả cách vắn gọn thì công an thì hành sứ mạng của mình cách lên lút, dùng những thủ đoạn đe dọa và cướp đoạt chữ ký của công dân, trấn lột tiền phúng điếu của người chết.

Công an tàn bạo

Khi vừa vào siêu thị, các cổng vào của siêu thị Vinatemark tức khắc nhan nhản an ninh mật vụ xuất hiện. Nhiều người theo chúng tôi vào hẳn bên trong. Lúc đầu chúng tôi định gửi đồ để vào các gian hàng mua sắm, nhưng có người lưu ý: có thể bị công an kiểm túi cách bất hợp pháp và lấy cấp đồ tại siêu thị, nên chúng tôi chỉ ngồi xem khách mua hàng. Bên ngoài, cảnh sát 113 đã đậu sẵn xe ở bên đường, khá nhiều xe gắn máy đóng vai xe thô, nhưng khách yêu cầu chờ lại từ chối.

Lúc 3g kém, chúng tôi quyết định gọi taxi để họ đưa chúng tôi ra bến xe cho yên, thì công an và an ninh bắt đầu bày trò tàn bạo.

Chúng tôi xin trích lời tường thuật của cô Phụng với website BBC: “Nó giả bộ dựng xe, xong nó nhào lại túm ông cha, rồi nó bắt mấy người đi chung. Tôi mới la lên là tại sao bắt người ta vậy, mấy người này đi xuống cúng, mẹ tôi thiêu chết người ta xuống cúng, làm sao mà bắt người ta? Hai đứa nó mặc đồ sơ-vin nó nhào vô táng Phụng hai cái. Xong nó xô vô xe, nó bắt như bắt tù vậy đó. Cha Thanh cũng bị [đánh] nữa, nó quăng cha Thanh đánh bật một cái vào taxi vì cha Thanh cũng nhỏ xíu à”.

Chị Dương Thị Tân và Lư Thị Thu Trang cũng bị bẻ tay và bị đánh.

Trên xe, cô Phụng gọi điện thoại báo cho gia đình biết đang bị công an bắt, thì những nhân viên an ninh thô tay qua cửa xe giật điện thoại. Anh công an 113 mang bảng tên Nguyễn Ngọc Anh, ngồi ghé ngang với tài xế taxi quay xuống ra lệnh “giật điện thoại của nó”, và đưa tay phụ cho bên ngoài làm được việc đó.

Xe bắt đầu chạy, chị Trang nói chuyện điện thoại, tường trình sự việc cho anh Phạm Bá Hải thì công an 113 tên Anh lại quay xuống ra lệnh và trách mắng anh công an 113 trẻ hơn tên Trần Chí Dũng, ngồi cùng hàng ghế với chị Trang: “Sao không giết điện thoại của nó, mà ngồi yên vậy? Giết đi!”.

Việc làm của công an 113 tên Anh cho thấy những người theo dõi, vây đánh và cướp giết điện thoại của chúng tôi không phải là côn đồ hay quần chúng tự phát nào cả, mà chính là an ninh mật vụ.

Hành vi tàn bạo đó là hành vi của côn đồ lại được công an thực hiện thì ở Bạc Liêu công an và côn đồ là một ! Tàn bạo như nhau!

Công an phi pháp

Vào đồn công an phường 1, Tp. Bạc Liêu, ông Nguyễn Văn Nhuận bảo chúng tôi chờ để bắt bọn côn đồ về rồi giải quyết; nhưng nhìn ra sân thì họ đứng đây đó, và số khác thì đang chạy qua chạy lại trên xe trước đồn, mà công an phường có bắt ai đâu!

Cuối cùng thì họ cũng tách chúng tôi ra từng người để tra hỏi. Họ mất nhiều giờ để yêu cầu chúng tôi tường trình lại việc họ đàn dưng để bắt chúng tôi, như thể chờ lãnh đạo công an tỉnh xuống giải quyết vậy. Trong phần trình bày, chúng tôi nói rõ hành vi côn đồ của công an mặc sắc phục và thường phục đối với chúng tôi với danh tánh cụ thể.

Anh Đinh Chí Thiện, người cùng đi với chúng tôi cho biết: khi công an yêu cầu kiểm tra máy chụp hình, anh không cho thì họ đã đọc lệnh khám xét, nhưng không cho anh Thiện xem lệnh đó, nên anh Thiện nói thẳng với họ: “Các anh đọc lệnh xạo !” Họ cũng đọc lệnh khám xét với chị Tân, nhưng cũng không cho chị Tân xem lệnh này. Đây là hành vi vi phạm pháp luật. Nếu quả thật đó là lệnh thật thì không cho người bị khám xét xem trực tiếp là vi phạm về tố tụng hình sự, còn nếu đó là “lệnh xạo” thì công an vi phạm hình sự. Người thực hiện hành vi phi pháp này là thiếu tá Nguyễn Minh Đức, số hiệu 460-455.

Một nhân viên an ninh bảo với tôi: “Xin anh ra nói với bà kia để bà

hợp tác”. Tôi trả lời: “Chính các anh phải ở đây để trả lời rõ ràng cho tôi câu hỏi tại sao bắt chúng tôi vào đây, chứ không phải giải quyết ai khác !” Anh ta bỏ chạy.

Một viên mật vụ, có thể là lãnh đạo, ít là lãnh đạo an ninh cấp thành phố, không mặc quân phục đến hỏi tên tôi. Tôi hỏi lại: “Anh là ai, tên gì, chức vụ gì mà hỏi tôi?” Những viên an ninh và công an mặc sắc phục đứng trong phòng, khoảng 8-9 tên, người thì tỏ ra hung hăng, người thì tỏ ra sợ. Còn viên an ninh này nói: “Tôi tên Thật, công an viên phường 1”. Đây là một điều dối trá, nhưng không để mất giờ mình, tôi hỏi: “Các anh thật sự bắt tôi vào đây vì lý do gì?”

Anh này trả lời: vì tôi chụp hình ở khu vực cấm chụp hình. Tôi nói: “Ồ đâu, tình ủy hả? Nơi đó xấu chứ có phải phong cảnh đẹp đâu mà chụp hình?” Anh ta im lặng rồi đề nghị cho xem máy chụp hình để chứng minh điều tôi nói. Tôi không có máy chụp hình, mà chỉ có điện thoại di động, nên đưa cho họ xem, với cam kết của họ là không đọc tin nhắn, không kiểm tra các cuộc gọi và phải kiểm tra tại chỗ.

Họ đồng ý và đưa một nhân viên IT đến với chiếc laptop để làm việc. Sau khi kiểm tra tất cả các dữ liệu của tôi, không hề có hình nào trong khu vực hành chánh đó thì anh “Thật” đó bắt đầu tìm cách chuồn, hối thúc nhân viên kỹ thuật nhanh nhanh cho qua. Nhân viên IT đã cố tình xóa trong dữ liệu của tôi 6 files hình không liên quan đến điều họ nói, mà là những tấm hình an ninh mật vụ tôi đã chụp được. Nhưng thực ra, họ đã không làm được điều họ muốn, vì chuyện phục hồi lại dữ liệu không phải là chuyện khó. Nhưng quan trọng, đó là hành vi phi pháp của công an.

Công an vô trách nhiệm

Khi không tìm được điều họ cần tìm, họ tỏ ra ban ân huệ cho chúng tôi: “Các anh chị về đi!” Chúng tôi bảo về là làm sao? Thì họ bỏ chạy, người cửa trước, kẻ cửa sau, để lại ông Nhuận phó công an phường chịu trận. Chúng tôi yêu cầu:

- Bồi thường danh dự cho chúng tôi, vì tự nhiên dùng bạo lực bắt

chúng tôi ngay giữa đường, đông người qua lại.

- Bồi thường cho chúng tôi tiền xe, vì vé xe đã mua và xe đã chạy, mà các anh cố tình câu lưu chúng tôi cách phi pháp.

- Phải lo xe đưa chúng tôi về Sài Gòn ngay trong đêm nay.

Ông Nhuận nói: “Các anh chị thông cảm, chúng tôi chỉ là cho mượn chỗ, còn họ là xếp của tôi ! Xin các anh chị ra về”.

Một người hỏi: không còn xe thì chúng tôi đi đâu bây giờ? Ông Nhuận nói: “Ồ đây có khách sạn, các anh chị ra đó ngủ”. Người ấy hỏi tiếp: “Ai sẽ thanh toán tiền đó?” Ông Nhuận im lặng như thể không nghe.

Nhiều người trong chúng tôi còn nói nhiều với ông Nhuận về nhận xét của họ với công an Bạc Liêu. Nói chung là rất tệ.

Công an từ tỉnh xuống thành phố rồi phường ở Bạc Liêu đều không có trách nhiệm gì với hành vi quấy nhiễu dân chúng. Khi bắt người thì dùng bạo lực và chửi bới như côn đồ, khi làm sai thì bỏ chạy như tội phạm.

Sự hèn nhát, bạo tàn, phi pháp và vô trách nhiệm của công an Bạc Liêu hành xử với chúng tôi hôm nay cũng giống những gì họ đã đối xử với anh Chí Đức và chị Bùi Hằng trong các đợt biểu tình phản đối Trung Quốc xâm lược ở Hà Nội năm 2011, cũng như sự hành hung và bắt cóc của họ đối với Huỳnh Thực Vy, tháng 7-2012 vừa qua.

Nói chung công an là như thế, họ không còn là lực lượng bảo vệ dân !

Lm An Thanh,

Đòng Chúa Cứu Thế Việt Nam.

